HAYDEN DORF

SCRISORI DIN REGATUL PUSTNIC

LETRAS

Table of Contents

Scrisori din Regatul Pustnic
Copyright
Cuprins
Prolog
Partea I. EXTRAGEREA
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8

Partea a doua. TESTAMENTUL
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24

Capitolul 25
Partea a treia. SCRISORI DIN NORD
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Partea a patra. RECEPȚIA
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54

Capitolul 55
Capitolul 56
Partea a cincea. SĂRUTUL
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Partea a șasea. ELIBERAREA
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74
Partea șaptea. JOCURILE OLIMPICE
Capitolul 75
Capitolul 76
Capitolul 77
Capitolul 78
Capitolul 79
Capitolul 80
Epilog
Note

Hayden Dorf

Scrisori din Regatul Pustnic

Roman

LETRAS
Promovăm autorii români

Copyright

Scrisori din Regatul Pustnic
COPYRIGHT 2021 **HAYDEN DORF**
COPYRIGHT 2021 Editura LETRAS
Toate drepturile rezervate.
ISBN ePub 978-606-071-321-0
Copertă: Radu Feldiorean
Publicat de Letras
https://letras.ro/
Distribuit de https://piatadecarte.net/
Contact editura: edituraletras@piatadecarte.com.ro
contact@letras.ro
Această carte este protejată de legea dreptului de autor.
Din respect pentru autorul cărţii, folosiţi-o pentru uzul personal.
Puteţi reproduce extrase din această carte în limita a 300 de cuvinte, pe site-ul, blogul dvs., în rețelele sociale, folosind întotdeauna semnele citării, urmate de titlul cărţii SCRISORI DIN REGATUL PUSTNIC, un link către această carte şi către Editura Letras.

Cuprins

Scrisori din Regatul Pustnic
Copyright
Prolog
Partea I: Extragerea
Partea a doua: Testamentul
Partea a treia: Scrisori din nord
Partea a patra: Recepția
Partea a cincea: Sărutul
Partea a șasea: Eliberarea
Partea a șaptea: Jocurile olimpice
Epilog
Note

Prolog

*

Zborul între New Delhi și Jaipur i se păru atât de scurt, încât anunțul că vor ateriza în câteva minute o luă pe nepregătite. Închise laptopul și își scoase fără grabă ochelarii, ca și cum ochii ei ar fi avut nevoie să respire. Deși resimțea din plin oboseala celor douăzeci de ore de călătorie, n-ar fi recunoscut asta niciodată. Era prea nerăbdătoare, prea entuziasmată. Și-ar fi dorit să poată sări chiar și peste somnul atât de necesar și să alerge până la locul de întâlnire. Dar neputința de a se ridica, atunci când se opri avionul, o aduse repede cu picioarele pe pământ. Aceleași picioare pe care le descoperea, deodată, atât de umflate încât o cuprinse frica.

După primii pași, făcuți cu dificultate și nesiguranță, începu să își recapete încrederea. Era deja din nou zâmbitoare când privirea ei întâlni literele de-o șchioapă, însă abia descifrabile, pe foaia pe care un indian trecut bine de șaizeci de ani o agita cu mișcări largi ale brațelor, ca și cum i-ar fi fost frică să nu rămână neobservat.

—Bună seara. Eu sunt Ella Madison, cred că pe mine mă așteptați.

—Bună seara, doamnă, bine ați venit la Jaipur. Nu cred să fie două persoane cu același nume care să fi solicitat transferul la hotelul Hilton, deci probabil că pe dumneavoastră trebuia să vă întâlnesc. Aveți și bagaje, nu-i așa?

—Da, am două geamantane, trebuie să mai așteptăm puțin.

O surprinse răspunsul amplu al șoferului. Fără să știe de ce, se așteptase mai degrabă la un răspuns monosilabic sau chiar la un mormăit cu subînțeles ori o aprobare prin gesturi. *O fi din cauza oboselii*, își spuse în sinea ei. Doar știa că în India, fostă colonie britanică, engleza are statut de limbă oficială auxiliară.

Drumul până la hotel abia îi lăsase timp pentru câteva schimburi de replici, la care participa mai mult din politețe. Când mașina se opri, șoferul coborî grăbit, cu gândul să îi deschidă portiera, însă americanca se îndrepta deja spre intrarea în hotel.

—Bună seara, doamnă Madison, o întâmpină o tânără îmbrăcată într-un sari diafan, care o conduse în zona recepției. Camera dumneavoastră este pregătită conform indicațiilor primite. Sper să vă simțiți minunat aici.

—Vă mulțumesc. Aveți, cumva, vreun mesaj pentru mine?

—Mi s-a cerut să vă transmit că programul zilelor următoare este încă necunoscut și urmează să îl aflați treptat, abia în dimineața fiecărei zile.

—Ciudat, mi s-a spus mereu că totul este deja aranjat. În sfârșit, vom vedea mâine dimineață. Acum este, oricum, prea târziu pentru a face planuri.

—V-aș ruga să îmi spuneți dacă doriți să vă fie servită cina în cameră.

—Nu, mulțumesc, în această seară nu mă simt în stare să mănânc. Mai degrabă aș prefera o băutură, o voi lua din frigider.

—Veți găsi, oricum, și un platou *thali*[1] și o carafă cu *lassi*[2], este modul nostru de a vă spune bun venit. Dacă totuși vă răzgândiți, vă stăm la dispoziție oricând. Noapte bună!

Cine ar putea suna în toiul nopții? se întrebă Ella Madison, când își dădu seama că sunetul enervant al telefonului nu vine din vreun vis.

—Doamnă Madison, sunteți căutată la recepție.

—Spuneți-mi, aici, în India, oamenii nu obișnuiesc să doarmă noaptea?

Ceea ce auzi la capătul firului semăna atât de bine cu un chicot, încât își privi imediat ceasul: era fix ora 9:00. Rușinată, își ceru scuze recepționerei și continuă:

—Vă rog să transmiteți celui care mă caută că ajung în doar câteva minute.

Bărbatul care o aștepta în holul hotelului stătea cu fața la geam, privind spre strada aglomerată.

—Sunil, doamna Madison tocmai a coborât.

—Perfect, poate vom reuși să recuperăm mica întârziere. Altfel… va fi o zi dificilă, spuse bărbatul, întorcându-se înspre ea și salutând-o cu respect.

Ella Madison nu-și putu ascunde surprinderea când îi văzu chipul. Era șoferul care o adusese de la aeroport.

—Bună dimineața. Dacă sunteți aici pentru transferul spre aeroport, trebuie să fie o greșeală…

Se opri când citi pe fața lui că discuția se îndreaptă într-o direcție greșită. Și nu doar fața lui îi spunea asta. Dacă în seara precedentă purtase un costum de culoare închisă, cravată bleu și pantofi, acum, într-un fel de uniformă de culoarea nisipului, cu bocanci din aceeași gamă, părea mai degrabă pregătit pentru vreun safari.

—Doamnă, mă bucur să vă revăd. Suntem deja la a doua întâlnire, vă rog să îmi spuneți Sunil, ca toată lumea de aici. Nu mă ocup cu transferul persoanelor la aeroport. De fapt, până când va trebui să vă conduc pe dumneavoastră din nou, nu voi mai trece pe acolo decât o dată. Acestea fiind spuse, îmi cer scuze de pe acum pentru că ceea ce veți auzi ar putea fi puțin diferit de așteptările dumneavoastră. Însă, știți cum se spune: *nu trageți în mesager*. Eu am ajuns la hotel la ora 8:30, cu intenția de a vă anunța din timp că programul zilei de astăzi ar recomanda o ținută mai *casual*, chiar una de drumeție într-o zonă muntoasă. Acum însă, mai avem o singură șansă de a nu rata complet întâlnirea: trebuie să plecăm imediat.

—Domnule… în fine, Sunil, ai dreptate. Ceea ce îmi spui este, în mod clar, altceva decât așteptam să aud. Și nu voi pleca nicăieri nepregătită, așa cum nu voi accepta din partea nimănui aceste condiții.

Deși Ella Madison era nerăbdătoare să ajungă la întâlnire, nu ar fi plecat într-o ținută cu totul inadecvată și, mai ales, fără micul ei răsfăț zilnic: cafeaua de dimineață.

—Vă rog încă o dată, doamnă Madison. Trebuie să plecăm în acest moment. Altfel… chiar aș putea să vă duc de pe acum la aeroport, deoarece veți rata definitiv întâlnirea pentru care veniți tocmai din SUA.

Deloc mulțumită cu situația, îl urmă spre ieșire și se așeză, îmbufnată, în mașina de teren parcată în fața hotelului, un Nissan Patrol cam de aceeași vârstă cu ea.

—Vă place mașina mea? Este una dintre cele folosite de misiunile ONU în India în anii ’90. Sunt foarte mândru de ea. Și nu mi-a înșelat niciodată așteptările.

Neprimind niciun răspuns, Sunil rămase tăcut o vreme. Era un tip jovial, aproape tot timpul binedispus și, tocmai de aceea, foarte plăcut în anturajul său. Însă Ella Madison părea să prefere liniștea și era de datoria lui să respecte această dorință. Totuși, după o vreme, mai făcu o încercare:

—Ați mai fost în India?

De această dată, femeia răbufni:

—Nu, nu am mai fost. Nici nu cred că aș mai veni vreodată. Nu mi-am imaginat că voi fi nevoită să renunț la micul dejun și chiar la cafeaua fără de care nu sunt eu, că într-o rochie de in și sandale cu toc voi goni cu o mașină de muzeu pentru a ajunge… cine știe unde. Ce poate fi atât de presant? Începe vreun nou sezon musonic, cu fenomene catastrofale?

Sunil nu se aștepta la asta, deși o văzuse nemulțumită.

—Sunteți un pic… nedreaptă. Așa cum am mai spus, eu sunt doar un mesager. Cu puțin noroc, vom ajunge la timp pentru a mai găsi poarta deschisă.

Ella Madison îi răspunse abia după câteva minute de tăcere, pe un ton total diferit:

—Sunil, te rog să ierți izbucnirea mea, sunt chiar rușinată că am cedat nervos, nu mi se întâmplă foarte des.

—Nu este cazul să vă rușinați, doamnă, sunt absolut convins că totul vine de la oboseală și diferențele de fus orar, de climă…

—Probabil ai dreptate. Dar tot cred că îți rămân datoare cu un prânz copios.

—Poate, dar mi-e teamă că nu astăzi.

—Cum, astăzi nu mâncăm deloc?

—Să știți că toate răspunsurile pe care nu le veți primi sunt independente de buna mea dispoziție. Sunt autorizat să discut cu dumneavoastră pe orice temă, cu excepția aspectelor legate de întâlnirea cu domnul Vijay Kumar. Și, cu atât mai puțin, despre persoana lui. Sper să înțelegeți.

—Desigur. Îți mulțumesc, Sunil.

Mașina se opri după aproape o oră de când plecaseră de la hotel. Ella Madison trecuse peste micile inconveniente cu care începuse prima ei zi în India și tocmai își propusese să fie mai conciliantă, când Sunil îi spuse:

—Trebuie să coborâm. Prima etapă a călătoriei noastre se încheie aici.

—Aici? Sunil, oricât mă uit împrejur, nu văd nicio casă, cabană, hotel sau ce-o fi în punctul de întâlnire. Ești sigur? Pădurile din apropierea Jaipurului sunt superbe în noiembrie, dar tot în pustietate mă simt.

—Da. Cea de-a doua etapă o vom parcurge pe jos. Dacă ne grăbim puțin, putem intra pe poartă înainte de ora 10:50.

—La noi păcălelile se fac la 1 aprilie. Iar, dacă este vreo glumă, să știi că nu voi râde. Ai spus 10:50? Asta înseamnă mai bine de o jumătate de oră de marș forțat pe munte, în sandale cu toc și cu stomacul gol?

—Din păcate, da.

Ella Madison îi aruncă o privire plină de furie și disperare. Începea să aibă îndoieli că rezultatul va compensa toate aceste eforturi. Dar încerca din răsputeri să se țină în urma lui și își promisese că, oricât de greu i se va părea, va îndura totul cu stoicism. Poteca nu era, de altfel, foarte abruptă și, dacă ar fi fost echipată adecvat, traseul i s-ar fi părut mult mai accesibil. Mai aveau doar câteva zeci de metri până în vârful acelui deal sau munte mai mic, nici nu își dădea seama ce era, când ajunseră, în sfârșit, în apropierea anunțatei porți. Se uită la ceas: mai aveau două minute în care să treacă.

Dincolo de poartă, peisajul se schimba radical: un platou drept, înierbat, înconjurat de brazi înalți, un fel de poiană destul de întinsă, la marginea căreia se profila o locuință joasă, din bârne groase de lemn, cu ferestre neobișnuit de mari. Ella îl urmă pe Sunil spre terasa generoasă, situată în partea de nord a construcției, unde un bărbat cu ochelari fumurii ocupa, relaxat, unul dintre fotoliile imense din ratan. La un semn, Sunil se aplecă ușor pentru ca bărbatul cu ochelari să îi șoptească ceva, după care spuse:

—Doamnă Ella Madison, vă rog, apropiați-vă, luați loc. Domnul Vijay Kumar salută prezența dumneavoastră în modesta sa locuință.

—Aș fi primit cu mai multă bucurie acest salut rostit chiar de către gazdă, sosi răspunsul, ușor acid.

—Domnul Kumar mi-a transmis că simte o undă de adversitate care arată că nu sunteți, încă, pregătită să îl ascultați, mai spuse Sunil, apoi se făcu nevăzut.

Prima reacție a Ellei Madison fu aceea de a-l înfrunta pe cel care nu catadicsea să i se adreseze direct, invocând incapacitatea ei de ascultare. Totuși, ceva o oprea. Îl privi cu mai multă atenție, încercând să descifreze atitudinea lui cu totul neașteptată. Întreaga scenografie, inclusiv cuvintele aparent lipsite de respect care îi fuseseră adresate, o intrigau. Era obișnuită să se facă auzită și ascultată însă, acum, scurta evaluare a situației o plasa într-o poziție… delicată. Avea prea mare nevoie de povestea lui. Renunță imediat la atitudinea combativă și, trăgând puternic aer în piept, se așeză comod în fotoliul indicat de Sunil, așteptând în liniște.

După câteva minute, când i se adresă, Vijay Kumar intră abrupt în subiect, lăsând deoparte orice introducere protocolară:

—Astăzi vom înregistra mai puțin, este nevoie de un timp de acomodare. Termenii înțelegerii noastre sunt clari și nu vom reveni asupra lor. Eu știu suficient de mult sau de puțin despre dumneavoastră, astfel încât să nu am nevoie să vă mai întreb ceva. Nu pot spera la reciprocitate, de aceea promit să vă răspund, fără nicio rezervă, la câte o întrebare în fiecare zi, indiferent dacă are sau nu are vreo legătură cu povestea pe care o vom înregistra.

Ella Madison nu avu nicio reacție în fața acestei abordări, părea să nu poată părăsi transa în care intrase. Toate scenariile care îi aprinseră imaginația înainte de a ajunge aici se dovedeau puerile. Acest bărbat misterios și sobru, cu voce caldă și neobișnuit de limpede, trasa niște reguli pe care, în orice altă situație, le-ar fi găsit inacceptabile, chiar ofensatoare. Se trezi doar spunând:

—Aș putea primi ceva de mâncare și o cafea înainte de a începe?

—Veți putea mânca în timp ce eu voi povesti. Nu vă voi oferi cafea, dar puteți alege dintre ceaiurile negre cu care noi am înlocuit-o demult. Și, trebuie să vă spun, doamnă Madison, că tocmai ați epuizat întrebarea zilei de astăzi. Să începem, dacă sunteți pregătită. Voi încerca să fiu clar și coerent. Povestea are ca prolog următoarea știre, apărută în capitala sud-coreeană în ziua de 4 septembrie 2017, care a fost preluată imediat de *New York Times, The Guardian, France Presse* și *BBC*, pe urmă de mai toate agențiile de presă:

Doi sergenți sud-coreeni au fost grav răniți în cursul zilei de 4 septembrie, în perimetrul zonei demilitarizate (Demilitarized Zone – DMZ[3]) la granița dintre Coreea de Sud și Coreea de Nord. Două explozii s-au produs în timp ce soldații din sud făceau obișnuita patrulă de dimineață, în zona liniei de demarcație a DMZ. Incidentul s-a petrecut în apropiere de Paju, un oraș de frontieră situat la nord de Seoul.

—Eu nu reținsă fi citit despre asta, este o relatare a unui fapt real? întrebă Ella Madison.

—Voi răspunde de această dată, deși nu mai aveați dreptul la această întrebare. Da, în ziua respectivă au avut loc două explozii în DMZ. Dar informația publicată era departe de a fi completă, poate de aceea în S.U.A. era doar o știre de pagina șase, iar aici, în India, a trecut aproape neobservată.

—Înțeleg…

—Am să așez narațiunea pe structura unei cărți, cu capitole scurte, care să ne permită să întrerupem oricând.

—OK, se însufleți Ella, am înregistrat prologul, deci acum intrăm în povestea propriu-zisă.

Partea I. EXTRAGEREA

Capitolul 1

Seoul, cu două zile înainte

Reprezentația celor cinci fete-toboșar în hanbok alb, care electrizase întreaga asistență, tocmai se încheiase. Urechile tânărului urmăreau încă ecoul prelung al tobelor spre catifeaua verde, groasă, care îmbracă pereții superbei *The Crystal Balroom*, când își auzi numele: *representing the Municipality of Lincoln, from United States of America, Mr. Alex Robinson!* Se ridică, ezitând, să mulțumească pentru aplauze. Era puțin copleșit, sentiment persistent de când aterizase la Incheon. Toți ceilalți participanți arătau impecabil și păreau să se conformeze unui protocol care lui nu îi era tocmai familiar. Purta un costum bleumarin, pe care apăruseră deja semne ale uzurii, iar cravatele pregătite zăceau într-un sertar al hotelului din Budapesta, le uitase acolo. Doar ecusonul de la gât și eleganta servietă din piele, oferită de organizatori, arătau că nu a greșit sala, rătăcindu-se pe holurile hotelului Lotte.

Acum, șase sute de perechi de ochi se îngrămădeau ca laserele pe fața lui și numai privirea plină de bunăvoință a președintelui conferinței îl ținea drept, ca un arac invizibil. *Ești cel mai tânăr dintre participanții la IPPC*[1]*, eu am deplină încredere în tine, Alex, de aceea ți-am și acordat acel grant*, îi spusese profesorul Sean Miller în momentul în care s-au întâlnit.

La dineul care încheia festivitatea de deschidere începuseră să se contureze grupuri mai mari ori mai mici, iar discuțiile, destul de zomotoase uneori, puteau crea impresia că interlocutorii erau prieteni de-o viață. Alex părea și el mai degajat, mai plin de încredere. Noul cuvânt de ordine era DMZ, toți vorbeau despre asta ca despre cel mai interesant obiectiv turistic sud-coreean. Astfel, propunerea organizatorilor de a include în program un tur al zonei fusese primită cu ropote de aplauze, deși pe lista care urma să primească aprobarea de vizitare nu aveau să se înscrie mai mult de 40 de persoane. În grupul lor, cel mai insistent era Goran, președintele autorității naționale de specialitate din Suedia:

—Alex, trebuie să mergem. Este o șansă cu care, eu cel puțin, nu mă voi mai întâlni. Mai am doar 4 ani până la pensie. I s-a alăturat imediat și Melinda, o unguroaică trecută de prima tinerețe, care își pregătea lucrarea de doctorat în sisteme electronice de achiziții publice în Danemarca:

—Tinere, tu ar trebui să fii mai curios decât noi toți la un loc. Doar n-ai venit până la capătul lumii să ratezi această ocazie.

Goran era la a treia conferință internațională de profil și părea să se cunoască cu mulți dintre participanți. Un tip jovial, mereu o prezență tonică

și, până la un punct, foarte agreabilă. Se apropia în pas alert de șaizeci de ani. De o eleganță clasică, ușor rigidă, era un interlocutor cu șarm, foarte bun vorbitor al limbii engleze. L-a îndrăgit pe Alex imediat, îi spunea mereu că îi amintește de fiul său plecat la studii în Marea Britanie.

Melinda, și ea la distanță de cel puțin o generație față de Alex, doctorandă a unei universități de prestigiu, era o femeie mai mult stilată decât frumoasă, preocupată în exces de impresia pe care o provoacă. Îl cunoscuse pe Goran la Amsterdam, cu doi ani în urmă, la precedenta ediție a conferinței. Au rămas prieteni și se bucurau că au reușit să se întâlnească din nou.

De altfel, amândoi erau foarte expansivi, genul de persoane care ies mereu în evidență și monopolizează discuția, ceea ce lui Alex i se părea, în anumite momente, obositor. Îi prefera pe coreeni și niponi și se bucura că aceștia erau mereu în preajmă. Mai degrabă tăcuți, până la limita discreției, foarte atenți și preocupați mereu să nu întrerupă pe cineva, să nu aducă vreun afront ori să nu invadeze spațiul intim, asiaticii aduceau un bine-venit echilibru grupului.

—Bine, voi merge și eu, chiar dacă nimic din ceea ce este legat de război nu intră pe lista mea de priorități. Suferința mă deprimă totdeauna, le-a răspuns Alex fără entuziasm.

Obosit și poate încă afectat de diferența de fus orar, era hotărât să se odihnească cât mai repede. Deja drumul până la hotel nu i se mai părea atât de lung. Își aducea aminte, amuzat, că în ziua sosirii avusese impresia că a mers cu autobuzul de la aeroport până la hotel atât de mult, încât era speriat. Se însera când îi spuse șoferului:

—Îmi las bagajele și pornesc spre centru, dimineață trebuie să fiu la conferință.

—Nu este nevoie, îi răspunsese acesta, râzând. Odihniți-vă liniștit. De la stația Mia-Samgeori, cu metroul, ajungeți în 50 de minute.

Capitolul 2

Budapesta, cu o zi înainte

Asfințitul se zbătea în luciul Dunării și *Podul cu lanțuri* era ca un stup uriaș, răsturnat în centrul metropolei. Părea că toată lumea se îndreaptă spre punctul de plecare al funicularului spre castel. Anthony și Olivia își făceau cu greu loc prin mulțime, ținându-se de mână.

—Olivia, i-am promis lui Alex că azi vom lua masa împreună. Adică… la vreo opt mii de kilometri distanță, vom încerca și noi bucătăria sud-coreeană.

—E adevărat. Dar sunt un pic neliniștită. Alex nu ne-a sunat astăzi. La Seoul este aproape miezul nopții, iar mâine este turul DMZ, unde sigur nu va avea cu el telefonul mobil. De ce nu o fi sunat?

—E ultima lui seară la Seoul, doar nu ar fi de așteptat să o petreacă discutând la telefon cu părinții.

—Anthony, orice ai spune, oricât ai încerca să mă liniștești, visele mele nu mint niciodată. Orbul acela fără un dinte, care a vorbit cu mine toată noaptea, mă urmărește încă. Tu chiar crezi că mă mai pot gândi la mâncare acum, fără să am vreo veste de la Alex?

—Niciodată nu am înțeles partea asta cu visele. Liniștește-te, oricum trebuie să mâncăm ceva. Ce-i vei spune mâine fiului tău când te va întreba cum ți-a plăcut supa de alge și chifteluțele cu kimchi sau cine știe ce alte mostre de *korean food* vom găsi? Știi că mi-a rămas în buzunar foaia de hârtie cu versurile lui, cele scrise înainte de a pleca de la hotel? Uite: *peste plumbul neliniştit al fluviului / Buda şi Pesta îmbrățișate, / două trupuri dăruindu-se fără sfârşit; / ochiul Margaretei, străjer mut al extazului; / lângă insula niciodată pustie / Dunărea clipește în cuiburi stelate / și încenuşează tăcut.*

—Sunt frumoase! Și încercarea ta, de asemenea. Totuși, acum nu mi-e foame deloc…

Anthony își reluă cu multă răbdare încercările de a o convinge că îngrijorarea cuibărită în mintea ei este nejustificată. Abia după câteva minute, sună, salvator, telefonul:

—Sper că nu v-ați supărat pe mine. Acum am ajuns la hotel, am avut o zi ca un fagure de miere. Am savurat fiecare clipă, chiar dacă a fost și obositor. Și ziua de mâine se anunță și mai interesantă, în felul ei…

—Ei, cum să ne supărăm? Noi chiar exersăm bucuria, așa cum ne pricepem mai bine. Imaginează-ți cu câtă invidie se uită la noi unguroaicele când eu îi recit Oliviei, pe malul Dunării, versurile scrise de tine…

—Da, chiar pot să-mi imaginez. Tipic pentru voi…

Ușor retro-romantici, Anthony și Olivia, părinții lui Alex, se asemănau foarte mult. În aproape tot ceea ce făceau, păreau a fi două mecanisme ale aceluiași angrenaj simbiotic și timpul pe care îl petreceau împreună li se părea de neprețuit. Uneori, în diminețile târzii ale duminicilor, Alex îi găsea în living, dansând. Veniseră la Budapesta cu o săptămână în urmă împreună cu Alex și aveau în plan să aștepte revenirea lui de la Seoul, urmând să plece toți trei spre Transilvania, unde trăiau încă bunicii lui Anthony. Iubeau amândoi apa termală și niciodată n-ar fi refuzat un maraton acvatic la Szechenyi ori Gellert, faimoasele băi budapestane[5].

Olivia luă, nerăbdătoare, telefonul și îl puse pe difuzor:

—Ce faci, copil drag? Ne lași să cădem pradă îngrijorării…

—Oh, doamne, pentru ce să fiți îngrijorați? Încă n-am văzut un oraș mai sigur decât Seoulul.

—Cum este țara dimineților liniștite?

—Cred că totul ar încăpea într-un singur cuvânt, ra-fi-nament. Acesta este sentimentul care mă însoțește pretutindeni. Și să știți că este în primul rând dat de oameni, nu de palate, insule, malluri de lux sau piețe în care se amestecă specialitățile gastronomice cu produse high-tech și ceremonii tradiționale. Oamenii. Politicoși, manierați, toți de o amabilitate desăvârșită și mereu zâmbind, mi se par fascinanți. Iar coreencele au ceva… cu totul aparte. Spune-i lui Anthony că trebuie să ajungă și el aici, altfel nu mă va înțelege niciodată.

—Alex, te-am auzit, interveni Anthony. La 27 de ani aș fi și eu entuziasmat. Ce au atât de special femeile de acolo?

—Sunt impecabile. Îți amintești ce ți-am povestit despre nemțoaicele gălăgioase, majoritatea supraponderale deși tinere, care mi-au atras atenția în aeroportul din Dubai? Purtau toate, ca o uniformă a grotesculului, jeanși foarte largi, tricouri la fel de largi, neinspirat alese și rucsacuri uriașe atârnând mult sub linia taliei. Era evidentă indiferența lor față de aspectul exterior, mergea până la delăsare. Le-am văzut ca pe un exemplu perfect al defeminizării prin indolență. Chiar și atunci când trăsăturile fizice te ajută, lipsa totală de preocupare pentru ținuta aleasă e o sinucidere estetică. Coreencele, în schimb, par toate niște siluete de porțelan care se întorc de la vreun bal. Sofisticate și grațioase, de o eleganță ireproșabilă.

—Băiete, bine că nu mai rămâi acolo decât două zile. S-ar zice că ești pe cale de a te îndrăgosti, și e cea mai păcătoasă afacere dacă subiectul este unul multiplu, râse Anthony.

—Alex, interveni Olivia, ascultă-mă cu atenție. Te-aș ruga să nu te duci mâine în …

Foarte probabil, Alex auzise doar prima propoziție. Apelul se întrerupsese la un moment dat, nici Olivia nu realizase că, de fapt, vorbea singură. Nu reușiră să mai intre în legătură cu el, oricât de mult încercară. Olivia îi trimise un SMS rămas, însă, fără răspuns.

Anthony o dojeni după ce încheiaseră discuția cu Alex:

—Nu cred că trebuia să sperii copilul. Vei vedea că sâmbătă, în drum spre Transilvania, vom râde toți trei de orbul tău știrb. Măcar de-ți apărea în vis un ungur chipeș…

Capitolul 3

În dimineața aceea, Alex ajunse devreme în holul hotelului Koreana, însă autobuzul sosi cu doar cinci minute înaintea orei opt. Se așeză lângă Hiroto, profesorul universitar din Osaka, în timp ce Goran și Melinda ocupau scaunele din fața lor. Japonezul locuia la numai o oră bună de zbor și mediul academic în care activa îi îndreptățea pe toți să creadă că putea să le fie ghid în DMZ. Însă, surprinzător, cea mai informată părea să fie Melinda:

—Știți că acest râu, Imjin, care izvorăște din Coreea de Nord, este îngrădit cu sârmă ghimpată până la Paju?

—Ce este Paju?

Privirea nemiloasă a Melindei îl făcu pe Goran să regrete că pusese întrebarea.

—Este orașul sud-coreean cel mai apropiat de zona neutră. Aici se află numeroase baze militare sud-coreene și americane. Este locul unde cei de la LG au dezvoltat cea mai mare linie de producție din lume și fabrică ecranele pentru televizoarele cu diagonală mare.

—Melinda, nici nu mai aveam nevoie de ghid specializat, intră și Alex în vorbă. Văd că gardul este garnisit cu posturi de observație și militari înarmați.

—Da, pentru că nord-coreenii foloseau râul pentru a încerca să intre în sud sau chiar pentru a-și strecura spionii.

Iată, deja am lăsat în urmă Paju. Ei bine, pregătiți-vă. Cam atât a durat etapa civilă a excursiei. De aici, totul este sub control militar.

Și, într-adevăr, Melinda era foarte bine documentată. Imediat, autocarul opri și, după ce toți ajunseră în centrul pentru vizitatori, un soldat le verifică ecusoanele de identificare primite în schimbul pașapoartelor, urmărind cu atenție lista aprobată de autoritățile din Seoul. Totul nu dură mai mult de 20 de minute.

—Vă rog să ascultați cu maximă concentrare, le spuse ghidul. Din acest punct, misiunea mea se încheie. Toți, fără nicio excepție, vom respecta indicațiile celor din echipa mixtă desemnată să se ocupe de noi. Sunt sud-coreeni, americani și chiar din partea ONU și au datoria de a se asigura că nimic din ceea ce vom face nu încalcă regulamentul turului și protocoalele speciale stabilite pentru zona neutră. Nu faceți fotografii decât atunci când ei anunță că avem această permisiune și nu vă depărtați de grup. Probabil știți că, deși se numește zona demilitarizată, locul este înțesat de militari înarmați și pericole sunt la tot pasul. Vom schimba autocarul și vom ajunge în punctul cel mai fierbinte al turului, în zona cunoscută sub numele de *JSA*[6]

(Joint Security Area). Trebuie să lăsați aici tot ceea ce aveți, nu puteți lua nici măcar un bagaj de mână, nici o haină. Vă veți regăsi toate lucrurile, la întoarcere.

Li se ceru să semneze, fiecare, câte o declarație pe propria răspundere destul de stufoasă și li se prezentară două filme scurte despre zona demilitarizată, despre războiul coreeano-coreean și despre incidentele înregistrate acolo în timp. Lui Alex, toate acestea îi amplificau sentimentul că, oricât de multe măsuri de precauție ar fi stabilit organizatorii și chiar dacă ar fi fost respectate întocmai instrucțiunile, pericolul rămânea suficient de mare. Mai mult, soldatul adăugă:

—Puteți renunța oricând. Însă, cei care rămân își asumă toate riscurile.

Lăsară acolo telefoanele și celelalte obiecte mici pe care le aveau cu ei, putând păstra doar aparatele de fotografiat. Drumul cu celălalt autocar fusese atât de scurt, încât aproape că puteau merge pe jos. Probabil nu distanța în sine impunea necesitatea de a se deplasa astfel.

—Și, interveni iar Melinda, iată-ne în fața *Freedom House*. Soldatul american care îi încolonase o auzi:

—Da, așa se numește, Casa Libertății. Când veți ieși din această casă, veți fi în sectorul cazărmilor albastre și, deja, sub supravegherea soldaților nord-coreeni. Vă rog să evitați orice gest care ar putea fi interpretat drept provocare, totul este foarte sensibil aici. Mai mult, în interiorul cazărmii vom fi, parțial, pe teritoriul nord-coreean.

Alex numărase în acea zonă șapte cazărmi, patru albe și trei albastre. Li se spusese că cele albastre aparțin celor din nord și, dintre acestea, doar una se vizitează.

Erau interesați și curioși dar, fără ca vreunul dintre ei să o afirme, și destul de îngrijorați după ce ascultaseră toate indicațiile. Fiecare grup era însoțit de un ghid, în cazul lor un coreean trecut bine de cincizeci de ani, și trei soldați. Cum era de așteptat, Melinda și Goran erau mereu în față și, din când în când, era nevoie să fie atenționați să aștepte pentru a păstra coeziunea grupului și pentru a ușura activitatea celor care erau răspunzători de siguranța lor.

—Rămâneți încolonați și așteptați în liniște, le ceru ghidul. Cazărmile sunt folosite pe rând de cei din nord și de cei din sud. Vom fi anunțați când putem intra în cea din mijloc, unde e zona uzuală de întâlniri între cele două țări. Clădirea are două uși: noi intrăm prin ușa dinspre sud, ușa dinspre nord e închisă.

În minutele de așteptare, ghidul le povesti despre Panmunjeom, despre soldații pe care urmau să-i vadă în uniformele cafenii și care ar fi avut de făcut un singur pas pentru a trece în țara complet diferită din sud, dar care

erau, probabil, cei mai loiali dintre nord-coreeni. Când le povestea despre dorința multor locuitori din sud de a se realiza unificarea celor două țări, vorbea din ce în ce mai repede, precipitat, apoi se opri pentru o clipă, fără să-și poată ascunde emoția. Știa doar că are rude în nord, dar nu se văzuseră niciodată.

În scurta pauză, ghidul întinse mâna dreaptă arătând spre nord. Privirile tuturor o urmară, oprindu-se undeva deasupra cazărmilor peste care plutea o liniște de plumb.

—Ceea ce vedeți dincolo de graniță, reluă ghidul prezentarea, este centrul de vizite pentru locuitorii nord-coreeni.

—Cum, și ei vizitează această zonă? veni întrebarea de undeva, din spatele grupului.

—Evident. Și nu doar ei. Oricine vizitează Coreea de Nord poate ajunge în DMZ, în general sunt turiști din China și Rusia. Au proiectat această clădire astfel încât să fie mai înaltă decât *Freedom House*. În Coreea de Nord, totul trebuie să pară superior. Dar înălțimea construcției îi ajută și la supravegherea noastră, care este permanentă. Cel mai apropiat oraș de dincolo de frontieră este Kaesong, care a aparținut Coreei de Sud și care a fost cunoscut sub numele de Songdo[7], adică *Orașul pinului*, în cei cinci sute de ani cât a fost capitala țării.

După încă două-trei minute, ghidul le spuse:

—Vă rog să vă pregătiți, ni s-a comunicat că putem intra. Nu ieșiți din grup, nu alergați, nu faceți mișcări bruște. De asemenea, nu faceți fotografii. Veți avea timp pentru asta la momentul potrivit. Vom trece prin cazarma albastră și apoi ne regrupăm pentru a continua turul.

Înăuntru, totul părea destul de simplu, inclusiv mobilierul era sumar. Doi militari sud-coreeni erau nemișcați de minute bune, după o coregrafie care lui Alex îi aducea aminte de proverbiala încremenire a soldaților cu căciuli caraghioase din blană de urs pe care îi văzuse la Buckingham Palace. Unul dintre cei doi militari era chiar în capătul cazărmii, în fața ușii de acces spre teritoriul nord-coreean. Cel de-al doilea era așezat lângă o masă din lemn masiv, în mijlocul încăperii.

Alex se afla în partea din față a grupului, chiar se distanțase câțiva metri de ceilalți, până când întâlni privirea severă a soldatului din fața ușii, de care se apropiase nepermis de mult. O bubuitură năucitoare se auzi în acel moment și, imediat, cazarma se umplu de fum. Toți țipau și se îmbulzeau către ușa dinspre sud. Militarul observă primul că Alex părea să fie rănit și era căzut la pământ. Sări imediat să îl ajute, dar se împiedică de un alt trup întins pe podea. Se ridică repede și se aruncă asupra lui Alex, exact în momentul în care o a doua bubuitură se auzi atât de puternic, încât avea efectul unui stilet

care i se înfige în timpane. Mai apucă doar să vadă câteva siluete în uniforme cafenii în spatele ușii care, smulsă din perete, se îndrepta prin aer înspre el…

*

Înregistrau deja de peste două ore. De această dată, pauza se prelungea mai mult decât celelalte întreruperi de până atunci, iar Ella Madison se gândi că, probabil, sesiunea de înregistrări se încheiase. I se spusese de la început că în acea primă zi va fi mai scurtă. Dar, cum Vijay Kumar nu scosese un cuvânt de minute bune, iar ea nu mai putea întreba nimic până a doua zi, încercă o altă abordare:

—Mulțumesc pentru masă și ceai, aș fi și acum nefuncțională fără ele. Ceea ce am înregistrat este captivant chiar de la început, dar, atât eu, cât și șefii mei de la ziar știam că este vorba despre un material care descrie experiența dumneavoastră în Coreea de Nord, nu aceea a unui tânăr american.

Răspunsul veni abia după câteva secunde și o surprinse încă o dată:

—Da, pentru azi ne vom opri aici. Da, pot estima la zece-unsprezece zile timpul necesar pentru înregistrări. Da, vederea mea este într-un proces accelerat de degradare și bănuiesc că discuția noastră pe această temă va fi mai amplă, într-o zi. Și da, sunt de acord să renunțăm la formulele protocolare de adresare, în fond suntem de vârste apropiate și știu că în SUA totul este mult mai relaxat din această perspectivă.

—Eu nu am…

Ella se opri, rușinată, ca un elev prins în timp ce încerca să copieze.

—Bine, așa vom face…

—Și întrebările nerostite ori disimulate sunt tot întrebări. Povestea urmărește doar parțial, chiar în proporție neglijabilă, ceea ce mi s-a întâmplat mie în captivitate. Dar toate faptele sunt reale, nu intră în niciun fel în vreun conflict legat de drepturi de autor, iar *USA Today*[8] are exclusivitate absolută. O după-amiază plăcută în Jaipur, Ella. Sunil te va conduce la hotel. Pe mâine.

Despovărată de presiunea întâlnirii cu Vijay Kumar, după-amiază Ella redeveni energică și plină de tonus, spre satisfacția nedismulată a lui Sunil. Prânzul promis, o plimbare prin fața Hawa Mahal[9], dar mai ales răsfățul de a hoinări aproape două ore prin bazarul Chandpol[10], unde Sunil se îngriji de tot ce însemna vestimentația ei pentru zilele următoare, condimentau savuros prima ei zi în India.

Dimineață, însă, se trezi mult mai devreme. Nu-și mai dorea o aventură montană exersând foamea. Vijay o aștepta pe terasă și începură imediat înregistrarea.

Capitolul 4

Profesorul Sean Miller nu mai avea răbdare, răsfoi precipitat prin agenda telefonului și apelă, deși la Washington abia dacă răsărea soarele:

—Bună dimineața. Mike, te rog spune-mi că ți-ai citit mesajele și ești la curent cu ceea ce se întâmplă aici. Eu sunt extrem de neliniștit.

—Da, am citit. Urma să îmi spui câte ceva despre tânărul dispărut.

—Numele lui este Alex Robinson, are 27 de ani și lucrează la primăria din Lincoln, Nebraska.

—Ce Dumnezeu căuta în DMZ, Sean?

—Vizita zona, împreună cu alți participanți la conferință. Să știi că este dispărut și un indian, un tânăr de vreo 30 de ani.

—Dar tot nu am înțeles, ce s-a întâmplat cu ei după explozii? Doar nu s-au volatilizat.

—Ce să-ți spun, Mike? Efectiv nu i-au mai găsit. Se vorbește că ar fi fost luați de soldații din nord.

—Asta ar însemna un conflict internațional, iar eu ar trebui să îl anunț numaidecât pe președinte. Cine mai știe despre toate acestea?

—Toți cei care au participat la excursie, vreo 40 de persoane. Plus sud-coreenii care se aflau acolo.

—E grav. Sunt prea mulți implicați… Va trebui să găsești un mod de a ține subiectul departe de ceilalți…

—Nu văd cum am putea ascunde așa ceva…

—Când se încheie conferința?

—Mâine, la prânz.

—Perfect. Deci vor pleca toți, se vor împrăștia. La recepția din această seară, vei anunța că sunt amândoi într-un spital, cu răni minore.

—Bine.

—Eu voi vorbi la Seoul cu președintele sud-coreean, să preia personal acțiunea. Voi trimite un agent chiar mâine dimineață, dar va trebui să rămâi și tu acolo. Nu putem risca nimic. Dacă, într-adevăr, sunt prizonieri în Coreea de Nord, ne va fi greu să-i recuperăm.

—Mike, tu mă cunoști de multă vreme. Sunt un bătrân profesor care nu a avut niciodată de a face cu acte de terorism. Mă bazez doar pe sprijinul tău.

—OK, vom vedea cum o scoatem la capăt. Trebuie să mă ții la curent. Nu uita, mâine dimineață agentul meu va fi la tine.

—Îți mulțumesc, prietene.

Sean Miller era obosit și profund îngrijorat. Nici discuția cu vicepreședintele american, fostul lui coleg de la școala doctorală, nu îl adusese într-o stare mai bună.

Capitolul 5

Casa mică, îngrijită, de un albastru spălăcit, de la capătul străzii Sungion, din centrul vechi al orașului Kaesong, a rămas o enigmă pentru toți, inclusiv pentru vecini. Nimeni nu știa cine locuiește acolo, deși câteva persoane erau văzute intrând și ieșind aproape zilnic. Este adevărat că nici întrebări nu punea nimeni. Le era tuturor suficient să știe că maiorul Pak Seong-Ho frecventează casa, pentru ca orice pornire de curiozitate să fie potolită definitiv. Localnic, dintr-o familie foarte influentă de militari de rang înalt în armata nord-coreeană, fostul student de elită fusese selectat încă din facultate pentru unul dintre locurile foarte bine plătite din armata cibernetică, date fiind rezultatele deosebite și statutul său social, apartenența la *nucleu*[11]. Acum era unul dintre tinerii conducători ai Comitetului de Securitate din Kaesong, filială locală a Ministerului Securității de Stat. Adică cei care investighează cazurile de spionaj intern se ocupă de repatrierea dezertorilor, răspund de taberele de detenție din țară și, evident, conduc activitățile de contraspionaj din străinătate.

Se înserase deja când Kim Hyo-Ri sună la soneria casei albastre, cu garduri înalte și ferestre poate cam mari pentru o construcție atât de veche, însă totdeauna acoperite. Așa i se ceruse să vină, numai după lăsarea întunericului. Cunoștea bine casa, mai fusese chemată acolo de multe ori. Dintre cele patru camere, una era mereu pregătită pentru maiorul Pak. În mai puțin de douăzeci de metri pătrați se îngrămădeau un birou mare, o masă, două fotolii, un dulap și o bibiotecă uriașă, de care nimeni nu se atingea decât la ordinul său. Alături, era o încăpere în care stăteau doi soldați care nu părăseau casa decât pe rând, în situații speciale, și o alta folosită de Chang Da-Eun, o femeie bună la toate, care se ocupa de curățenie, de spălat, de gătit și de alte probleme ale casei. Cea mai spațioasă dintre încăperi, infirmeria propriu-zisă, nu era întotdeauna ocupată.

În acea zi, însă, două dintre paturi erau pline de sânge, iar Chang Da-Eun trecea deja a doua oară cu mopul pe sub ele. Se uită de fiecare dată dacă cei doi se treziseră. Când ajunse în dreptul celui de-al treilea pat, ochii ei evitau privirea înspăimântată a străinului, zăbovind însă pe fața și hainele sale acoperite de praf negru.

Maiorul se afla în biroul său, așteptând-o pe Kim Hyo-Ri, când vocea de la telefon îl făcu să tresară:

—Ce raportezi, tovarășe maior Pak?

—Extragerea a decurs bine. Au apărut, însă, mici complicații. Doi sunt răniți, dintre care unul pare grav.

—Doi? Dar câți sunt?

—Trei. Doi tineri civili și un sergent din armata sudului. Militarul și unul dintre ceilalți doi au nevoie urgentă de îngrijiri.

—Știi că, deocamdată, totul este secret și, cât timp va rămâne așa, nu îți pot oferi nimic, nici măcar asistență medicală. Va trebui să te descurci singur. Mai târziu, vom vedea.

—Am înțeles.

—Dar, tovarășe maior, nu uita: am nevoie de ei în viață, altfel tot efortul tău devine inutil. Și recunoștința mea se poate repede transforma în altceva…

Hyo-Ri fusese chemată de urgență și, imediat ce ajunsese, unul dintre soldați o conduse în biroul maiorului.

—Bună seara, Hyo-Ri. Te rog, ia loc. Am primit, în cursul zilei, doi răniți. Trei, de fapt, însă unul pare să aibă cel mult niște răni superficiale. Despre ceilalți doi, nu știu exact în ce stare se află. Unul dintre ei este militar din armata sudului. Celălalt ar putea fi american sau european, cred. Încă niciunul nu și-a recăpătat conștiența. Aș dori să îi consulți, să îmi spui care este situația lor și de ce anume ai avea nevoie pentru a-i îngriji. Dacă vreunul dintre ei își revine și se poate vorbi cu el, voi fi anunțat de îndată. Nu doresc să li se spună nimic fără să fiu întrebat. Vom proceda ca până acum, îi vom lega la ochi de fiecare dată când în camera lor intră altcineva în afara celor doi soldați.

—Desigur, tovarășe maior, totul se va face așa cum doriți.

—Hyo-Ri, am avut această discuție de prea multe ori. Când suntem doar noi doi, îmi poți spune pe nume. Nu țin la eticheta militară cu tine.

—Te rog să mă scuzi, Seong-Ho. Așa este, dar încă nu m-am obișnuit cu asta.

Capitolul 6

În ultima zi a conferinței, Melinda plecase devreme de la hotelul unde era cazată. Era abia ora opt când coborî din metrou în stația Eulji-ro 1-GA. Stabilise o întâlnire foarte matinală cu Goran, pentru ca amândoi să îl contacteze pe profesorul Sean Miller înainte de începerea ceremoniei de închidere a conferinței. Știau că după aceea ar fi fost mai greu, niciunul dintre cei șase sute de participanți n-ar fi plecat fără să își ia rămas bun de la el.

În holul imens și foarte animat, o tânără mângâia cu har clapele pianului alb. Melinda nu-și dezlipea ochii de la ea, însă privirea ei părea să treacă mult dincolo de spațiul acela superb în care florile de orhidee încadrau abundent acvariul uriaș. Abia dacă auzea notele plutitoare care, în urmă cu exact o săptămână, constituiseră laitmotivul abordării lui Alex. Își aducea aminte perfect discuția lor. Îl văzuse retras, într-un colț, ascultând pianul aproape cu evlavie.

—Tinere, nu cumva ești unul dintre acei puțini romantici care s-au rătăcit în generația Y, generația celor sofisticați, orientați nativ spre tehnologie și repede adaptabili la orice provocare, însă aproape imuni la amprenta clasică?

Privirea Melindei se dovedise a fi deosebit de perspicace. Era, fără îndoială, un romantic incurabil. Citise foarte mult în adolescență și scria poezie, publicase trei volume de versuri foarte bine primite de critici. Era optimist, mereu conciliant și foarte sincer, ușor de descifrat. Orice bucurie i se reflecta instantaneu pe față, dar și supărarea sau indispoziția, chiar dacă foarte rar, îl însemnau cu aceeași promptitudine.

Alex tresărise atunci, o măsurase atent și răspunsese cu voce domoală:

—*Mariage d'amour* este una dintre melodiile care mă emoționează oricând. Iar această tânără o cântă răvășitor.

—Dacă pui la socoteală că este și foarte frumoasă, faptul că o asculți ca în transă nu ar trebui să mă mire, plusase Melinda.

—De când am ajuns aici, cred că această expresie, *beautiful korean girl*, este un pleonasm, îi răspunsese Alex, cu vocea la fel de înmuiată…

Chiar dacă nici ea, nici Goran, sosit și el după câteva minute, nu aveau dispoziția necesară, puteau observa că, în acea zi, Lotte Hotel părea și mai strălucitor. *The Crystal Ballroom* și toate celelalte săli, cu denumiri de safir, smarald, topaz, jad și cine mai știe câte nestemate, îi impresionaseră pe toți. *Coreenii au dus standardele găzduirii conferinței la un alt nivel*, le spusese și președintele IPPC, profesorul Sean Miller. Într-adevăr, totul fusese organizat impecabil.

Goran părea și mai afectat decât Melinda. Îi intrase în cap că doar la insistențele lui acceptase Alex vizita în DMZ și se simțea răspunzător. Acum, erau hotărâți să ceară explicații. Ceremonia de închidere începea doar la ora zece, le rămânea timp suficient pentru a căuta răspunsuri la întrebările care îi frământau.

—Bună dimineața, Sean. Cred că știi pentru ce suntem aici. Colega mea este Melinda Incze, nu știu dacă ai cunoscut-o. Suntem amândoi extrem de îngrijorați în legătură cu Alex

Robinson. Am plecat împreună, chiar la inițiativa noastră, în excursia în DMZ, iar el nu s-a mai întors. Suntem convinși că tu trebuie să ai informații despre ceea ce s-a întâmplat acolo. Dacă este în spital, vrem să știm unde, am vrea să mergem la el.

—Bună dimineața, Goran. Mă bucur să te cunosc, Melinda. Nu sunt multe de spus în legătură cu ceea ce s-a întâmplat ieri. Aseară v-am informat pe toți că atât Alex, cât și tânărul din India sunt în afara oricărui pericol, deși au unele răni minore. Credeam că este suficient. Nu am alte informații cu privire la situația lor, nici eu nu știu încă exact unde se află. Așa cum ați văzut, o parte din cazarma respectivă este pe teritoriul Coreei de Nord și asta, deja, mută toată problema într-o zonă extrem de delicată. La ceremonia de închidere a conferinței și-a anunțat deja prezența premierul Lee, cu care voi discuta despre situația celor doi. Oricum, am înțeles că au fost preluați de Ministerul Apărării, deci este posibil să nu-i puteți vizita. Nu vă promit că vă voi ține la curent. Însă vă promit că voi face tot ceea ce îmi stă în putere pentru a mă asigura că vor pleca sănătoși acasă, este responsabilitatea mea. Mai mult ca sigur, evenimentul va rămâne în zona discreției maxime, cel puțin o vreme. De aceea, v-aș ruga să nu amplificați în niciun fel lucrurile. Ați văzut, probabil, că presa internațională vorbește despre doi sergenți sud-coreeni răniți în explozie. Așa trebuie să rămână. Ați vorbit, vreodată, cu Alex ceva legat de părinții lui? Din câte știu, nu este căsătorit.

—Nu, răspunse Melinda. Însă ieri, la întoarcerea din DMZ, am luat eu telefonul lui Alex, alte obiecte nu lăsase acolo. Cred că ar trebui să rămână la tine, sper că nu vei pleca înainte de a ști cum se încheie acest caz.

—Categoric, voi rămâne aici cât timp va fi necesar. Haideți, în câteva minute va începe ceremonia de închidere a conferinței. Drum bun spre casă, fiecăruia dintre voi. Plecați cu convingerea că totul este sub control și nu există niciun fel de risc în ceea ce privește situația lor.

Capitolul 7

Domnilor, am convocat această întâlnire de îndată și, poate spre surprinderea unora dintre dumneavoastră, am ales să discutăm în acest cadru informal, la hotelul care a găzduit IPPC. Domnule profesor Miller, vă rog să ne oferiți informațiile pe care le aveți despre cei doi, înțeleg că Dvs. îi cunoașteți cel mai bine. Despre cel de-al treilea dispărut avem suficiente date, evident.

—Domnule prim-ministru, domnilor, încep prin a vă spune că sunt extrem de onorat de compania Dvs. astăzi. Din păcate, suntem aici să discutăm despre evenimente grave și, pentru mine cel puțin, chiar dramatice.

Profesorul Miller era extrem de afectat. Rostise acele cuvinte introductive cu mai multă dificultate decât s-ar putea crede, pentru un om care, prin natura meseriei sale, dar și ca experimentat organizator de evenimente internaționale, era un orator desăvârșit. Se afla într-o stare care îi solicita eforturi suplimentare pentru a fi foarte coerent și care nu scăpă privirii agere a prim-ministrului, care îi sări în ajutor:

—Domnule profesor, iertați-mi intervenția, aș vrea să vă povestesc o întâmplare, tocmai mi-a revenit în minte. În urmă cu câțiva ani, am fost convocat la o întâlnire similară celei de astăzi. Nu eram atunci în poziția de șef al guvernului. Discuțiile se purtau, ca acum, în legătură cu evenimente de mare gravitate, petrecute în zona fierbinte de la graniță. Unul dintre turiștii care vizitau zona demilitarizată fusese împușcat de un militar nord-coreean. Era, evident, un act de agresiune care, credeam eu la vremea respectivă, ar trebui să producă reacții dure și să angreneze măsuri extreme, poate chiar o intervenție armată. În schimb, toți cei prezenți la întâlnire erau rezervați și, în opinia mea de la momentul respectiv, de o pasivitate inexplicabilă. Nu s-a întâmplat, desigur, nimic din ceea ce aș fi așteptat. A mai trecut ceva timp până să înțeleg că singura modalitate de abordare a acestor situații este cea diplomatică, oricât de mult ni s-ar reproșa lipsa de reacție ori toleranța cu care tratăm actele de provocare nord-coreene. Știți că, de fapt, războiul care ne-a costat sute de mii de vieți, din care aproape cincizeci de mii au fost ai unor conaționali ai dumneavoastră din trupele ONU, încă nu s-a încheiat. Suntem, practic, și acum în război, întrerupt de armistițiul din 1953. Însă incidente între cele două armate au loc frecvent, chiar în zilele noastre. Vă înțelegem tulburarea și suntem la fel de îngrijorați. Dar fiecare dintre noi are deja o oarecare imunitate la astfel de tragedii și, repet, suntem conștienți toți că există un singur răspuns posibil, acela al negocierilor. V-am spus toate acestea pentru a vă lăsa timp să vă reveniți, dar mai ales pentru a înțelege că participăm toți, afectiv, la această încercare, deși atitudinea noastră ar putea crea o altă impresie. Lucrăm de ceva vreme în această formulă. Vă rog să continuați, urma să ne spuneți despre cei doi participanți la conferință.

—Vă mulțumesc, domnule prim-ministru, pentru empatie. Alex Robinson are 27 de ani și lucrează la primăria din Lincoln, Nebraska. Nu cred că se poate spune că l-aș cunoaște foarte bine. Până aici, la Seoul, nu ne-am văzut niciodată. Există o corespondență între noi, e adevărat, Alex m-a contactat prin e-mail, arătând un interes major pentru participarea la conferința internațională care a avut loc în țara dumneavoastră. L-am ajutat, oferindu-i o bursă și o invitație specială, impresionat fiind de faptul că niciodată, la nicio conferință, nu am avut un autor atât de tânăr. Abia a împlinit 27 de ani. Vijay Kumar este și el tânăr, are vreo 30 de ani și vine din India, din Jaipur, unde lucrează în administrația locală.

—Știați despre deplasarea organizată în zona demilitarizată? întrebă premierul.

—Știam, desigur. A fost unul dintre punctele de mare interes de pe agenda stabilită împreună cu organizatorii. Foarte mulți dintre participanți s-au arătat entuziamați de posibilitatea de a vizita zona.

—Domnule ministru de interne, ce alte infomații avem la această oră?

—Nu multe. Dubla explozie pare să fi fost cauzată de niște mine rămase acolo din timpul războiului, chiar dacă nimeni nu își explică cum de nu au fost identificate la atâtea verificări ale zonei. Așa cum știți, în cazarma numărul doi au acces și nord-coreenii. Ușa folosită de ei a fost, cel mai probabil, smulsă de suflul exploziilor, am găsit-o distrusă în cazarmă. În aceste condiții, singura explicație pentru faptul că nu am găsit trupurile celor doi ar fi capturarea lor. Îndrăznesc să spun că această ipoteză are partea ei pozitivă și că șansele ca ei să fie în viață sunt foarte mari. Nord-coreenii nu puteau fi interesați să ia două cadavre. De fapt, chiar trei, socotind și sergentul dispărut.

—Ați încercat, până la acest moment, să contactați pe cineva dintre oficialii din nord?

—Am avut, azi dimineață, o convorbire cu ministrul adjunct de la externe. Așa cum anticipam, a negat existența vreunei persoane captive. Mai mult, ne acuză de acte de provocare în urma cărora a fost pusă în pericol viața militarilor nord-coreeni.

—Da, previzibil. Despre sergentul sud-coreean mi-ați spus mai devreme că se numește Lee Min-Ho și are 24 de ani. A crescut fără părinți de la vârsta de 13 ani. Urmează să se căsătorească peste câteva luni. E corect?

—Da. Are o carieră scurtă, dar cu cele mai bunereferințe.

—Va trebui să transmitem un mesaj clar nord-coreenilor că noi, ca SUA și India, suntem foarte interesați să-i recuperăm pe cei trei, care pot fi o foarte valoroasă monedă de schimb. Guvernele celor două țări au fost informate și vor căuta soluții să ne ajute. Suntem gazdele unei conferințe internaționale

de prestigiu, știm că nu avem nicio altă variantă de a ne păstra credibilitatea decât recuperarea lor, indiferent de efortul pe care îl presupune acest scop.

Capitolul 8

Deși foarte obosită, Olivia nu închisese un ochi toată noaptea.

–Ești ca o statuie de ceară, îi spuse Anthony când o văzu în fotoliul așezat în fața ferestrei. Când te-ai trezit?

Însă Olivia nu părea să-l audă, nici măcar să-l vadă. Privirea ei, de o tristețe care îi invadase toată fața, se fixase cândva spre Dunăre ori dincolo de ea, undeva foarte departe și părea rămasă acolo. Pentru Anthony deveni limpede imediat că, de fapt, Olivia nu dormise deloc. Se așeză și el, cu fotoliul, în fața ferestrei. Uneori, acasă, făceau împreună acest exercițiu. Știa foarte bine ce o frământă. Nu aveau nicio veste de la Seoul de trei zile deja. Panica începuse să îi cuprindă, chiar dacă Anthony încă afișa o aparentă stăpânire de sine.

–Olivia, te rog, încearcă să te odihnești câteva ore măcar, insistă Anthony, îmbrățișând-o. Chiar dacă nu vei adormi, este vital să stai întinsă pe pat. Drumul spre Transilvania va fi obositor și știi bine ce dureri vei resimți la spate. Trebuie neapărat să mâncăm ceva la micul dejun și apoi vom vedea ce mai facem.

–Anthony, eu nu plec din Budapesta fără el. Cum poți să spui asta? Sună la aeroport, la Emirates, în Coreea, unde știi tu.

–Aeroportul a confirmat că avionul a aterizat conform programului. Chiar dacă nu oferă astfel de date, se pare că

Alex nu se află printre pasagerii sosiți de la Seoul. Dar eu sunt aproape sigur că a pierdut zborul și va sosi astăzi.

–Nu cred, ar fi sunat. Am visat, Anthony. Pericol și supărare. Ar fi prea frumos să mă înșel. Și ceea ce am auzit la amiază la știri mă face și mai îngrijorată.

–Știrea despre cei doi militari răniți? Nu văd în ce măsură ar putea să ne privească. Dacă nu cumva Alex a ajuns sergent în armata sud-coreeană… Uite, după micul dejun mergem din nou la baza spa a hotelului. Apoi, amânăm prânzul până ajunge și Alex și mergem toți trei, flămânzi și fericiți, la *Trofea Grill*. Dar, te rog, până atunci, întinde-te măcar două-trei ore. Totul va fi bine, sunt sigur.

Căuta să îi dea și ei cât mai multă încredere, deși știa cu certitudine că Olivia dusese toată noaptea o luptă fantastică cu ea însăși în încercarea de a nu aținpi. Și, evident, era hotărâtă să continue această luptă și în orele următoare. Frica de a nu visa din nou ceva nefast, prevestitor, o silea să nu adoarmă. Anthony o ajută să se întindă pe pat. Apoi, liniștea se așeză între ei ca un perete de sticlă. Însă, deja, îngrijorarea îl atinsese și pe el. Oliviei

nu i se întâmpla foarte des să viseze, sau poate nu le spunea lor decât despre acele vise limpezi și importante. Dar, de fiecare dată când visa, părea să primească mesaje care ei, cel puțin, îi erau foarte clare.

*

–Acum vom face pauză timp de o oră, spuse dintr-odată Vijay.

—E bine-venită. Aș dori să pun telefonul la încărcat, pentru orice eventualitate.

–Sunil se va ocupa de asta imediat. Pe urmă, îți va arăta proprietatea înainte de a lua prânzul.

Pe masa imensă de pe terasă erau așezate atât bolurile cu supe, cât și platourile cu felul principal și chiar desertul, semn că oricine ar fi aranjat masa nu îi va deranja în timpul prânzului. Vijay Kumar rosti câteva fraze din care Ella nu înțelese nimic. Tonul foarte sobru îi sugera că poate fi vorba despre o rugăciune, dar poziția neutră a corpului și mai ales a brațelor lăsa loc îndoielii.

Sorbi supa direct din bol, imitându-l, fără să i se pară nimic neobișnuit. Însă, când îl văzu luând cu degetele orezul de pe frunza mare de bananier, ezită o clipă. Dar îi urmă exemplul până la capăt. La un semn al său, Sunil începu să adune pe rând nenumăratele boluri cu salate, sosuri și fructe de care Ella aproape nici nu se atinsese, neștiind cum ar trebui combinate.

–Sunil, am auzit frecvent că mâncarea indiană ar fi exagerat condimentată, însă este a doua oară când luăm masa împreună și tot ceea ce am gustat până acum a fost delicios.

–Am înțeles, doamnă Madison, mă chestionați pe mine deoarece domnul Vijay a impus restricții… Să știți că, deși peste șaptezeci la sută dintre condimentele lumii provin din India, bucătăria noastră nu este caracterizată de utilizarea excesivă a acestora. Arta culinară indiană este definită de rafinamentul cu care combină aromele exotice și de echilibrul condimentării.

–Îți mulțumesc, Sunil, explicațiile tale au fost elocvente. Cât despre întrebări, cred că a sosit momentul culminant al zilei.

În tot acest timp, Vijay rămase tăcut. I se adresă abia după ce Sunil, terminând de adunat masa, se retrăsese:

–Da, Ella, te rog să te dezlănțui. Voi răspunde unei întrebări, așa cum am promis.

–La câte întrebări aș avea, este chiar nedreaptă limitarea. Totuși, azi aș vrea să știu de ce îți vinzi povestea unui ziar, de vreme ce înregistrările arată că totul este pregătit, în detaliu, pentru a publica o carte de mare succes?

–Este o întrebare la care îți puteai răspunde și singură. Totul este matematică. Și nu doar aritmetică elementară, dar și puțin calcul al probabilităților din statistica matematică. În primul rând, prețul este corect. Deci, de ce nu? Da, putea fi o carte. Probabil găseam o editură dispusă să o editeze. Să fie aici, în India? Să fie în SUA? Ce ofertă i s-ar face acolo unui indian nevăzător, de care nu a auzit nimeni? În schimb, *USA Today* are un tiraj săptămânal tipărit de peste șapte sute de mii de exemplare, dar mai ales un număr zilnic aproximativ de 2,6 milioane de cititori. Dacă adăugăm și avantajul difuzării internaționale a ziarului, în Asia, Europa, Canada și Insulele Pacificului, rezultatul comparației îl poți obține ușor.

–Dar ai ales să povestești despre tine la persoana a treia.

–Și acum, evident, cauți subterfugii pentru noi întrebări. Azi nu mă mai las atras în capcană. Îți voi spune, totuși, că nu știu în ce măsură este neobișnuit modul în care am ales să mă raportez la acele întâmplări. Și niciodată nu mi-am propus ca această poveste să constituie o autobiografie, fie că va fi sub forma unei cărți ori a unui serial publicat într-un ziar internațional. Putem continua?

–Desigur.

Partea a doua. TESTAMENTUL

Capitolul 9

Ochii nu-l ascultau deloc pe Alex. Oricât încerca să-i deschidă, pleoapele îi rămâneau lipite, la fel cum, în copilărie, degetele pline de rășină nu se desprindeau nicicum unul de altul, după fiecare escaladare a bătrânului pin. Abia întrezărea câteva raze de lumină sălcie, de parcă soarele ar fi căzut într-un puț cu leșie. Își dădea seama că stă întins, ceea ce îi apărea ca prin ceață părând a fi tavanul încăperii. Încercă să ridice capul, dar mișcarea bruscă se dovedi total neinspirată. O durere ascuțită îi brăzdă tot corpul, de la gât până în vârful picioarelor. Era atât de puternică, încât își pierdu, imediat, conștiența…

Când se trezi din nou, auzi strigăte, așa, ca prin vis. O voce puternică, masculină. Dar îi era necunoscută și nu pricepea absolut nimic din ce auzea. După câteva zeci de secunde, încet-încet, gândurile i se limpezeau și începeau să se lege, să capete sens. Era, fără îndoială, întins pe un pat. Își simțea degetele mâinilor strângând cearșaful care-l acoperea. Nu înțelegea ce spune bărbatul, dar auzea. Asta îi era clar. Acum, însă, nu mai vedea nimic. De ce nu vedea? Apoi, dintr-odată, își dădu seama că undeva, nu demult, auzise două zgomote foarte puternice, posibil să fi fost chiar explozii. Părea că memoria lui este o pânză goală, albă, pe care, rând pe rând, apar tușele colorate. Un gând înfricoșător îi năvăli în minte: își pierduse vederea! Doamne… Cât de înspăimântat era… Totdeauna crezuse că nu există infirmitate mai hidoasă decât lipsa vederii.

Auzi încă o dată vocea aceea puternică, strigând. Nu era sigur, dar, din intonație, înțelegea că bărbatul cheamă pe cineva. Ce limbă să fi fost? Unde o fi auzit exploziile acelea în care, probabil, își pierduse vederea? Treptat, amintirile se reactivau… Toate evenimentele din ultima săptămână se îngrămădeau acum în mintea lui și îi era încă imposibil să le ordoneze. Se contura certitudinea că participase la o adunare cu foarte mulți oameni. Bărbatul acela vorbea limba coreeană, era din ce în ce mai sigur. Da, își amintea totul. Budapesta, părinții, aeroportul acela copleșitor pe care aterizase… Seoul, pianul din holul hotelului, *The Crystal Ballroom*, prezentarea lui la conferință, excursia în DMZ… Dar unde se afla oare acum?

–Domnule, mă auziți?

Vocea era a unei femei. Asta înțelegea. Era în engleză.

Răsuflă ușurat.

–Da, răspunse Alex, dar vocea îi era atât de slabă încât nu era sigur că fusese auzit. Da, mai spuse o dată. Cine sunteți? Unde mă aflu? Ce s-a

întâmplat? De ce nu mai văd?

Răspunsurile întârziau. Alex auzi vocea femeii, întrebătoare, în coreeană. Apoi, vocea bărbatului, fermă, aproape răstită. Și ușa care se trânti.

–Trebuie să vă odihniți. Veți primi toate răspunsurile atunci când va veni timpul, îi mai spuse femeia, în timp ce se îndepărta. Și, după zgomotul ușii care se deschisese, Alex mai auzi:

–Nu v-ați pierdut vederea. Sunteți doar legat la ochi.

O bucurie copleșitoare îl cuprinse deodată. Urmată, în aceeași secundă, de un nou val de îngrijorare. Nu își putea mișca nici mâinile. Erau legate și ele…

Capitolul 10

Coborât mult după muntele Namsan, soarele părea un proiector uriaș inventat de coreeni pentru a scoate în evidență silueta turnului de 236 de metri care domină întreaga metropolă. *Asfințitul de august în Sinsa-dong e un manifest pentru iubire*, își spunea Jin-A, îndreptându-se fericită spre casă. Avusese o zi grea, dar plină de satisfacție.

Kwan Jin-A era convinsă că fericirea îi aflase adresa. Avea 23 de ani și era foarte ambițioasă, hotărâtă. Terminase cu succes, în vară, facultatea de informatică și se înscrise imediat la cursurile unui nou program al armatei sud-coreene, pentru pregătirea unei unități specializate în lupta împotriva spionajului electronic și a atacurilor informatice.

Deja cunoscută în toată lumea, chirurgia plastică din Seoul, care schimba fețele și viețile femeilor, contribuise și în cazul ei la desăvârșirea estetică. La 19 ani primise în dar de la părinți, la majorat, o operație estetică. Nu un smartphone, o excursie sau o mașină. În orice CV, prima dată este remarcată fotografia. O mică ajustare a maxilarului și dublarea pliului pleoapelor îi ofereau, spunea ea, șanse sporite în competiția nemiloasă cu atâția tineri pentru care învățatul devenise, de ani buni, singura preocupare.

Era ziua cea mare, în care se publicase lista cu candidații acceptați. Jin-A se afla în prima parte a listei și urma să înceapă, în câteva săptămâni, pregătirile pentru a deveni un *cyber-jandarm*, care va proteja datele deținute de instituții publice ori secretele industriale ale marilor companii.

În plus, era într-o relație de vreo doi ani cu un sergent din armată, cu care urma să se căsătorească. Formau un cuplu reușit, deși Jin-A avea filosofia sa personală cu privire la iubire. Mult mai matură decât i-ar fi dat dreptul vârsta, nu era tipul de femeie care să se abandoneze total, să-și deschidă sufletul până la vulnerabilitate, până la a nu-și mai aparține. Iubirea putea însemna pentru ea împlinire, încredere și siguranță, putea fi statornică și înălțătoare, dar nicidecum necondiționată, oarbă, devoratoare, ceva care să o ducă până la sacrificiu. Se apropia deja de casă. Cu ajutorul părinților își închiriase un apartament în Sinsa-dong, un cartier modern și extravagant, sinonim cu luxul, situat chiar la sud de râul Han.

Se și gândea, bucuroasă, că după terminarea cursului va duce singură, fără probleme, toată povara chiriei.

Un claxon o scoase din starea de exaltare. Dintr-un SUV negru coborâră un bărbat și o femeie, amândoi în uniformă militară. O așteptaseră o vreme și acum, după prezentări, insistau să urce împreună cu ea în apartamentul situat la etajul șaptesprezece.

–Ceea ce urmează să discutăm este, încă, la nivel de secret de serviciu. Nu știm dacă ai citit presa de astăzi.

–Nu. Nu am avut încă timp. Astăzi am fost foarte ocupată.

–Da, știm. Te felicităm, rezultatele tale sunt remarcabile. Suntem chiar mâhniți că trebuie să-ți umbrim marea bucurie a zilei, dar trebuie să știi că astăzi au avut loc două explozii într-o cazarmă din DMZ. Logodnicul tău, Lee Min-Ho, este una dintre victime.

–Dumnezeule mare! În ce stare se află? Trăiește?

–Presupunem că da.

–Presupuneți? Cum adică? Și de ce spuneți că este vorba despre un secret, dar mă întrebați dacă am citit presa?

–Am spus că presupunem deoarece nu avem deocamdată nicio confirmare. Presa a relatat, foarte pe scurt, despre doi sergenți răniți în explozii. Ceea ce știu foarte puțini oameni este că cei doi nu au fost găsiți în cazarmă. În aceste condiții, este rezonabil să credem că sunt încă în viață, însă captivi în Coreea de Nord.

–Oooooff, of! Asta este aproape sinonim cu moartea… Sau, în cel mai bun caz, cu închisoarea pe viață…

–Să sperăm că nu. Noi facem toate eforturile pentru recuperarea celor doi. Evenimentele sunt cunoscute deja la cel mai înalt nivel și ni s-a confirmat implicare totală și sprijin. Trebuie să-ți păstrezi speranța dar, mai ales, trebuie să eviți cu orice preț divulgarea secretului. Reușita operațiunilor de recuperare depinde în cea mai mare măsură de discreția negocierilor ce se vor purta.

–Și ce ar trebui să le spun tuturor?

–Că este bine, în spital, în recuperare.

–Și acum, ce urmează? Ce veți face?

–Te vom informa despre orice demers. Noi sperăm să avem vești cât de curând. Noapte bună.

Abia după ce plecară cei doi, Jin-A începu să plângă încet.

Simți, deodată, că toată catedrala ei de fericire se clatină.

Capitolul 11

–Tovarășe maior, adică… îmi cer iertare, Seong-Ho, aș vrea să-ți pot spune că am ajuns la o concluzie clară privind situația celor doi răniți, însă este prematur să mă pronunț. Așa cum ai văzut, unul dintre ei și-a revenit pentru câteva clipe, cel străin…

–Amândoi sunt străini, Hyo-Ri, o întrerupse, tăios, maiorul. Sunt dușmanii noștri.

–Din păcate, nu am putut afla nimic de la el, era semi-conștient și totul a durat foarte puțin. Pare să nu fie în pericol de moarte, dar are un picior sfâșiat și a pierdut mult sânge. N-aș putea spune acum dacă și unele dintre organele interne îi sunt afectate. Dar militarul arată mult mai rău. Și-a pierdut ambele picioare și evoluția lui este incertă. La cât sânge a pierdut și el, nici nu mă mir că este, încă, inconștient.

–Nu mi-ai spus de ce ai avea nevoie. Eu plec imediat și vreau să știu ce trebuie să obțin de la Spitalul militar.

–E prea devreme. Mai avem aici ceva pansamente și apă oxigenată, chiar și câteva cârpe. Mă voi folosi de ele, astăzi. Poate mâine voi reuși să îi consult mai amănunțit și voi fi în măsură să fac o listă.

–Nu lungă, ai grijă. Doar nu vom acorda mai multă atenție dușmanilor decât tovarășilor noștri. Deocamdată, până mă lămuresc ce vom face cu ei, trebuie doar să îi ții în viață.

–Am înțeles. Voi rămâne să le opresc sângerarea și să îi bandajez. De restul, mă voi ocupa mâine. Tot după lăsarea întunericului?

–Evident. Eu plec acum. Te-aș ruga să verifici și cu privire la starea celui de-al treilea. Nu pare să fie rănit, dar aș vrea să te asiguri. Noapte bună.

–Noapte bună, Seong-Ho.

După plecarea maiorului, Hyo-Ri se întoarse la cei doi răniți. Avea o sarcină extrem de dificilă și știa bine că, deși pregătită doar parțial pentru așa ceva, trebuia să-i facă față. Viitorul ei depindea de asta.

Luă o pereche de mănuși chirurgicale și se apropie mai întâi de militarul sud-coreean, el părea să fie într-o stare mai gravă. Și parcă simțea ceva care o chema spre el mai mult decât spre celălalt. Doamne, era aproape îngrozită. De unde să înceapă? Omul acela era, realmente, mutilat. Membrul inferior drept era zdrobit pe undeva pe la jumătatea femurului, iar mușchiul spânzurând completa o imagine înfiorătoare.

Pe cel stâng, rana principală era tot deasupra genunchiului și, chiar dacă adâncă, părea să nu fie la fel de gravă. Dar ambele membre erau foarte afectate, cu plăgi extinse și profunde, hemoragice și cu foarte multe țesuturi zdrobite. Hyo-Ri știa bine că trebuie să intervină fără întârziere și, mai ales, fără ezitări. Dacă era adevărat că răniții fuseseră aduși cu puțin timp înainte de a fi chemată, așa cum îi spusese maiorul, situația era gravă. Nu doar fața militarului era livid㠄, ci tot sistemul tegumentar părea lipsit de viață. Pierduse deja, cu siguranță, foarte mult sânge. Imediat ce îndepărtă resturile de haine și văzu cum sângele roșu aprins se scurgea prin pulsații, în ritmul frecvenței cardiace, Hyo-Ri înțelese că are de-a face cu o hemoragie arterială masivă. Se ridică repede și fugi în camera alăturată, de unde se întoarse cu un tub de cauciuc, pe care îl înfășură cât mai aproape de rădăcina coapselor și strânse cu putere. Trebuia să oprească sângerarea cât mai repede.

Apoi luă două-trei cârpe și începu să preseze puternic. Avusese grijă să pună o pernă sub piciorul sergentului, astfel încât plaga să fie deasupra nivelului la care se afla inima. Așa, sângerarea urma să se oprească mult mai repede. Se uită la ceas. Știa că trebuia să țină apăsat, constant, timp de cel puțin 20 de minute, fără a decomprima apăsarea în acest interval. Timpul trecea greu, ar fi crezut demult că poate să se oprească, tocmai de aceea privise ceasul înainte de a începe. Era vital să facă totul ca la carte. Plaga era uriașă, necurățată și, cu siguranță, deja infectată. În aceste condiții, nu se mai putea pune problema suturii, nu avea cum să închidă o astfel de rană. Se uită din nou la ceas. Trecuseră aproape 20 de minute. *Mai țin apăsat câteva minute,* își spuse. *Dacă nu reușesc să opresc sângerarea, nu mai știu ce aș putea să fac, situația mă depășește*.

Când îndepărtă cârpele, sângele se mai prelingea în două, trei locuri, dar era bine. Mai bine chiar decât se aștepta. Slăbi pentru un minut, poate chiar două, strânsoarea garoului, având grijă să mențină în acest timp presiunea digitală în zona de deasupra rănilor. Apoi strânse garoul din nou, mai era nevoie de el. Cu un pansament bine îmbibat în apă oxigenată, tamponă de mai multe ori rănile. Apa oxigenată are proprietăți hemostatice, ar fi trebuit să oprească sângerarea, iar calitățile cicatrizante și antiseptice îi dădeau o mare putere de îndepărtare a bacteriilor. Deja pentru piciorul stâng nu-și mai făcea probleme la fel de mari. Curăță și aici cu apă oxigenată și bandajă cu grijă rănile ambelor picioare, apoi răsuflă ușurată. Era atât de bucuroasă, încât nici nu simțea oboseala, chiar dacă muncise greu toată ziua. Înainte de a trece la celălalt pacient, ceru femeii care trebăluia prin camera alăturată să îi aducă un pahar cu apă, pe care o bău pe nerăsuflate.

–Hyo-Ri, nu ai vrea să și mănânci ceva? Pari deja extenuată. Hai, tocmai am pregătit cina și, dacă vrei, poți mânca împreună cu noi.

–Mulțumesc, Da-Eun, ești foarte cumsecade. Da, aș sta câteva minute cu voi la masă. Am obosit puțin și mai am destul de multe de făcut înainte de a merge acasă.

Capitolul 12

După întâlnirea cu profesorul Sean Miller, Jake Howard ceru să fie dus imediat în zona exploziilor. I se părea, oricum, destul de târziu pentru a mai găsi indicii relevante, cu toți militarii și, probabil, investigatorii sud-coreeni care trecuseră deja pe acolo. Însă profesorul Miller îi spuse că Goran și Melinda aveau să plece în acea zi și, în cazul în care ar fi dorit să poarte cu ei o discuție, trebuia să mai întârzie câteva ore plecarea în DMZ.

Misiunea lui Jake Howard părea diferită de toate celelalte de până atunci. Plecase spre Seoul în mare grabă, trimis *incognito* de vicepreședintele american. Era omul pe care acesta se baza cel mai mult și avea în palmares câteva acțiuni speciale, în care făcuse vicepreședintelui servicii uriașe. I se promisese libertate totală de investigare, singura condiție pusă fiind aceea de a prezenta orice concluzie clară ministrului apărării sud-coreean.

Drumul spre Paju i se păru destul de lung și deja regreta că pierduse încă două ore inutile la hotel. Nu aflase nimic relevant de la cei doi. Nici nu se așteptase la cine știe ce. Nimeni, practic, din grupul participanților nu ar fi avut ce să îi spună.

Jumătatea nordică a cazărmii era distrusă aproape în totalitate. Un munte de dărâmături, amestecate cu bucăți de sticlă și lemn, îi arătau nu doar dimensiunea dezastrului, dar mai ales cât de dificile aveau să fie căutările ce vor urma. Jake Howard solicită trei soldați, îi luă deoparte și îi instrui preț de câteva minute. Apoi, ceru celorlalți să părăsească zona pentru două ore. Nu îi era foarte clar ce căuta, însă avea experiența altor explozii și știa că totdeauna rămân urme. Mai mult sau mai puțin vizibile.

Dincolo de ceea ce fusese zidul de nord al cazărmii, câțiva soldați nord-coreeni priveau, nemișcați, toată operațiunea. Aveau ordine să permită accesul investigatorilor din sud pe teritoriul lor, dar nu mai mult de zece metri. Jake Howard ceruse imperativ această permisiune, încă din momentul în care văzuse resturile ușii. Explozia care o smulsese din zid, probabil prima dintre cele două, trebuie să se fi produs dincolo de ușă, altfel nu ar fi aruncat-o spre centrul cazărmii. Acest indiciu ar fi putut inflama puternic atmosfera între cele două tabere, tocmai de aceea americanul nu spusese nimănui nimic, dar căuta asiduu alte indicii care să-i susțină teoria.

Cele două ore se apropiau de final, de altfel și grămada cea mare de moloz fusese destul de amănunțit controlată. Jake era cât pe ce să se declare surprins de rezultatul nul al căutărilor, când, aproape simultan, doi dintre soldați îl strigară. Unul găsise un fragment de grenadă, însă insuficient de mare pentru a folosi ca indiciu. Însă cel de-al doilea avea în mână o mină întreagă, neexplodată, și striga întruna după ajutorul geniștilor.

Nu numai Jake Howard, dar și ofițerul sud-coreean recunoscură instantaneu arma de proveniență rusească. Nu era din cea mai nouă generație. Dar, în

mod clar, nici atât de veche încât să fi rămas acolo din timpul războiului. Iar singurii care foloseau acest tip de arme erau cei din armata nord-coreeană…

Capitolul 13

Kim Hyo-Ri locuia în Kaesong la doar două străzi distanță de infirmeria în care îi îngrijise pe cei doi răniți. Despre părinții ei nu vorbea aproape niciodată. Lucraseră, până în februarie, cu un an în urmă, într-o fabrică de ceasuri din Regiunea Industrială Kaesong[12].

Concedierea venise cum nu se poate mai rău pentru ei. Tânăra studia medicina la Universitatea Koryo Songgyungwan, era unul dintre studenții eminenți ai promoției sale și mai avea de urmat un an de facultate. O astfel de reducere a veniturilor familiei îi contura deja probleme. Mai mult, odată cu închiderea parcului industrial, Hyo-Ri primea încă o lovitură. În timpul liber lucrase la spitalul din regiunea industrială, deschis de o organizație non-guvernamentală sud-coreeană, numită *Green Doctors*, care oferea tratament medical tuturor muncitorilor din complex. Și, chiar dacă niciunul dintre doctorii voluntari care veniseră din sud și lucrau acolo nu au primit salariu, ei reușeau să constituie niște fonduri speciale din care îi recompensau pe studenții care făceau practica în spital.

Pentru Hyo-Ri, cei doi ani de muncă au însemnat enorm. Și nu doar din punct de vedere financiar. Îmbolnăvirile și accidentele de muncă ale muncitorilor erau numeroase, în timp ce personalul din spital scăzuse constant în ultimii ani. Ajunsese să muncească zilnic peste zece ore în timpul vacanțelor și cinci-șase ore în celelalte zile. Avea, deja, o experiență solidă și puține erau situațiile pe care să nu le poată gestiona de una singură. După închiderea parcului industrial, probabilitatea de a urma și ultimul an de facultate i se arăta mult mai mică. Părinții ei nu mai lucrau, iar ajutorul bănesc pe care îl primeau abia le permitea să trăiască.

Singurul care nu-și arătase niciodată deznădejdea era bunicul ei. Ye-Jun ținea pe umerii săi, încovoiați deja sub greutatea celor opt decenii de viață, întregul ei univers. Aveau o relație cum rar poate fi văzută. Hyo-Ri îl iubea enorm, spunea că lui îi datorează totul și s-a simțit mereu în siguranță, fiind vegheată cu atâta dragoste de el. Bătrânul s-a ocupat permanent de educația ei, cu o grijă aproape fanatică de a diminua expunerea fetei la contaminarea cu *răul adus de noua societate, cea desfigurată de comunism*. Acum, era femeie în toată firea și Ye-Jun o privea cu încântare. Avea personalitate, o recuzită comportamentală bogată și discernământul necesar pentru a face, de fiecare dată, alegerile potrivite. Era puternică, independentă, bine pregătită profesional.

La data semnării armistițiului, în 1953, Ye-Jun abia împlinise 15 ani. Un timp de răscruce în viața lui, pe care nu știuse să-l gestioneze corect, își reproșa continuu asta. Avusese, asemenea celorlalți locuitori din Kaesong, posibilitatea de a alege între a pleca în sud sau a rămâne acolo, în orașul natal. A rămas, ce să fi făcut în altă parte? Tânăr și plin de speranță, credea

că, odatărăzboiul încheiat, viațaîșivareluacursulfiresc. Își dorise mereu să studieze medicina. Însă, după preluarea orașului Kaesong de către chinezi și coreenii din nord, totul s-a schimbat brusc. A resimțit intens toată degradarea societății sub comunism ca pe o uriașă dramă personală, cu o răzvrătire care i-a atras multe probleme. Și totuși, 60 de ani de regim totalitar nu au fost suficienți să înfrângă spiritul săuliber.

Despre credință, Ye-Jun nu știuse prea multe, era și el prea tânăr când văzuse ultima dată o evanghelie. Iar, în Coreea de Nord de după război, orice posesor de *Biblie* era condamnat la închisoare. Dar părinții săi fuseseră creștini și auzise mereu în casă că Dumnezeu este iubire. Că ținta poruncii este dragostea și că, până la urmă, toată esența credinței creștine se reduce la îndemnul: *Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți*.

Ye-Jun nici nu avea habar despre viața actuală în sud. La câțiva kilometri de graniță, izolarea era mai mare chiar decât a celor aflați în centrul țării. Dar nici nu i se părea important. De la nașterea lui Hyo-Ri, singurul lui scop în viață a fost să o educe în acest spirit creștin și să o pregătească pentru marele moment al reunificării. Era neclintit în convingerea lui că asta se va întâmpla într-o zi.

Capitolul 14

Hyo-Ri schimbă câteva cuvinte cu bărbatul pe care încă

nu-l examinase. Era, așa cum spusese maiorul, nevătămat, însă nu își revenise complet și nu înțelegea nimic din ceea ce i se întâmplase. După câteva minute se mai liniști, iar Hyo-Ri îi ceru lui Da-Eun să aducă apă pentru ca acesta să se spele pe față. Se numea Vijay Kumar, avea 30 de ani și era indian. Punea multe întrebări la care fata, deocamdată, nu știa să îi răspundă. Îi spunea întruna să aibă răbdare pentru că va primi toate răspunsurile, la momentul potrivit.

Rănile celuilalt, american sau ce-o fi fost el, aveau să o solicite la fel de mult ca în cazul coreeanului, deși starea lui îi păruse mai bună. Avea o plagă adâncă, liniară, a mușchiului femural, care era secționat, în timp ce la piciorul drept observase imediat o fractură a tibiei și plăgi multiple ale mușchilor extensori. Însă țesuturile nu păreau a fi zdrobite. Abia începuse să tamponeze plaga de la coapsă, că auzi gemete.

–Ce se întâmplă? întrebă el cu voce stinsă. Cine ești?

–Numele meu este Kim Hyo-Ri. Mi s-a cerut să vă acord primele îngrijiri, ție și celuilat rănit. Tu cine ești?

–Numele meu este Alex Robinson și sunt american. Parcă îmi aduc aminte că mi-ai spus că sunt legat la ochi. De ce?

–Acestea sunt ordinele tovarășului maior. Va trebui să-l întrebi pe el, eu am voie să vorbesc cu tine numai despre ceea ce trebuie să fac pentru ca viața să nu vă fie în pericol.

–Unde mă aflu? Și de ce îmi sunt legate și mâinile?

–Ești în Republica Populară Democrată Coreeană.

–Cum? Sunt prizonier?

–Ești oaspetele nostru.

Alex era îngrozit. Ce spune fata aceasta? Care maior? Și cine își leagă oaspeții? Doamne, se pare că sunt prizonier în Regatul Pustnic[13]!

–De ce îmi sunt legate și mâinile?

–Din același motiv. Concentrează-te la ceea ce avem de făcut aici. Ai câteva răni urâte. Te doare ceva?

–Da, simt durere aproape peste tot. Dar cel mai tare la piciorul drept.

–Acolo ai o fractură de tibie, vom vedea imediat. Mai întâi mă voi ocupa de rana de la coapsă.

–Ești medic?

–Ăă… Nu chiar. Uite, am încercat să dezinfectez rana, dar acum trebuie închisă. Cea mai potrivită ar fi o sutură clasică, cu ac și ață. Dar, în condițiile de aici, ar fi de preferat procedura cu agrafe. Poate fi mai dureroasă, dar este mai simplă, aș fi mai sigură că o fac bine.

–Cum ai spus că te numești?

–Kim Hyo-Ri. Îmi poți spune Hyo-Ri.

–Așadar, Hyo-Ri, mare lucru nu am priceput din ceea ce îmi spui. Bănuiesc că va trebui să mă las pe mâinile tale, ce altceva aș putea face? îi spuse Alex resemnat.

–Trebuie să-ți închid rana.

–O vei coase? Așa, pe viu?

–Da. Nu mai avem anestezic și, chiar dacă am avea, nu l-aș putea folosi decât cu aprobarea tovarășului maior. Dar sper că vor fi aduse antibiotice și rănile tale se vor vindeca.

Hyo-Ri luă pensa chirurgicală în mâna stângă, ținând bine afrontate marginile plăgii. Apoi, cu dreapta, strânse puternic mânerele capsatorului cutanat până când agrafa pătrunse în totalitate în piele, ca o capsă. Alex scăpă un geamăt printre dinții încleștați.

–Câte agrafe trebuie să pui?

–Vreo zece, doisprezece.

–Ce? Ești cumva urmașa doctorului Mengele[14]?

–Cine este doctorul Mengele? Rușinat, Alex nu răspunse.

–Alex Robinson, ia bine aminte: eu te îngrijesc pentru că asta mi s-a ordonat să fac. Mă străduiesc să îți salvez viața, nu să provoc suferință cu orice preț. Dacă mi-aș propune așa ceva, poți fi sigur că mi-ar ieși cu mult mai bine. Și, drept recunoștință, ai putea încerca să fii doar câteva minute bărbat. Nu aștept nimic altceva.

–OK, te rog, scuză-mă, nu vreau să te jignesc. Cred că și încăpățânarea absurdă de a mă ține în acest timp legat la ochi mă înnebunește. Eu sunt obișnuit să privesc când mi se întâmplă ceva, chiar și la o injecție simplă.

–Cu asta nu te pot ajuta, își domoli și Hyo-Ri vocea. Ordinul tovarășului maior este foarte clar și nu avem niciunul dintre noi căderea să-l discutăm.

Alex îndură durerea cu greutate. Nu pentru că ar fi fost neapărat insuportabilă. Însă mintea lui nu era antrenată pentru așa ceva și tot ceea ce

i se întâmplase în ultimele opt-nouă ore părea să îi depășească limitele suportabilității. Și era de abia la început.

Când termină închiderea plăgii de la coapse, Hyo-Ri examină cu atenție tibia piciorului drept. Însă abia îl atinse, că lui Alex îi scăpă un țipăt ascuțit, oricât încercase să se stăpânească.

–Ei, credeam că partea grea a trecut, dar se pare că ne vom mai distra puțin, îl persiflă Hyo-Ri.

–Da, asta facem? Cred că doar tu ai parte de distracție.

Ce mai e?

–Îmi este destul de greu să pun un diagnostic exact fără o radiografie. La pipăit nu se simte vreo deplasare a osului, dar sunt sigură că este o fractură. Ruperea diafizei tibiale, poate chiar în două locuri, cu segmente discontinue.

–Crezi că ai putea să te exprimi și pe înțelesul meu?

–E destul de grav. Acest tip de fractură este instabilă și necesită tratament chirurgical. După care urmează o recuperare de lungă durată. Îmi pare rău. Tot ceea ce pot face eu astăzi este să curăț cât de bine rana și să imobilizez piciorul. Mâine îi voi raporta totul tovarășului maior și vom vedea ce dispune. Ar fi bine să te vadă un chirurg, dar trebuie să ajungi la spital.

–Crezi că va fi vreo problemă?

–Alex Robinson, uiți unde te afli?

–Dar, până atunci, rămân legat? Și la ochi, și la mâini, mai nou și la picioare?

–Ai cumva impresia că, dezlegat fiind, ai putea merge undeva?

–Dar ceva de mâncare pot primi?

–Nu știu, voi întreba. Probabil nu se aștepta nimeni să ai astăzi poftă de mâncare. Uite, săracul militar nici măcar nu s-a trezit, ce să mai ceară de mâncare… Oricum voiam, înainte de a pleca, să vă pun fiecăruia câte o perfuzie.

–Deci, aveam întrucâtva dreptate. Nu vei fi fiind tu doctor Mengele, dar tot într-un lagăr mă aflu, cu siguranță…

Hyo-Ri schiță un zâmbet, însă atât de reținut încât probabil că Alex, chiar să nu fi fost legat la ochi, nu l-ar fi observat. Mai avea de tratat, la amândoi, o mulțime de leziuni, escoriații, arsuri, dar cele mai multe la coreean. Însă deja acestea îi păreau o joacă, față de ceea ce făcuse până atunci în seara aceea. Alex avea doar o tăietură la umărul drept și câteva arsuri

nesemnificative pe față. La aplicarea soluției dezinfectante și apoi, la badijonare, acesta mai scoase câteva gemete de durere și era gata să arunce din nou câteva cuvinte de reproș spre Hyo-Ri, dar se stăpâni, în special pentru a nu-i da satisfacția de a-l vedea suferind pentru ceea ce ea numea niște mofturi ale pielii.

Însă, când îi auzi pașii, îndreptându-se spre ușă, strigă:

–Hyo-Ri… Îți mulțumesc.

Capitolul 15

Când sună telefonul lui Anthony, soarele încă nu se ridicase deasupra dealului Gellert. Prin sita pădurii din jurul citadelei, lumina oranj prevestea o zi însorită. Ca împinși de un arc invizibil, Olivia și Anthony se aruncară asupra telefonului.

–Alex, copil fără minte, te strâng de gât cu mâinile mele când te întorci! Cum poți face așa ceva? Ți-ai propus să mă torturezi? Te pricepi foarte bine… Ce…? C… Anthony, este altcineva, ia, te rog, telefonul.

–Da, bună ziua, spuse Anthony. Cine sunteți, de ce sunați de pe telefonul fiului meu?

–Domnule Robinson, numele meu este Sean Miller. Un știu dacă Alex v-a vorbit vreodată despre mine.

–Bineînțeles, știu foarte bine cine sunteți, domnule Miller. Vă suntem recunoscători pentru tot ceea ce ați făcut pentru el, mă bucur să am, în sfârșit, ocazia să v-o spun personal. Dar unde este Alex?

–Domnule Robinson, trebuie să recunosc că, în acest moment, întrebarea dumneavoastră este una dintre foarte puținele, dacă nu singura care privește conferința, la care nu am un răspuns. Efectiv nu știu.

–Cum adică, ce vreți să spuneți?

–Alex a plecat ieri în turul DMZ.

–Știm asta, evident.

–Acolo au avut loc două explozii, chiar în cazarma în care se afla grupul de turiști. Din acel moment, nu mai știm nimic despre el.

–Dumnezeule mare! Am citit și noi știrea despre explozii, dar acolo era vorba despre doi sergenți sud-coreeni… Nu înțeleg ce legătură are…

–Agențiile de știri au primit acele informații din dispoziția prim-ministrului. Așa s-a considerat potrivit să fie difuzată știrea, cu atât mai mult cu cât una dintre persoanele dispărute este, într-adevăr, un sergent al armatei sud-coreene. Dar mai există o persoană despre care, încă, nu știm nimic, un tânăr din India.

–Nu se poate… nu e adevărat… Dumnezeule…

–Avem toate motivele să credem că sunt în viață, altfel am fi găsit trupurile lor de mult. Însă, la fel de probabil pare că au fost capturați de soldații nord-coreeni.

–Nu, este ireal ceea ce îmi spuneți…

–Vă rog să mă credeți, sunt și eu extrem de afectat.

De câteva ore mă pregătesc pentru acest apel.

–Domnule Miller, nu știu ce ați făcut dumneavoastră până acum, ori ce vă propuneți să faceți. Dar eu am nevoie de cel mult o zi să îmi duc soția acasă, în țară, să o știu în siguranță. După care iau primul avion spre Seoul.

–Înțeleg, nici eu n-aș putea sta liniștit acasă. Vă aștept, fiți sigur că nici eu nu mă întorc în SUA într-un astfel de moment. Drum bun.

Anthony rămase cu telefonul la ureche. Nu pentru că era în stare de șoc, o depășise în timpul discuției cu Sean Miller. Se gândea cum îi va spune Oliviei toate acestea. Abia atunci își dădu seama că ea intuise dezastrul discuției, chiar fără să audă tot ceea ce auzise Anthony, chiar fără să înțeleagă pe de-a întregul conversația. Cu capul atârnând greu între mâini, Olivia plângea în hohote…

*

–Înțeleg că ne oprim aici, spuse Ella. A fost un mic maraton de povestit astăzi. Îmi vine greu s-o lăsăm pe Olivia așa, plângând, până mâine… Dar vreau să te întreb ceva: Ce semnificație are ora 10:50? Pare neobișnuit să setezi închiderea porții astfel…

–Este ora la care au avut loc exploziile în DMZ. Și, printr-un joc ironic al întâmplării, ora la care am părăsit Coreea de Nord, după șapte săptămâni. Drum bun. Pe mâine.

Ella era încântată de potențialul poveștii lui Vijay Kumar. Acele evenimente, petrecute într-o zonă a lumii extrem de urmărită de americani, erau prezentate într-un mod care îi depășea cele mai îndrăznețe așteptări. Nu doar prin elementul surprinzător al personajului principal, care venea acum din Nebraska și nu din vreun oraș indian și care, fără îndoială, avea să crească exponențial interesul cititorilor. Cel mai mult o impresiona felul în care era spusă povestea. Principalul scop al prezenței ei în Jaipur era să se asigure că informațiile, despre care cei de la ziar se așteptau să fie mult mai puțin structurate, vor putea constitui baza unor articole de presă cu mare priză la cititori. Existase mereu presupunerea că totul va trebui rescris, că vor fi necesare sute și sute de întrebări auxiliare, edificatoare, pentru a se obține un material publicabil. Altfel, pentru ce să o trimită pe ea tocmai în munții Rajasthanului, când înregistrarea lui Vijay Kumar putea ajunge direct în Tysons Corner[15]?

În schimb, indianul povestea cu atâta cursivitate, păstrând un ton aproape perfect liniar, încât oricine l-ar fi auzit ar fi fost convins că citește. Avusese nevoie, probabil, de foarte mult timp pentru a pregăti o astfel de expunere…

Capitolul 16

În timpul războiului se întâmplase ceva despre care

Ye-Jun nu vorbea niciodată. Cu atât mai puțin i-ar fi spus lui Hyo-Ri. Deocamdată. Avusese șansa să salveze viața unui tânăr ofițer, de două ori în doar câteva minute. Se întâmpla cu un an înainte de armistițiu, chiar pe strada unde locuiau. Ascuns în pivnița casei, puștiul de 14 ani asculta îngrozit concertul sinistru al ghiulelelor de tun. Cu doar o zi înainte, una asemănătoare îi furase părinții amândoi. De atunci plângea aproape neîncetat.

La un moment dat, auzi un strigăt de durere foarte aproape de locul în care se afla. Parcă și mai speriat decât înainte, dar curios, totuși, își strecură capul afară prin deschizătura mică a ferestrei. Un bărbat în uniformă zăcea la câțiva metri distanță. Trebuia să iasă, cu toată frica. Nici nu știa dacă militarul era dintre cei buni sau dintre cei răi. Dar avea nevoie de ajutor și el trebuia să încerce să îl ajute. Abia deschise ușa pivniței când, cu coada ochiului, observă un grup de trei soldați care se apropiau în grabă. Erau încă destul de departe, iar unghiul în care se situau față de cel rănit nu le permitea să-l vadă. Ye-Jun ieși repede afară, apucă furca înfiptă în grămada de fân de lângă gard și, cu mișcări rapide, mută fânul peste trupul întins pe jos, acoperindu-l în întregime. Apoi, luă în brațe câteva lemne și se îndreptă calm spre ușă, ca și cum le-ar fi dus înăuntru.

După ce se îndepărtară cei trei, aruncă lemnele cât-colo, mută din nou fânul și întâlni privirea plină de mulțumire a rănitului. În aceeași secundă, un scârțâit puternic îl făcu să ridice privirea. O parte din acoperișul casei tocmai se prăbușea. Cu un efort de care nu se crezuse în stare, îl apucă pe militar de un picior și îl smuci cu atâta putere încât credea că va rămâne cu piciorul lui în mână. Nu reuși să-l tragă suficient de repede, bucata de acoperiș îi lovi pe amândoi, prinzându-i sub scheletul greu de lemn. Dar, chiar dacă nu suficientă pentru evitarea completă a pericolului, mișcarea lui salvase încă o dată viața militarului.

Într-una din zile, după ani buni de la acele întâmplări, în fața casei lor opri o mașină, din care coborî un ofițer. Portiera îi fusese deschisă de un soldat și, după salba de medalii ce îi acopereau pieptul, Ye-Jun înțelese imediat că era un personaj important. În primele clipe, nu-l recunoscuse. Dar, când celălalt se apropie, totul îi deveni clar: era militarul căruia îi salvase viața. La rândul lui, acesta îl recunoscu pe Ye-Jun, chiar dacă acum era bărbat în toată regula:

—Sunt generalul Pak. Demult mi-am propus să te caut. Nu am uitat ce ai făcut pentru mine. Aș vrea să îți răsplătesc în vreun fel curajul și să te ajut și eu cu ceva. Te rog, doar spune-mi despre ce ar putea fi vorba.

Ye-Jun își ascundea cu greu sentimentele și ochii lui puteau spune chiar mai mult decât ar fi făcut-o cuvintele. De aceea, chiar dacă în alte condiții nimic nu l-ar fi înduplecat, acum își plecă puțin capul, în așa fel încât să nu întâlnească privirea generalului. Dacă atunci, când îi salvase viața, nu știa nimic despre el, acum lucrurile stăteau puțin diferit. L-ar fi salvat din nou dacă ar fi avut ocazia. Dar, deși nu ura omul în sine, Ye-Jun detesta tot ceea ce reprezenta generalul acum. Așa încât, îi răspunse cu vocea stăpânită:

–Nu am nevoie de nimic, tovarășe general.

–Omule, nu mi-ai făcut vreo favoare neînsemnată, mi-ai salvat viața, de două ori chiar. Nici nu pot concepe să nu fac și eu ceva pentru tine. Sau pentru familia ta.

–Tovarășe general, vă repet, cu tot respectul, că nu am nevoie de nimic. Dar vă propun o învoială. Dacă veți fi de acord cu ea, mă voi considera răsplătit cu asupra de măsură.

–Poți considera deja că am consimțit. Despre ce este vorba?

–Sunteți de acord cu regula celor trei generații?

–Nu avem niciunul dintre noi vreun drept să ne pronunțăm asupra corectitudinii ei. Dar da. Cred și eu că, dacă o persoană încalcă grav legea, trebuie să fie pedepsită nu doar ea, ci și părinții și copiii acesteia.

–Lumea vă știe ca un om drept. Doar la adăpostul acestei reputații îndrăznesc să vă întreb: sunteți de acord să aplicăm regula cu reciprocitate? Adică, atunci când cineva face, așa cum spuneți dumneavoastră că aș fi făcut eu, un mare bine și urmează a primi o răsplată, ea nu ar trebui să se răsfrângă și asupra celorlalți din familie?

Generalul se fâstâci un moment. De când coborâse din mașină, în jurul lor se adunaseră câțiva oameni. La început, generalul crezu că este foarte bine să vadă și alții cum el, recunoscător, îl răsplătește pe cel ce i-a salvat viața. Acum, însă, Ye-Jun părea că știe mult mai bine decât el să exploateze prezența celorlalți acolo. Îi răspunse vizibil încurcat:

–Sunt de acord. Ce ar însemna asta?

–Vedeți, tovarășe general, eu susțin în continuare că nu doresc nimic de la dumneavoastră. Dar vă cer să garantați că beneficiari ai bunăvoinței pe care mi-o arătați pot fi copiii sau nepoții mei.

–Ye-Jun, azi ai câștigat încă o dată respectul meu, ești un om foarte înțelept. Iar eu sunt un om de cuvânt. Iată înțelegerea pe care ți-o propun: oricine din familia ta, pe întinderea a trei generații, poate revendica, oricând, împlinirea

a două dorințe. Câte una pentru fiecare dintre acțiunile tale eroice care mi-au salvat viața. Ești mulțumit, acum?

–Tovarășe general, vă sunt recunoscător.

Generalul se urcă, fără grabă, în mașină… De atunci, cei doi nu s-au mai întâlnit. Din câte știa Ye-Jun, generalul Pak era încă în viață, trebuie să fi avut peste 90 de ani. Era bunicul maiorului Pak Seong-Ho.

Capitolul 17

O sută cincizeci de mii de țigle tradiționale coreene albastre. *Cât un lac de mici dimensiuni*, își spunea Anthony, privind fascinat din spatele parbrizului fumuriu. Se documentase puțin, după ce aflase de la profesorul Sean Miller, cu care ținuse legătura permanent, că se va număra printre oaspeții *Pavilionului ţiglelor albastre* (Cheong-wa-dae[16]). Știa că e vorba despre un complex de clădiri, construit pe locul grădinii regale a Dinastiei Joseon, într-un peisaj de basm dominat de cinci munți. Designul era inspirat din arhitectura palatelor regale tradiționale din lemn. Primul dintre palatele construite acolo datează din perioada în care Yangju (actualul Seoul) era capitala de sud a țării, capitala principală fiind la Kaesong.

Anthony nu credea că va mai fi impresionat. Dar era. O grămadă de palate, le pierduse șirul, pavilion de primăvară, pavilion de toamnă, centre destinate marilor conferințe, case de oaspeți, grădini ce păreau infinite… Fiecare clădire era unică prin design, iar despre celebrele țigle albastre, concepute individual pentru acoperișurile curbate, se spunea că rezistă cel puțin o sută de ani fără a se decolora.

Dar spectrul tragediei prin care trecea fiul său îi invada mintea la intervale foarte scurte, oricât de inedit și copleșitor i se părea totul în jur. Era îngrijorat și pentru Olivia. O lăsase acasă, într-o stare care ar fi recomandat prezența lui acolo, nu la mii de kilometri distanță. Olivia risca să intre într-o depresie puternică. Dacă, atunci când sunase profesorul Sean Miller, părea capabilă să depășească șocul, deși plânsese ore în șir, în zilele următoare se transformase radical, traversa unele reprize înspăimântătoare pentru el, avea crize ce se apropiau de isterie. Și plângea, aproape neîntrerupt.

Cu toate acestea, plecarea lui părea să îi aducă o rază de speranță, fusese mai liniștită în ultima zi, dacă nu cumva se prefăcuse pentru ca el să plece împăcat. Și Anthony era, evident, extrem de abătut, de când primise vestea că Alex dispăruse în zona demilitarizată. Nici nu-și închipuia un coșmar mai înfricoșător decât această captivitate în țara care băgase lumea întreagă în sperieți prin ambițiile sale nucleare și unde dictatura totalitară atinsese apogeul. Dar făcea un exercițiu continuu de stăpânire de sine care, de cele mai multe ori, îi reușea.

Președintele sud-coreean sosi la un minut, poate două, după ce invitații se așezaseră la masa ovală și, foarte surprinzător pentru el, i se adresă mai întâi lui Anthony:

–Domnule Robinson, bine ați venit în Coreea de Sud. Am acceptat să vă întâlnesc deoarece îmi dau seama cât de dramatică trebuie să fie situația cu care vă confruntați. Și pentru noi, ea a devenit o prioritate națională și vă asigur că o vom trata ca atare. Îmi exprim uriașa părere de rău că

împrejurările în care ați ajuns aici nu sunt ocazionate de plăcerea de a ne vizita țara.

–Domnule președinte, sunt mai mult decât onorat să vă întâlnesc. Oricât de afectat aș fi de dispariția fiului meu, ceea ce știu despre țara dumneavoastră este suficient pentru a fi convins că lucrurile vor fi abordate cu fermitate și seriozitate maximă. Încrederea mea este cu atât mai mare, cu cât știu că dumneavoastră sunteți, de profesie, avocat specializat în apărarea drepturilor omului.

–Domnule profesor Sean Miller, noi ne-am întîlnit o dată în perioada în care pregăteați conferința. Vă felicit pentru tot efortul și vă asigur și pe dumneavoastră de toată implicarea mea. Cu drag vă salut și pe dumneavoastră, domnule Jake Howard, mi s-a spus că, deși abia ați sosit, ați avut deja o contribuție decisivă la înțelegerea situației.

–Vă mulțumesc, domnule președinte. Cei de la Washington v-au asigurat de tot sprijinul lor. Eu, personal, prefer să rămân, ca domnul Robinson, un colaborator la nevoie. Dacă voi putea fi de ajutor, cu atât mai bine.

–Domnilor, vă invit să profitați de ospitalitatea coreeană pe domeniul prezidențial. Abia dacă veți avea timp să beți un ceai de ginseng și să vă delectați într-un tur ghidat al *Casei Albastre*. Vom fi și noi, aici, foarte operativi.

Capitolul 18

Hyo-Ri petrecea, zilnic, ore întregi la Ye-Jun și citea mult. Doar seara trebuia să treacă pe la infirmerie. În ziua aceea, maiorul Pak nu era acolo când ajunse Hyo-Ri, așa încât ea se îndreptă spre camera în care se găseau cei trei prizonieri, unde intră abia după ce aceștia fuseseră legați la ochi, conform procedurii stabilite.

–Bună seara, Vijay, ce mai faci?

–Ascult gemete, toată ziua.

–Ai dreptate, tu intri în altă categorie, ar trebui să te ținem departe de cei bolnavi.

–Te rog, spune-le să mă trimită acasă, și eu cred că locul meu nu este aici.

Fata zâmbi. Se bucura să vadă că, atât Alex, cât și sergentul sud-coreean erau conștienți.

–Bună seara, Alex Robinson. Bună seara și ție, militarule.

–Hyo-Ri? Bună seara, îi răspunsese Alex cu însuflețire.

–Cine este colegul tău, nu vrei să faci prezentările? îl întrebă Hyo-Ri. Încă nu am avut bucuria de a ne cunoaște.

Alex nu știa nimic despre sergent. Povestise câte ceva cu Vijay, însă cu coreeanul rănit nu reușiră să lege o frază întreagă. Nu vorbea engleză și, oricum, nu fusese în stare să vorbească prea mult. Abia articulase un răspuns din care cei doi să-i înțeleagă numele.

–Cred că tu ești cea care va putea afla mai multe de la el, noi am încercat, însă fără succes. Problema cea mai mare este că toată ziua a gemut și s-a văitat, nu pare să se simtă bine deloc.

–Îl voi examina imediat. Dar tu cum te simți?

–În afară de faptul că mă doare tot corpul, cu accente foarte ascuțite la piciorul drept și în zona pe care mi-ai capsat-o, dacă uit și de faptul că stau în fața ta legat la mâini, la picioare și la ochi, că nu am primit nimic de mâncare, totul este ca în vacanță.

–Cel puțin, simțul umorului nu ți-a fost amputat. Mă bucur pentru tine. Aș vrea să-ți văd puțin picioarele. Și nu cumva să răstălmăcești ce am spus.

Alex își opri pe buze răspunsul, pregătit în același ton, dar Vijay izbucni în râs.

–La coapsă evoluția este mai bună decât mă așteptam. În cinci-șase zile vom scoate agrafele. Cu puțin noroc, cicatricea va fi și ea acceptabilă.

Micile mofturi ale pielii nu s-au infectat, totul pare în regulă. Cu tibia, în schimb, aș insista să te vadă un chirurg. Dacă se poate, un bărbat, poate fi mai nemilos… Cred că plaga de sub claviculă ar trebui capsată și ea. Acum constat că este prea adâncă pentru a o lăsa deschisă.

–Cum? Iar mă capsezi? Vrei să mă chinui din nou, cu orice preț? Mâine, probabil, vei spune că trebuie să îmi capsezi și buzele…

–Este primul lucru inteligent pe care l-ai spus azi. Nu voi mai folosi agrafele, te necăjeam doar. În mod normal, o plagă nu se mai închide după atâta timp. Dar… era tentant.

Apoi Hyo-Ri se îndreptă spre patul lui Lee Min-Ho și începu să vorbească cu el în coreeană:

–Numele meu este Kim Hyo-Ri. Eu sunt cea care te-a pansat ieri. Cum te simți?

–Rău. Durerile sunt uriașe și cred că am febră mare.

–Hai să vedem. Dar, până atunci, voi desface bandajele să văd cum se prezintă rănile tale. Da, mă temeam de asta. Se inflamează și sunt infectate. Parametrii vitali s-au normalizat, pulsul și tensiunea sunt în limite normale. Dar temperatura este, așa cum ai spus, mare. Chiar foarte mare, peste 40 de grade. Mă îngrijorează foarte mult. La o febră atât de mare, există riscul de septicemie, dacă nu primim cât de repede antibiotice.

–Ce este septicemia?

–Este rezultatul reacției corpului la o infecție profundă, care se răspândește pe cale venoasă. Uneori, simptomele specifice stadiului incipient sunt greu de detectat, dar devin evidente atunci când febra trece peste 39 de grade, apar frisoane și tremur, puls ridicat ori frecvență respiratorie scăzută. Dacă mai adăugăm și pielea rece, umedă și palidă, tabloul devine aproape complet. Ar fi ideale analize de sânge, dar astea se fac doar în spital.

În acel moment, Da-Eun intră în încăpere și îi spuse ceva. Hyo-Ri o urmă imediat și se îndreptă spre biroul maiorului Pak.

–Bună seara, Seong-Ho.

–Da, bună seara, îi răspunse maiorul, cu o voce din care Hyo-Ri înțelese imediat că era abătut.

–Ai vrut să vorbești cu mine?

–Cum se simt cei doi? Sper că al treilea nu are probleme.

–Vijay Kumar nu are nicio rană. Este indian și are 30 de ani. Pe ceilalți tocmai i-am examinat. Ieri mi-au dat destul de mult de lucru, rănile lor nu sunt deloc ușoare. Militarul se numește Lee Min-Ho. A fost mai mult inconștient, are plăgi multiple, adânci și aici evoluția nu este bună. I-am aplicat pansament compresiv și garou, este cel mai simplu mod de a realiza hemostaza provizorie. Dar este iminent riscul de a face septicemie și atunci nu voi mai putea face nimic pentru el. Celălalt se numește Alex Robinson și este american. Are o plagă adâncă la coapsă, pe care am suturat-o, însă tibia îi este fracturată și ar trebui operat de un chirurg.

–Este absolut exclus, se încruntă maiorul către ea. Ascultă bine ce îți spun acum: tot tratamentul pe care îl vor primi se rezumă la ceea ce vei fi tu în stare să faci. Ai spus că îmi vei da o listă cu medicamentele necesare.

–Am făcut lista. Dacă pot cere doar strictul necesar, aș avea nevoie, deocamdată, de câteva perfuzii cu glucoză, antibiotice cu spectru larg, antiinflamatoare și ceva heparină, anticoagulant. Ar prinde bine și ceva pansamente mai mari, dacă se poate.

–Fii foarte atentă. Îți voi spune câteva lucruri care nu te privesc direct. Dar, având în vedere că vei fi zilnic aici în perioada următoare și că tu ești cea care va discuta tot timpul cu ei, consider că este bine să fii informată. Tocmai am avut o nouă convorbire cu Pyongyangul. Este absolut vital să îi ții pe toți în viață, dar în special pe american. Se pare că cei din sud sunt foarte interesați de soarta lor și deja au început negocieri serioase. Or eu nu cred că cel vizat poate fi sergentul, de prea multe ori am avut militari sud-coreeni capturați și ticăloșii aceia i-au lăsat în mâinile noastre fără să miște un deget pentru a-i salva. Nici pentru un indian nu știu dacă s-ar deranja prea mult.

–Dacă nu vor ajunge într-un spital și nu vor avea acces la tratamente chirurgicale, șansele sunt…

–Nu mă întrerupe, Hyo-Ri. Ți-am explicat foarte clar că nu vor primi altă îngrijire decât cea de aici. A ta. Indiferent de evoluția lor, suntem pe cont propriu, sper să nu mai fiu nevoit să repet acest lucru.

–Seong-Ho, eu înțeleg bine ce este un ordin. Dar nu cred că îmi stă mie în putință, cu mijloacele de aici, să fac ceea ce nici medicii din spitale nu pot garanta.

–Am înțeles. Eu am încredere în tine. Nici nu prea am de ales. Mi s-a comunicat că avem aprobarea pentru a permite fiecăruia să trimită o scrisoare acasă, ca semn că sunt în viață și negocierile au obiect. De fapt, ideea cu scrisorile este a mea, ei vorbeau despre o dovadă, dar eu aș vrea să

excludem folosirea oricărui mijloc electronic pentru așa ceva. Nu am încredere că nu am fi descoperiți, nemernicii de americani au la dispoziție suficientă tehnică pentru a depista locul. Tocmai de aceea nu utilizăm în această casă niciun telefon, computer, televizor sau radio, să nu uiți asta. Nu putem risca să știe unde suntem. În consecință, sarcina este a ta, te vei ocupa să avem mâine cele trei scrisori. Două dintre ele, cele ale răniților, le vei scrie tu, probabil, după dictare. Dar, atenție: va trebui să le explici și lor că fiecare scrisoare nu va depăși două pagini și trebuie să conțină cel puțin două fraze în care să laude tot ceea ce avem aici. Fără nume, fără date, fără indicații de vreun fel. Nimeni, în afară de mine, nu are voie să vadă scrisorile. După ce le vei scrie, mi le vei încredința personal, de fiecare dată, pentru a încuviința trimiterea lor. E clar?

–Bineînțeles. Totul va fi făcut așa cum ai cerut. Când voi primi medicamentele?

–Chiar în această seară. Unul dintre soldați va aduce tot ceea ce ai nevoie.

–Perfect.

–Nu uita, scrisorile sunt prioritare.

Asta înseamnă încă o seară lungă aici, nu? își spuse Hyo-Ri în sinea ei, în timp ce se grăbea spre cei doi răniți.

Capitolul 19

Alex primi cu un zâmbet larg vestea că trebuie să scrie o scrisoare. Nu mai făcuse asta… de când? Din clasa a doua, de când învățătoarea îl pusese să scrie una pentru ziua mamei.

–Hyo-Ri, este doar o glumă de-a ta, nu? Cine mai scrie scrisori acum, când și email-ul este perimat? Voi nu ați auzit de telefon, măcar? Are îndată 150 de ani.

–Eu credeam că te vei bucura, în acest fel, poți trimite vești acasă, unde cei care nu știu nimic despre tine suferă, probabil…

–Ai dreptate, evident, dar o scrisoare… În sfârșit, este, desigur, prețioasă pentru cei de acasă. Asta presupune să îmi dezlegați atât ochii, cât și mâinile, nu?

–Este suficient să îmi dictezi, o voi scrie eu. Sper să reușesc să înțeleg tot ceea ce spui.

Apoi, Hyo-Ri luă un pix și o foaie de hârtie și se așeză la masă. Îl întrebă pe sergent cui va adresa scrisoarea.

–Logodnicei mele, Jin-A.

–Ai o logodnică? Ce frumos… Și, totuși, părinții tăi?

–Au murit când aveam 13 ani.

–Știi adresa lui Jin-A?

–Cum aș putea s-o uit?

–Bun. Ce ai vrea să îi scrii?

–Că sunt în viață, că o iubesc și n-am încetat să mă gândesc la ea.

–Totul ar fi bine, dar mi s-a spus că avem nevoie de ceva specific, care să îi arate că ești tu. Altfel, ar putea crede că este doar o farsă.

–Scrie-i, te rog, că număr zilele rămase până în 29 mai.

–Tovarășul maior a spus că nu admite în scrisori nicio dată. Ce se va întâmpla în 29 mai?

–Atunci ne vom căsători.

–A, bun, cred că este rezonabil. Este o informație inofensivă care îi va dovedi, fără echivoc, că scrisoarea vine de la tine. Și, în ceea ce privește aspectele pozitive despre țara noastră?

–Scrie ce vrei tu. Oricum veți face asta.

Cu Vijay, lucrurile se dovedeau chiar mai complicate decât cu Min-Ho. Indianul susținea că nu are cui să trimită scrisoarea, deci era absolut inutil să o scrie. Totuși, la insistențele fetei, scrisese câteva rânduri primarului din Jaipur.

Era, acum, rândul lui Alex. Acesta știa bine că, de vreme ce scrisul lui Hyo-Ri nu va însemna pentru Anthony și Olivia o dovadă că într-adevăr el este expeditorul, trebuia să le ofere un indiciu clar. Ce să le scrie? Ei cunoșteau lucrarea pe care o prezentase Alex la Seoul, așa încât se gândi să le spună ceva legat de acel subiect. Însă, chiar înainte de a începe să dicteze, își aminti că materialul fusese publicat pe site-ul conferinței, oricine ar fi avut acces la el. Îi veni în minte visul Oliviei de la Budapesta, despre care aflase abia pe autobuz, în drum spre DMZ, când citise SMS-ul. Era, fără îndoială, o alegere mai bună. Le mai spunea că a fost rănit, dar este bine îngrijit. Și că îi este dor de ei.

La un moment dat, maiorul Pak intrase în încăpere, dar Alex nu avea de unde să știe. Fata se apropie de patul lui și îl întrebă:

–Crezi că am terminat? Mai ai ceva de transmis?

–Dacă ai scris ceea ce ți-am spus, e suficient, deocamdată.

–Da, am scris. Și am adăugat că nu îți lipsește nimic și că ai fost impresionat de tot ceea ce ai văzut în Coreea de Nord. De asemenea, că ți-ai dori ca toți să cunoască această țară așa cum este ea, nu cum o prezintă presa occidentală.

–Cine or fi toți ceilalți despre care vorbești? Părinții mei?

Că doar scrisoarea nu va fi publicată în mass-media.

–Cred că aceasta este o problemă care nu te privește. Tu trebuie doar să faci ceea ce ți s-a spus.

Hyo-Ri luă scrisoarea lui Alex și i-o înmână maiorului.

–Sclipitoare ideea lui… mormăi acesta.

În acel moment, prin mintea lui Hyo-Ri trecu așa, ca un glonț, dimensiunea riscului la care, fără să știe, fusese expusă permanent. Deci, maiorul înțelegea, cel puțin parțial, limba engleză. Niciodată nu lăsase să se înțeleagă asta.

Capitolul 20

Jake Howard rămăsese așezat pe o bancă, în timp ce Anthony și profesorul Miller admirau *Pavilionul de toamnă*.

Ședința se încheiase. Președintele îi chema pentru a le explica personal noile coordonate ale situației. Nord-coreenii i-au găsit pe cei trei dispăruți, așa cum era de așteptat. Toți sunt în viață, deși doi dintre ei au fost răniți în exploziile pe care, și acum, le impută celor din sud, dar sunt bine îngrijiți și evoluția lor este favorabilă.

—Deocamdată negocierile decurg lent, dar eu sunt încrezător și voi urmări îndeaproape gestionarea acestei probleme de maximă importanță. Se pare că nord-coreenii manifestă o deschidere amplă pentru discuții, dar nu acceptă nici o solicitare de la noi fără să formuleze și ei una. Au acceptat, fără insistențe, să transmită dovezi clare că Alex Robinson, Vijay Kumar și Lee Min-Ho sunt în viață și au precizat că vor permite fiecăruia să scrie câte o scrisoare. Dar cer, în contra-partidă, ca scrisorile să fie publicate în presa de largă circulație din Seoul. În prima fază am refuzat, considerând că nu este etic să expunem familiile la un spectacol mediatic. Într-un final, am acceptat ca una singură dintre scrisori să fie dată publicității, aceea a lui Lee Min-Ho, deoarece dispariția celorlalți doi nu fusese făcută publică și era de preferat să rămână așa. Încă nu am identificat rațiunea pentru care insistă să fie publicate scrisorile în presă. Dar cred că ne vom da seama când ajunge prima scrisoare.

–Domnule președinte, poate că, până la urmă, nu se va dovedi o mișcare greșită și va antrena un val de simpatie pentru situația celui care scrie din captivitate, interveni ministrul Song. Nu știm cu ce preț vom reuși să obținem eliberarea lor, deci sensibilizarea prealabilă a maselor poate fi benefică.

În final, Sean Miller ceru permisiunea să spună și el ceva:

–Domnule președinte, mă gândeam că, pentru a nu fi siliți să acceptați condițiile lor, ideal ar fi să faceți primul pas și să le înaintați o propunere.

–Nu mai este cazul. Se pare că cei din Nord știu exact ce doresc și, chiar dacă nu au formulat nicio cerere precisă, au în vedere Jocurile Olimpice de Iarnă de la PyeongChang[17]. Domnule Robinson, domnule profesor Miller, eu, personal, nu aș contamina spiritul olimpic cu așa ceva. Dar nu pot să exclud și această variantă de lucru. Este vorba despre libertatea a trei oameni, unul dintre ei sud-coreean, ceilalți doi oaspeți ai noștri într-un cadru internațional de înalt nivel. Sigur că miza este mare și va trebui să avem disponibilitate la concesii serioase, dacă ne dorim să reușim. Cred că sunteți conștienți că nu există vreun răspuns care să se concretizeze astăzi.

Â

Între timp, vă solicit să rămâneți la fel de discreți și încrezători. La revedere!

Capitolul 21

Un curcubeu de ape dansând deasupra râului Han. Cea mai mare fântână din lume, pe care lumina celor 10.000 de leduri se joacă în 190 de nuanțe cromatice, oferă un spectacol acvatic uluitor. Coreenii l-au denumit *Moonlight Rainbow Fountain*[18] și se vede foarte bine de la geamul uriaș în spatele căruia Jin-A se așezase în fotoliu.

Și apartamentul ei, ca multe dintre locuințele din Seoul, lăsa impresia că ai avea nevoie de un manual de utilizare. O aglomerare *high-tech*, în care totul este comandat din panoul de control sau telecomandă. În balans perfect, întregul design interior trăda inspirația confuciană, de un minimalism stilistic elevat, în foarte puține culori, cu elemente de lemn și o preocupare evidentă pentru utilizarea suprafețelor mici. Cu lumină naturală din abundență, dar foarte puțină mobilă.

Când auzi soneria, se ridică lipsită de orice chef. Nu avea nicio bănuială despre cine ar putea fi cel care o deranjează, nu aștepta pe nimeni. Pe ecranul mare al interfonului, Jin-A recunoscu imediat chipul femeii care o vizitase cu câteva seri în urmă, aducându-i acele vești care i-au bulversat cu totul viața.

–Ce s-a mai întâmplat de această dată?

–M-aș bucura să nu fim nevoite să vorbim fiecare cu câte un ecran. Promit că nu durează mult.

–Bine, deschid acum.

–Bună seara, Jin-A. Hai să ne și cunoaștem, pentru că data trecută am făcut-o doar în fugă. Numele meu este Park Yu-Na. Nu îmi voi face un obicei din a suna la ușa ta la fiecare două-trei zile. Totul depinde de evoluția cazului. Am fost desemnată ca agent de legătură cu tine și, orice schimbare, orice noutate despre care se consideră că trebuie să afli și tu mă va pune pe drum, pentru că nu vom discuta niciodată aceste probleme decât față în față.

–Da, desigur, înțeleg.

–Astăzi vin cu vești dintre cele mai bune. Lee Min-Ho a trimis o scrisoare care îți este adresată.

—O scrisoare?

–Da. Ți-o voi da s-o citești, dar înainte de asta trebuie să mai afli câteva elemente: această scrisoare a fost trimisă în urma unor negocieri care, sperăm noi, se vor finaliza cu eliberarea lui. Tocmai de aceea a ajuns la noi și nu direct la tine, destinatara ei. Există, însă, în toată această ecuație, o problemă. Nord-coreenii au acordat permisiunea de a trimite scrisoarea

numai în schimbul promisiunii guvernului nostru de a o publica în presa de mare circulație. Nu va apărea, desigur, niciun nume. Se pare că înțelegerea nu include și răspunsuri la scrisorile primite.

–Să fie publicată într-un ziar? Nu pricep nimic. Ce interes ar putea avea cineva din Coreea de Nord ca această scrisoare să devină o chestiune publică?

–Nu am un răspuns limpede. Se bănuiește că ar încerca să se folosească de scrisori, pentru că vor fi mai multe, pentru a manipula cetățenii din țara noastră, adică propagandă. Este foarte posibil ca o parte din conținutul scrisorii să fi fost impus sau chiar scris de ei, nu știm cu certitudine. Acum te-aș ruga să citești scrisoarea, să-mi spui dacă recunoști scrisul sau dacă există vreun element care să certifice faptul că autorul ei este Lee Min-Ho.

Jin-A citi, fără grabă, scrisoarea. O dată, apoi încă o dată.

Yu-Na o privea întrebător.

–Nu cred că este scrisul lui. Am mai văzut, desigur, unele fragmente, mici notițe, dar este, practic, prima scrisoare pe care mi-o trimite.

–Totuși…

–Îmi spune că mă iubește, ceea ce nu face niciodată. Dar nu am nicio îndoială că este de la el.

–Cum așa?

–Data de 29 mai, despre care spune că o așteaptă cu atâta nerăbdare, este data pe care am stabilit-o pentru a ne căsători. Și nimeni, în afară de noi doi, nu știa despre asta.

*

Oricât și-ar fi dorit, după-amiezele nu însemnau timp de odihnă pentru Ella Madison. Trebuia să convertească fișierele audio în text, să recitească totul și să se asigure că ceea ce trimite în Tysons Corner este pregătit pentru tipar. Primise *feedback* pozitiv de la redactorul-șef la primul calup expediat și era foarte încrezătoare că va obține o poveste de succes.

Abia trecuse de 8:30 când Nissan-ul lui Sunil plecă din fața hotelului. Ella părea bine dispusă încă de dimineață:

–Sunil, tu nu ești tăcut niciodată. Ce s-a întâmplat?

–Sunt puțin îngrijorat. Unul dintre nepoții mei este bolnav.

–Îmi pare rău să aud asta. Ce are?

–Nu știm. A făcut o criză imediat după ce s-a trezit.

Aseară a mâncat numai câteva fructe de litchi.

–Litchi? Ești sigur? Sunil, du-mă repede la tine acasă.

–Doamnă Madison, mă speriați. Vom întârzia, și domnul Vijay nu permite așa ceva. Ce vreți să faceți?

–Ultima grijă pe care ar trebui să o ai acum este cea a lui Vijay Kumar.

–Dumneavoastră nu înțelegeți. Domnul a fost mereu generos cu mine. Niciodată nu aș mai găsi un job ca acesta.

–Liniștește-te, va fi bine. Foarte probabil, întâlnirea noastră îți va salva nepoțelul. Cu două luni în urmă, am scris o serie de articole despre problemele unor copii din această parte a Asiei. Au murit mulți până să se descopere care este cauza. Foarte pe scurt, fructul de litchi conține o toxină care inhibă capacitatea organismului de a produce glucoză. Hai, grăbește-te, pierdem timp prețios.

Dintr-odată, Sunil deveni o altă persoană. Nici urmă din șoferul atent și relaxat cu care se obișnuise Ella. Acum conducea disperat, făcând manevre care o băgau în sperieți pe femeie. Ajunseră în mai puțin de zece minute în fața casei lui. Locuința, mai mult decât modestă, era compusă din 3 camere în care trăiau 7 persoane.

–Sunil, bănuiesc că nu ai glucoză acasă, ar fi ideală. Caută repede ceva dulce, câteva linguriițe de stafide ori o linguriță de miere. Trebuie anihilată hipoglicemia, să aducem glucoza din sânge la nivelul normal. După aceea, mergem la spital, va avea nevoie de o injecție cu glucagon.

–Miere. Avem miere, aduc imediat.

–Spune-i mamei copilului să se pregătească și ea.

–Dacă e vorba doar despre o injecție…

–Copilul ar trebui să rămână oricum la spital.

–Bine, așa facem. Doamnă Madison, vă voi fi recunoscător toată viață. Micuțul acesta este lumina ochilor mei. Am putea ajunge la timp și la domnul Vijay. Spitalul e aproape, la câteva sute de metri.

Capitolul 22

Când Hyo-Ri ajunse la infirmerie, unul dintre soldați tocmai ieșea, fusese trimis să facă aprovizionarea. Ușa era deschisă, nu era nevoită să sune și să aștepte să o deschidă cineva. Nu văzu pe nimeni în hol, astfel încât se îndreptă spre camera *oaspeților*, cum le spunea maiorul. Știa că nu poate intra direct, trebuia să își anunțe sosirea, pentru ca Alex, Vijay și Min-Ho să fie legați la ochi. Maiorul Pak fusese categoric în acest sens. Acceptase cu greu să renunțe la legarea mâinilor, în schimbul promisiunii lor că nu vor încerca să își elibereze ochii.

Bătu foarte discret la ușă și așteptă. Cel de-al doilea soldat își făcu imediat apariția, înțelese ce are de făcut și se întoarse în camera prizonierilor. Rămasă pe hol, Hyo-Ri auzi, deodată, vocea răstită a maiorului:

—Dezbracă-te mai repede, Da-Eun! Doar nu voi sta toată seara să te aștept!

Tavanul casei părea că se va prăbuși pe creștetul ei, în așa măsură o șocase ce auzea. Nu era o naivă. Favorurile sexuale de care se bucurau cei mai mulți dintre ofițerii armatei, mai ales ofițerii superiori, începeau să fie cunoscute și în rândul populației, chiar dacă unii le catalogau drept zvonuri. Se gândise din prima zi că Da-Eun ar putea avea și acest rol în infirmerie. Dar mergea acolo de ceva vreme și niciodată bănuielile nu i se confirmaseră. Iar maiorul Pak avea mereu un comportament mai mult decât decent față de ea. *Este posibil ca această conduită* să fie atributul atitudini*i lui demne, astfel îndeplinind o datorie de onoare a generalului, bunicul* său, se gândea Hyo-Ri. Dar mai era ceva care o putea scoate din sfera de interes a lui Pak Seong-Ho. Văzuse, de la prima lor întâlnire, că fata avea o diformitate pronunțată pe aproape jumătate din obrazul drept.

—Este vorba despre un carcinom bazocelular, un fel de cancer de piele, îi spusese ea atunci când s-au cunoscut. Încă nu mi-am permis să încep un tratament, dar nu este grav, în general, acest tip de cancer ajunge în metastază doar în mai puțin de un caz dintr-o mie, chiar dacă, din cauza potențialului invaziv și distructiv, este clasificat ca fiind malign.

Maiorul nu a mai deschis niciodată subiectul, dar i-a spus de la început că trebuie să își confecționeze o mască pe care acolo, la infirmerie, o va purta permanent. Începând cu a doua zi, o mască de culoare bej deschis, din piele de căprioară, îi acoperea în întregime partea afectată a feței.

Pentru prima dată, Hyo-Ri se simțea în pericol. Nu mai putea avea încredere în comportamentul demn al lui Pak și îi rămăsese, ca scut, doar repulsia pe care diformitatea feței sale o stârnește. Dar se gândi că și acest truc, regizat după sfatul bunicului, putea să fie dat în vileag, la un moment dat. Totul era, de fapt, un machiaj sofisticat, pe care maiorul îl văzuse o singură dată, când Hyo-Ri avusese grijă să se poziționeze în cel mai

întunecat colț al încăperii. Acum avea ocazia să obțină o asigurare suplimentară, dacă își juca bine cărțile.

Așa încât, într-un moment de amestec straniu al fricii cu un imbold mai degrabă nebunesc decât curajos, bătu la ușă și, fără să aștepte vreun răspuns, pătrunse în cameră. Îl văzu pe maior, așezat în scaun, în timp ce Da-Eun era cu capul bine afundat între picioarele lui. Pak Seong-Ho rămase, pentru o clipă, fără reacție. Nu se așteptase să îndrăznească cineva să intre. Soldații primiseră instrucțiuni precise, iar Hyo-Ri și orice altă persoană care ar fi ajuns acolo, nu ar fi putut intra în casă fără să sune la sonerie și cineva să o deschidă. După câteva secunde, se dezmetici, o dădu pe Da-Eun la o parte și își ridică în grabă pantalonii, strigând:

—Ieșiți imediat afară! Ieșiți amândouă, chiar acum!

Hyo-Ri aruncă o privire și spre Da-Eun. Ochii ei arătau teamă. Habar nu avea ce consecințe va genera toată această scenă, or pentru ea pierderea slujbei acolo ar fi fost o catastrofă. De aceea, nici nu îndrăznea să arate vreo împotrivire maiorului. În plus, Da-Eun era căsătorită. Chiar dacă abuzurile sexuale erau frecvente în armată, jucăriile ofițerilor erau, în general, fete selectate și pregătite din timp, foarte rar femei căsătorite. Tocmai pe asta mizase și Hyo-Ri când se hotărî să intre.

La foarte scurt timp după ce Da-Eun plecă acasă, Pak Seong-Hoochemă pe Hyo-Ri. Fata intră, darrămaseînpicioare lângă ușă, în timp ce el se așeză la biroul său. Maiorului nu-i era foarte clar ce atitudine ar trebui să abordeze: una foarte impulsivă, de autoritate necondiționată, chiar de pedepsire, sau una defensivă, prin care să obțină o înțelegere.

Își dădu seama foarte repede că momentul în care mai existase șansa unei opțiuni trecuse deja. Dacă ar fi vrut să obțină efectul scontat în urma unei izbucniri nervoase, ar fi trebuit să o facă imediat. Pierduse lupta din punct de vedere psihologic și știau amândoi asta. Nu-i mai rămânea decât varianta pașnică. Oricum, cealaltă era mai riscantă, îi putea afecta întreaga carieră și, cine știe, în anumite circumstanțe, chiar libertatea. Așa încât o întrebă cu un ton suficient de apăsat și răstit încât să nu cedeze total poziția dominantă:

–Cum ți-ai permis să intri în acest fel?

Hyo-Ri își făcuse și ea calculele, în cele câteva zeci de secunde pe care maiorul i le lăsase la dispoziție. Va răspunde docil, dar în așa fel încât să-l oblige la un angajament ferm.

–Am bătut la ușă și mi s-a părut că aud un răspuns, cel puțin era un zgomot pe care, poate, l-am interpretat greșit. Îmi pare rău.

–Hyo-Ri, tu ești o fată isteață. Cred că înțelegi foarte bine situația și ești conștientă că există o singură conduită care ți-ar permite să muncești aici în

continuare și să nu te expui unor probleme de o gravitate pe care n-o putem nici măcar estima acum.

–Înțeleg situația, evident. Și încerc să-i evaluez cât mai corect impactul dacă povestea ar fi făcută publică. Dar, din punctul meu de vedere, astăzi, în acest birou, nu s-a întâmplat absolut nimic. Și va rămâne așa, cât timp eu voi beneficia în continuare de același tratament corect. Până astăzi, nu aș fi crezut pe nimeni care mi-ar fi spus că maiorul Pak este asemenea celorlalți ofițeri. Însă consider că un astfel de incident nu trebuie să conducă la scăderea ori dispariția respectului și aprecierii pe care le am față de tine, bazate pe comportamentul ireproșabil de până acum.

–Îți dau cuvântul meu că tu nu vei fi niciodată, nici aici, nici în altă parte, subiect al vreunui tip de hărțuire ori abuz din partea mea, îi spuse maiorul, cu un soi de solemnitate în glas.

Apoi, luând o mină mai jucăușă, adăugă:

–Asta, fără să mai punem la socoteală că tu, oricum, păstrezi un atu asupra mea și onoarea mă obligă să-ți mai îndeplinesc o dorință, oricare ar fi ea.

–Nu înțeleg despre ce vorbești acum, Seong-Ho.

–Nu? Poate am făcut eu o greșeală. Va trebui să discuți cu Ye-Jun, el te poate lămuri mai bine.

Capitolul 23

După discuția cu maiorul Pak, Hyo-Ri simțea cum bucuria îi învăluie corpul atât de intens, încât fiecare centimetru al pielii ei putea să o resimtă. *Niciodată nu am cunoscut bucurie mai profundă*, își spunea ea și abia aștepta să-i povestească lui Ye-Jun isprava ei. Până atunci, însă, trebuia să treacă pe la cei doi răniți. Avea, acum, la dispoziție medicamentele solicitate și trebuia să monitorizeze cu atenție evoluția plăgilor, în special la Lee Min-Ho, starea lui era critică. Piciorul amputat nu arăta bine deloc și o astfel de rană necesita un tratament mult mai complex pentru a avea șanse de vindecare. Cu o zi înainte era inflamată și chiar începuse să se necrozeze, iar febra foarte mare indica, în mod clar, o infecție puternică.

În seara aceea îl găsi pe sergent mai vioi, o așteptase cu mare nerăbdare. Faptul că trimisese o scrisoare pentru Jin-A părea să-i fi ameliorat cel puțin starea psihică. Îi ceru lui Hyo-Ri ca, după ce îl examinează, să rămână câteva minute, avea nevoie de ajutorul ei într-o problemă de maximă importanță pentru el. Din păcate, în ciuda atitudinii pozitive pe care o afișa, starea lui devenea tot mai precară și îngrijorarea lui Hyo-Ri creștea exponențial. Cu atât mai mult cu cât maiorul îi spusese clar că sarcina ei este să îl țină în viață cu orice preț. Culoarea piciorului afectat devenea tot mai accentuat vineție, semn clar de ischemie și necroză.

Își punea foarte serios problema unei noi amputări, undeva la vreo zece centimetri de zona inghinală. Dar asta însemna să taie, efectiv, mușchiul și să improvizeze o cauterizare, după care să efectueze debridarea femurului, adică să-l taie, probabil, cu un bonfaier, pentru că altceva nu prea avea la îndemână.

Însă operația însemna o suprasolicitare a sergentului, la care el nu ar fi rezistat, în condițiile în care nu îi putea asigura și anestezie. Și nu gândul că l-ar fi chinuit o măcina cel mai tare, doar ar fi acționat în interesul lui. Dar șansele păreau atât de mici, încât decizia de a face sau nu amputarea devenea aproape imposibilă. Febra era, în continuare, prea mare și probabilitatea unei infecții sistemice, care să inducă un șoc septic, era iminentă. Trebuia să mai încerce o discuție cu maiorul, poate în noile circumstanțe îl va convinge mai ușor că Lee Min-Ho are nevoie să fie dus de urgență în spital.

Starea lui Alex era mult mai bună, chiar dacă și refacerea lui se anunța lungă, cel puțin cinci-șase săptămâni. Fractura multiplă a tibiei putea să-l țină imobilizat atât de mult, încât să să se deplaseze cu dificultate chiar după vindecare. Rana din zona coapsei arăta destul de bine, ca cea de la piept, dar riscul unei infecții persista. Hyo-Ri era, totuși, mai optimistă acum, având la dispoziție medicamentele solicitate.

Min-Ho aștepta, răbdător, ca Hyo-Ri să schimbe bandajele rănilor lui Alex și să-i administreze toate pastilele. Când fata îi spuse că a terminat și că îl ascultă cu atenție, sergentul i se adresă pe un ton surprinzător de solemn:

–Hyo-Ri, tot ceea ce îți voi spune, trebuie să traduci cu voce tare, ca să poată fi auzit în special de Alex, lui i se va adresa mesajul, dar prefer să îl audă și Vijay. Voi, împreună, veți fi martorii mei. Practic, te rog este să fii vocea mea pentru urechile lor, să nu mă întrerupi, să nu mă contrazici ori să încerci să mă corectezi. Vreau să îi traduci cu exactitate ceea ce voi spune eu și trebuie să fii cât mai convingătoare. Știu că nu mai am multe zile de trăit…

–Asta nu voi traduce.

–Hyo-Ri, te rog, tu ești singura care mă poate ajuta, iar acum mai mult mă încurci. Toată ziua m-am pregătit pentru asta. Mi-am repetat atât de mult că pot s-o fac, încât te-am surprins și pe tine cu atitudinea mea pozitivă. Tot ce voi spune implică un dublu efort, așa cum vei vedea. Trebuie să ai încredere că știu foarte bine ce fac și să mă ajuți fără nicio ezitare. Pentru mine este mult mai important decât viața. Aceasta este ultima mea dorință, testamentul meu.

–Of, doamne, Min-Ho, ce formă de șantaj ai găsit! Bine, hai să ne jucăm, peste câteva săptămâni vom râde cu toții, amintindu-ne despre această seară.

–Mai întâi, spune-i lui Alex că îl rog să își aducă aminte momentul primei explozii din cazarma DMZ. Mai știe ce s-a întâmplat?

–Știu, desigur, prima explozie m-a rănit și acest om minunat a sărit să mă ajute, în loc să se pună el la adăpost. Da, m-am gândit de multe ori că el este aici în primul rând pentru că a pus încercarea de a mă ajuta pe mine mai presus decât propria securitate.

–Hyo-Ri, îl prețuiesc foarte mult pentru răspunsul lui. Mai spune-i că pe onestitatea lui am construit acest testament, altfel totul este în zadar. Vreau să-i vorbesc despre Jin-A. Am crescut împreună, în orășelul de la marginea capitalei. Când părinții mei au plecat în altă dimensiune, aveam 13 ani. Viața unui copil orfan la această vârstă se poate transforma foarte ușor într-un exercițiu continuu de suferință și tristețe. Cele mai dorite lucruri din lume devin noțiunile de familie și de acasă.

Vocea sergentului își schimba, încet, tonalitatea. Începuse entuziast, însă, pe măsură ce vorbea, inflexiunile grave deveneau evidente.

–Părinții ei au făcut ca aceste noțiuni să-mi fie în continuare familiare, practic, m-au crescut și pe mine. Totdeauna am știut că noi doi vom rămâne mereu împreună. De câțiva ani, deja, eu o iubesc foarte mult, altfel decât ca pe o soră, chiar dacă nu i-o spun aproape niciodată.

De sub eșarfa neagră care îi acoperea ochii se prelingeau boabe cristaline. Hyo-Ri observă repede, dar și Alex, fără să vadă, simți imediat emoția în vocea sergentului. Îi spuse fetei:

–Întreabă-l, te rog, ce pot face pentru el.

–Pentru început, aș vrea să nu întrerupă sub nicio formă șirul scrisorilor, atât timp cât el va fi permis de aici. Nu aș vrea ca Jin-A să primească vestea despre plecarea mea nici printr-o scrisoare, nici prin absența ei. Trebuie să îi scrie în continuare în numele meu, până când va scăpa de aici.

–Min-Ho, am urât totdeauna minciuna, și ceea ce îmi ceri tu este să mint, ripostă Alex.

–Este o minciună, într-adevăr. Dar una care nu rănește pe nimeni. Cine poate ști că am murit cu o zi sau cu un an înainte ca tu să fii eliberat?

Aici, Hyo-Ri interveni imediat:

–Alex, trebuie să îl lași să vorbească. Febra pare să crească, dacă se instalează șocul septic este posibil ca, în scurt timp, să îi fie afectate toate organele și probabil își va pierde și luciditatea.

–Bine, Min-Ho, voi face asta pentru tine, îi voi trimite lui Jin-A scrisori, fără să-i spun că tu nu mai ești, dacă așa se va întâmpla.

–Așa va fi și mi-e frică deja că va fi mai repede decât am crezut. Dar nu scrisorile sunt cele mai importante.

–Nu? Dar ce mai e?

–Îi voi dicta lui Hyo-Ri testamentul meu. Aș vrea să-mi dai cuvântul tău, de față cu ea și cu Vijay, că vei duce la îndeplinire și ultima mea dorință.

–Despre ce este vorba?

–Nu vei putea ști decât dacă și când vei fi liber și vei merge înapoi la Seoul. Acolo, împreună cu Jin-A, vei citi ceea ce va consemna Hyo-Ri.

–Să-ți dau cuvântul meu fără a ști despre ce este vorba?

–Din câte știu eu, testamentul este un act solemn de ultimă voință și poate include dispoziții dintre cele mai variate, nu doar cele care ar privi bunurile defunctului. Nu-ți las vreo moștenire.

–Min-Ho, vorbești ca un notar sau un avocat. Fie cum vrei tu, chiar dacă tare mi-aș dori să știu că pot să-mi dau cuvântul fără să ajung cândva în situația de a-mi părea rău că am făcut-o, îi spuse Alex. Dar tu meriți acest risc.

Min-Ho îi răspunse doar printr-un semn de recunoștință, tălmăcit în cuvinte de Hyo-Ri. Apoi, cei doi continuară discuția în limba coreeană, iar Hyo-Ri nota grăbită ceea ce îi dicta sergentul. Dacă Alex și Vijay ar fi putut s-o vadă, ar fi fost de-a dreptul speriați de schimbările succesive care îi invadau fața de la o frază la alta. La final, ea plecă în fugă să pregătească tratamentul medicamentos. Se grăbea în primul rând din cauza stării lui Min-Ho, evident. Dar graba ei era determinată și de faptul că, doar intrând din nou, abrupt, în rolul ei de infirmieră, putea să evadeze repede din imperiul uluielii în care căzuse. Jucase un rol principal în piesa de teatru regizată de sergent, acela al martorului care valida testamentul unui muribund. Un testament răvășitor, chiar și pentru ea.

Se întoarse relativ repede la Min-Ho și, la fel de grăbită, îi puse în palmă antibiotice, heparină pentru fluidizarea sângelui și antiinflamatoare. Îi lăsă acolo și un pahar cu apă, chiar lângă dosul palmei, nu mai îndrăznea să deschidă o conversație cu el. Procedă în mod similar și cu Alex, îi salută pe toți trei, apoi porni spre casă. Se uită la ceas, era prea târziu să mai treacă pe la Ye-Jun, oricât de nerăbdătoare ar fi fost.

Capitolul 24

A doua zi, Hyo-Ri se trezi mai devreme decât ar fi crezut că este în stare, în timpul vacanței, reducând și ritualul său zilnic de îngrijire la un duș scurt. Devenise o rutină, plăcută ei, ca în fiecare dimineață, după dușul revigorant, să rămână minute bune în fața oglinzii. Își învelea fața cu un prosop fierbinte și simțea imediat cum sângele îi năpădește obrajii, iar porii se deschid puternic. Folosea, după reguli pe care le învățase de mică de la bunica ei, o mare varietate de uleiuri esențiale în combinații multiple, extracte din aloe vera, alge ori ginseng, dar și soluții pe care și le prepara singură din lapte de soia, lămâi, sare de mare. Aplica, alternativ, mai multe tipuri de măști faciale și, mai ales, nu uita niciodată de exercițiile pentru gimnastica feței.

Pentru o parte din nord-coreence, deși din ce în ce mai puține, ca pentru marea majoritate a celor din sud, nu era nimic ieșit din comun în aceste exerciții matinale ori în cele de seară, prin care duceau îngrijirea corporală la un alt nivel. Erau preocupări care își găsiseră de foarte mult timp un loc aparte în cultura coreeană și se transformaseră în adevărate ritualuri, iar femeile aveau mereu grijă să le transmită fetelor încă din copilărie.

Și Hyo-Ri știa toate acestea, dar în acea dimineață se grăbea atât de tare, încât renunțase și la micul dejun și se îndrepta în fugă spre casa bunicului său. Nici nu se întreba dacă Ye-Jun s-o fi trezit. Evenimentele din ziua precedentă îi erau încă atât de prezente în minte, încât anihilau orice urmă de răbdare.

Bunicul era, desigur, treaz. O aștepta cu același neastâmpăr, în fiecare zi. Chiar și în zilele în care știa că nu va veni, un imbold al subconștientului îl împingea pe terasă, de unde o putea vedea încă de departe.

–Bună dimineața, raza mea de soare. Ce personaje nocturne ți-au curmat somnul și te-au mânat încoace atât dedevreme?

–Bunicule, am avut ieri o zi cum nu ți-ai putea măcar imagina.

Și se apucă să povestească bătrânului toată întâmplarea cu maiorul Pak, apoi tulburătoarea experiență cu cei trei prizonieri.

–Hyo-Ri, nu te juca cu inima unui octogenar. Când mi-ai povestit despre gestul tău, dus dincolo de limita curajului conștientizat, mi-a fost atât de frică încât am înghețat acum, în septembrie. Cum ai putut să riști atât de mult cu maiorul?

–Nu știu, așa am simțit în acel moment.

–Recunosc că rezultatul este pe măsura acțiunii tale și sunt foarte bucuros. Cealaltă poveste, însă, mă întristează. Niciodată nu mi-a fost dat să aud un

astfel de testament și aș fi foarte surprins să aflu că americanul îl va respecta în întregime.

–Nu știu ce să spun. Încă nu-l cunosc destul pe Alex ca să mă pronunț, dar ar fi posibil… Bunicule, mai este ceva. Nici nu știu bine cum să-ți spun. Maiorul Pak a făcut, spre sfârșitul discuției noastre, o afirmație pe care nu am înțeles-o. Vorbea ceva despre o favoare, o dorință pe care ar avea datoria să mi-o împlinească. Mi-a recomandat să te întreb pe tine despre acest subiect.

–Uff, ți-a spus el asta? Trebuie să fi fost ori foarte supărat că l-ai surprins, ori foarte bucuros că ați ajuns la o învoială, altfel nu înțeleg de ce a făcut-o. Se pare că nu mai am încotro și va trebui să-ți povestesc totul…

La final, îi mai spuse:

–Ții minte ziua în care, acum un an, veneai la mine aproape fără să atingi pământul de bucurie? Universitatea îți acordase o bursă consistentă, suficient de mare încât să-ți permită să continui studiile. În același timp, ți se solicitaseră serviciile în infirmeria aflată sub ordinul direct al maiorului Pak Seong-Ho, unde urma să ajuți, primind și o recompensă financiară. A fost prima mea dorință îndeplinită de maior.

–Da… Acum înțeleg.

–Hyo-Ri, te rog, folosește cu toată înțelepciunea ta această oportunitate. Ți-a rămas o ultimă dorință la care ai dreptul. Eu am renunțat la tot, le-am păstrat pe amândouă pentru tine și am fost destul de mâhnit atunci când nevoia m-a obligat să uzez de una dintre ele, tot în interesul tău.

–Vezi, bunicule, de ce te iubesc eu mai mult decât orice?

Și de ce spun că tot ce am ți se datorează ție?

—Hyo-Ri, ți-am mai spus-o și o repet, pentru că trebuie să crezi din toate măruntaiele sufletului tău: *Dumnezeu face minuni zilnic!*

Capitolul 25

În casa de la capătul străzii Sungion, atmosfera era ca o pătură de plumb. Da-Eun evita privirile tuturor, neștiind cine cunoaște detaliile întâmplării și ce consecințe va avea de suportat. Maiorul nu părea, nici el, în apele lui. Mai închistat ca oricând, nu vorbea cu nimeni decât dacă era strict necesar și petrecea în birou mai mult timp decât de obicei.

Când sosi și Hyo-Ri, pătura de plumb sta să cadă. Da-Eun izbucni în plâns și, oricât încercă fata să o liniștească, nu reuși. Intră atunci la maior, după ce avusese grijă să audă clar expresia „*Intră*”. Se pregătea să-i spună despre starea lui Min-Ho și despre dorința lui ca scrisorile să continue, când îi întâlni privirea plină de amărăciune. Se gândi, în primul moment, că este încă supărat și s-o fi răzgândit cu privire la ceea ce îi promisese. Își imagina deja ce tumultuos se arăta viitorul, dacă maiorul începea un război deschis împotriva ei. Dar el o scoase imediat din proiecțiile ei fanteziste și îi spuse cu voce ștearsă:

—Sergentul a murit cu vreo două ore în urmă. De atunci îmi tot reproșez că nu te-am ascultat. Nu sunt trist din cauza morții în sine, nu îmi păsa de el mai mult decât de un șoarece pe care îl prinde pisica. Dar jocurile s-au mutat la un nivel pe care nu-l mai controlez eu. Iar sud-coreeanul era o piesă importantă în acest puzzle, trebuia să îl salvăm cumva. Nu știu cum se vor derula mai departe negocierile dintre guverne.

Oricum, eu nu sunt de acord să prelungim circul cu scrisorile. Du-te, ocupă-te de celălalt. Crezi că există risc de deces și în cazul lui?

Hyo-Ri nu putea răspunde imediat. Era atât de afectată de moartea lui Min-Ho încât simțea că se va prăbuși, leșinând. Își reveni cu mare dificultate, abia după secunde bune și, cu vocea stinsă, îi răspunse:

–Nu. Starea lui este stabilă, voi merge acum să scot agrafele cu care i-am închis rănile. Fractura de tibie nu îl omoară cu siguranță, dar trebuie să rămână nemișcat câteva săptămâni, după care să înceapă recuperarea, care va fi anevoioasă.

–Bine, du-te!

Pe Alex îl găsi încovoiat de durerea lombară inerentă în cazul unei imobilizări prelungite. Nici el, nici Vijay, nu știau încă despre moartea lui Min-Ho. Dormiseră amândoi, până când soldatul veni să-i lege la ochi.

–Bună, băieți.

–Hyo-Ri, ți-am auzit pașii, încep să-i cunosc. De ce m-au legat la ochi cu atâta timp înainte de a veni tu?

–Am intrat pe la tovarășul maior. Este timpul să aruncăm agrafele pentru care m-ai comparat cu simbolul cruzimii de la Auschwitz.

–Deci te-ai documentat! Dar nu uiți și nu ierți, nu-i așa? Sau doar nu uiți? Pentru că, de iertare, m-aș ruga încă o dată acum.

–Hai să vedem, poate te răzgândești, pentru că durere vei simți și de această dată. Deși incomparabil mai mică.

Hyo-Ri se așeză pe marginea patului și îl rugă să-și dea la o parte pantalonii de pijama. Erau, de fapt, niște indispensabili dintr-o pânză de proastă calitate, pe care îi primise în a doua zi de prizonierat, când încă nu știa nimeni cât va mai sângera.

Dacă, atunci când Hyo-Ri îi închise cu agrafe prima rană, Alex era într-o stare mai gravă și, implicit, într-o dispoziție nefavorabilă, acum era cu totul altceva. Lumina slabă din încăpere o obliga să se aplece destul de mult spre el, răspândind un miros suav, incitant, care nu părea să fie al vreunui parfum. De câte ori Hyo-Ri se mișca, ajungea până la el o mireasmă foarte plăcută generată de mirosul pielii sau al părului ei, nu era sigur. *Iată că există o comunicare emoțională puternică, chiar fără cuvinte, fără atingeri,* își spuse Alex. Dar, imediat, se simți invadat de stingherealã. Oare ce-o fi simțind ea? Auzise spunându-se despre femei că ar avea o sensibiliate olfactivă de o mie de ori mai mare decât bărbații. *De o mie de ori?* Și el zăcea, acolo, nespălat și scufundat în transpirație de zile întregi. Se simțea dintr-odată rușinat.

Absorbit de gânduri, Alex nici nu se aștepta să o audă atât de repede pe Hyo-Ri spunându-i:

–Am terminat.

–Atât de repede?

–Da. Pielea se cicatrizează bine, rămâne de văzut cât de estetice vor fi urmele acestor suturi.

–Îți mulțumesc, Hyo-Ri. Chiar dacă am spus asta deja de atâtea ori, cred că nu este suficient.

–Am o veste tristă, băieți. Lee Min-Ho s-a stins.

–S-a stins? Când?

–Cu vreo două ore în urmă. Dar cred că deja își dorea asta. Am găsit aici toate medicamentele pe care i le-am lăsat. Cred că nu a mai vrut să le ia.

–Incredibil, spuse Vijay. Chiar să fi știut cu atâta exactitate că i se apropie sfârșitul?

–Am citit cândva că știința recunoaște premonițiile legate de moarte, chiar dacă nu le poate descifra încă. Bunicul meu spune că moartea nu vine niciodată pe nepregătite, nici chiar în cazul unor accidente dramatice, care se întâmplă fulgerător. De aceea, rămâne cel mai mare mister al destinului omenesc.

–Sigur că, dacă se acceptă existența lor, premonițiile legate de moarte ar trebui să fie luate în considerare cu maximă seriozitate, aprobă Vijay.

–Iar eu am intrat ieri în jocul lui, convinsă fiind că nu este real. Știam că era, într-adevăr, în stare gravă, dar dacă ar fi luat medicamentele…

–Nu pot crede, interveni Alex. Omul s-a pregătit toată ziua să-și poată dicta testamentul, având convingerea că timpul este nemilos cu el și îi poate zădărnici efortul. Și niciunul dintre noi nu era convins de faptul că moartea lui este iminentă.

–Tovarășul maior spune că nu este de acord să se trimită și alte scrisori. Avem, iată, o parte din testament pe care nu o vom putea respecta.

Hyo-Ri nu spusese întâmplător *avem*. Se considera, oarecum, parte a acele povești reale și suprarealiste, totodată.

–Dar cealaltă parte? Ce ți-a dictat?

–Asta vei putea afla, așa cum a cerut, doar când vei citi, la Seoul, împreună cu Jin-A, ultima lui dorință. Sper că o vei respecta și nu vei deschide plicul până atunci. Deocamdată îl voi păstra eu. Noapte bună, Alex, noapte bună, Vijay.

–Noapte bună și ție, Hyo-Ri.

*

De această dată, pauza fusese cerută de Ella. Îl vedea pe Sunil plimbându-se din ce în ce mai agitat prin curte și își dădea seama că bătrânelul era prea îngrijorat pentru a aștepta cu calm, dar nu îndrăznea să îi spună nimic lui Vijay. De aceea, Ella consideră de datoria ei să intervină și, spre surprinderea ei, Vijay nu avu nimic de obiectat. Se așteptase să fie nevoită să forțeze cumva lucrurile. Dar probabil și el auzea pașii fără astâmpăr ai lui Sunil și bănuia că ceva nu este în regulă.

–Sunil, azi ne vom mulțumi cu câte un sandwich și un ceai. Te rog să le pregătești și pe urmă să pleci la spital. Noi vom continua înregistrările până când te vei fi întors.

Partea a treia. SCRISORI DIN NORD

Capitolul 26

Anthony primi veștile de la Alex ca pe o mângâiere binecuvântată. Așa cum știa deja de la întâlnirea cu președintele sud-coreean, scrisoarea sosi pe canale foarte discrete la ministerul de interne și, abia după examinarea ei, inclusiv prin teste de laborator, îi fusese înmânată lui. Dovada clară că Alex este în viață și, chiar dacă rănit, se va face bine, era neprețuită. Deși știa că acasă era trecut de miezul nopții, apelă imediat numărul Oliviei.

–Ei, deșteptarea, frumoaso! Sau nu dormeai?

–Anthony, sper că nu s-a întâmplat nimic rău dacă suni la această oră, pentru că n-aș mai suporta să aud.

–Nu, dimpotrivă, am vești foarte bune. A sosit scrisoarea de la Alex. Spune că este rănit, dar bine îngrijit și se vindecă repede. Îi e dor de tine și de visele tale. Cu ajutorul lui Dumnezeu, va fi eliberat în curând.

Până atunci, Olivia își stăpânise cu greu lacrimile. Dar acel moment, atât de așteptat, în care primea confirmarea că fiul ei trăiește și va redeveni liber, îi provocă o descătușare uriașă. Pentru câteva zeci de secunde, în telefon nu se mai auzi decât plânsul acela abundent, eliberator. Încercând să își revină cât mai repede, schimbă imediat registrul:

–Și tu? Mi-ai spus *frumoaso* în urma ticurilor dobândite recent? Sunt coreencele cum spunea fiul nostru, impecabile?

–Olivia, e miezul nopții acolo, eu te sun în chiar secunda următoare sosirii acestei scrisori pe care amândoi o așteptam cu sufletul la gură și acum tu te-ai aștepta să mint? Mi-e frică de Dumnezeu.

–Cred că nu voi ști niciodată cât a fost glumă și cât adevăr. Ce vei face acum, ce urmează?

–Îți mărturisesc că exact asta mă întrebam și eu în timp ce citeam scrisoarea lui Alex. Nu cred că prezența mea aici ar putea influența lucrurile. Mi s-a spus că negocierile vor fi, cu siguranță, prelungite de nord-coreeni, orice li s-ar propune. Profesorul Sean Miller m-a asigurat că îmi va comunica imediat orice noutate care ar avea legătură cu Alex. Nu știu ce să fac. Aș veni acasă, dar deja mă încearcă un sentiment de vinovăție, este ca și cum l-aș abandona aici.

–Da, înțeleg. De vreme ce prezența ta nu aduce niciun beneficiu cursului evenimentelor, probabil ar fi de preferat să te întorci. Ai și tu un serviciu, iar

eu m-am cam săturat să stau singură, nu sunt obișnuită cu asta. În orice eventualitate, în cel mult 24 de ore poți fi înapoi acolo.

Deja vocea Oliviei era plină, așa cum nu o mai auzise de ceva timp. Părea că veștile bune o readuseră la viață… Anthony consideră potrivit să continue în mod jucăuș dialogul:

–Ai dreptate. Pregătește-te, deci. Mai arunc câteva priviri spre păpușile de porțelan și iau avionul spre casă.

–Unde vei ajunge ca Pinocchio, cu nasul lung și gâtul de lemn după atâta întors capul în lumea păpușilor. Of, of, și bătrân, și pervers…

–Ce pereche suntem… Pinocchio și Matrioska.

–De unde până unde sunt eu o păpușă sovietică?

–În primul rând, este o păpușă, deci iată că te-am adus cel puțin la nivelul celor de porțelan, de aici. Apoi, Matrioska nu este sovietică decât cu numele. Coreenii spun că a plecat de la ei în urmă cu peste o mie de ani, a ajuns în China, a fost preluată de japonezi și de acolo s-au inspirat rușii, care au consacrat-o, dar asta cu abia o sută de ani în urmă. Se spune că este simbolul feminității, deci compliment mai frumos nu îți puteam aduce. Dar pentru mine, ea simbolizează fascinația cu care te descopăr mereu și mereu și, cu cât despachetez mai mult, cu atât îmi apar mai evidente multiplele fațete ale personalității tale. Și totuși, oricât de multe ar fi, în toate te regăsesc la fel, exact ca acele păpuși ascunse una în alta, ceea ce mi se pare un miracol existențial de care mă pot bucura în fiecare zi.

–Totdeauna te-ai jucat cu mintea mea așa cum ai dorit. Și mie mi-a plăcut totdeauna.

–Deci ai și tu doza ta de perversitate. Nici nu putea fi altfel, doar cine se aseamănă se adună, nu?

Anthony zâmbi mulțumit, mica lui stratagemă funcționase. În alte condiții, dialogul lor putea să pară puțin deplasat. Dar reușise să deturneze atenția Oliviei, cel puțin pe moment.

Capitolul 27

Maiorul Pak nu se aștepta să fie sunat înainte de ora opt, chiar de la cabinetul doi. Răspunse cu o ușoară ezitare.

E posibil să se fi aflat deja la Pyongyang despre decesul sergentului? Recunoscu repede vocea lui Dong Min-Ah, șefa cabinetului.

–Tovarășe maior, la ora 15:00 ești așteptat la cabinet. N-aș putea să-ți spun ce va fi pe ordinea de zi, dar ai grijă să nu întârzii și să fii pregătit să răspunzi, indiferent de întrebare.

–Am înțeles, voi fi acolo.

Șoferul maiorului sosi în fața casei exact la ora zece. Pak Seong-Ho nu-l lăsă mult să aștepte, se grăbea să pornească la drum. Tocmai primise un mesaj pe telefonul mobil care îl anunța că, înainte de ședința la care erau convocați conducătorii filialelor comitetului, el trebuia să aibă o întâlnire privată cu sora liderului suprem. Asta îl obliga să plece cu cel puțin o oră mai devreme decât își propusese inițial.

Maiorul Pak folosea telefon mobil încă din 2013, când 100 de apropiați ai familiei primiseră telefoane chiar de la liderul suprem. De atunci, numărul abonaților a crescut la aproximativ trei milioane, toți cu conexiune la singurul serviciu de telefonie mobilă, cel de stat. Există și nord-coreeni care folosesc telefoane mobile și cartele de contrabandă din China. Deși pedepsele sunt uriașe și merg, în cazurile mai grave, până la condamnarea la muncă silnică ori chiar închisoare, unii îndrăznesc să își asume riscul. Dacă ar rămâne conectați la serviciul de stat, nu ar putea vorbi niciodată în afara țării, unde au rude sau interese. Pe de altă parte, toate telefoanele legale sunt garnisite cu softuri de urmărire și ascultare.

La internet au acces aceiași membri ai nomenclaturii, adică familia liderului suprem și oamenii lui de încredere, cei din nucleul privilegiat. Toți ceilalți pot folosi doar intranetul național, denumit Kwangmyong, care oferă acces la câteva zeci de site-uri și pagini în care conținutul este ales cu grijă. Iar computerele sunt, toate, înregistrate la miliție.

Pentru maior, drumul nu însemna niciun efort. Folosea un autoturism aproape nou, iar o deplasare de 170 km era doar cât o excursie de plăcere, în condițiile în care autostrada era aproape pustie. Foarte puține mașini circulau, chiar dacă ruta leagă principalele două orașe ale țării.

Trecu în mare viteză pe lângă șirul de puncte de control. Toți cunoșteau mașina lui și, oricum, unul dintre conducătorii Comitetului de Securitate din Kaesong nu era controlat de soldații din posturi. Apoi, drum întins până la intrarea în capitală, aproximativ două ore. Maiorul știa drumul pe dinafară, îl *făcuse de* sute de ori. Era foarte preocupat de ceea ce urma să se întâmple în acea după-amiază*, toată cariera lui și, cine știe, chiar libertatea* îi puteau

fi în pericol. Nu i se putea imputa în vreun fel decesul lui Lee Min-Ho, dar totul depindea de felul în care erau acceptate explicațiile sale și de felul în care acest deces afecta negocierile cu cei din sud.

Fiecare întâlnire cu sora liderului suprem îi dădea frisoane. Cunoștea bine încrederea tot mai mare de care ea se bucura în familia conducătoare, în special în ultima perioadă.

Știa că, în unele momente, era imprevizibilă și acționa impulsiv, asistase la astfel de manifestări, de mai multe ori. Totuși, Pak Seong-Ho nu era un maior oarecare în armata nord-coreeană, bunicul său fusese general, iar tatăl colonel. O familie cu multe merite militare, apropiată mereu liderilor și unul dintre pilonii pe care aceștia își construiseră structura de securitate din Kaesong.

Maiorul o mai întâlnise o dată și pe Dong Min-Ah, cea care îl sunase. Atitudinea ei de atunci îl pusese în încurcătură. Îi fusese prezentat într-un cadru informal și avusese senzația că distanța dintre ei scăzuse sub limitele protocolului, la inițiativa ei. Imediat, maiorul făcuse un pas în spate, scuzându-se politicos, după care se îndepărtase confuz, nu fără să observe privirile ei care îl urmăreau.

Acum, însă, datele problemei erau cu totul altele. Ea avusese între timp o ascensiune fulminantă, care o propulsase ca șefă a cabinetului doi, devenind astfel una dintre femeile cele mai puternice din țară. Or noua ei poziție îi impunea o atenție mult sporită în comportament, orice greșeală putând deveni fatală. Era încă o grijă care se îngrămădea în desișul de gânduri ce-l frământau în acea după-amiază.

Se apropia de Arcul Reunificării, o construcție emblematică, reprezentând două femei îmbrăcate în costumele tradiționale coreene, care țin în mână o hartă a țării întregi, cu inscripția *Trăiască Coreea Reunificată.* Impunătorul monument se află chiar deasupra autostrăzii, astfel încât mașinile trec pe sub el. Maiorul îl privea de fiecare dată cu un dispreț nedisimulat. Pak Seong-Ho nu fusese niciodată unul dintre cei care și-ar fi dorit reunificarea.

Tocmai primise un nou SMS. Mesajul, foarte scurt, îi arăta maiorului că trebuie să se îndrepte spre Kangdong Residence[19]. Cunoștea locul, mai fusese o dată acolo. Schimbarea însemna încă vreo 30 de kilometri de parcurs spre nord-est. Când ajunse la prima poartă, maiorului i se ceru să se legitimeze. Era un perimetru de maximă securitate, înconjurat de două rânduri de gard și foarte multe puncte de control. Căpitanul care conducea paza îl anunță:

–Sunteți așteptat în casa de oaspeți numărul trei. Mașina va rămâne între cele două garduri de protecție, pentru că ordinul este să fiți condus acolo

imediat, iar accesul mașinii nu e permis decât în urma unui control amănunțit, care ar dura prea mult.

O găsi pe sora liderului suprem într-un pavilion de vară, așezată în fotoliu. Părea calmă și relaxată.

–Simți boarea asta proaspătă, tovarășe maior? Îmi dă o stare de bine. Nu cred că ți-ai dori să afectezi acest minunat echilibru cu vreo veste negativă.

Pak Seong-Ho încremeni. Rămăsese înțepenit în poziția de salut, preț de câteva secunde. Se adună repede și îi spuse:

–Totul este sub control. Permiteți-mi, totuși, să vă aduc la cunoștință că sergentul sud-coreean se află în stare gravă. Are multe răni, unele foarte adânci, și piciorul amputat în explozie este deja necrozat. În aceste condiții, mi s-a spus că producerea infecției sistemice, în tot corpul, este doar o problemă de timp.

–Ce spui tu acolo, că va muri?

–În cel mult câteva zile. L-au văzut cei mai buni doctori din Kaesong, dar șansele lui sunt minime.

–Asta ne-ar putea afecta planurile. Și ceilalți doi? Până la urmă, pe ei îi vor cei de la Seoul.

–Indianul a fost bine de la început. Americanul a avut, și el, câteva răni destul de grave, doar priceperea doctorilor l-a scos în afara oricărui pericol. Se va face bine, dar va avea o perioadă de convalescență destul de lungă.

–Nu mă interesează asta. Poate crăpa, dar numai după ce noi ne atingem obiectivele. Ascultă-mă cu mare atenție! Până la definitivarea negocierilor, nimeni nu trebuie să mai afle că sergentul a decedat, dacă asta se va întâmpla. Eu am simțit că personajul principal va fi americanul. Asta, la nivel de guvern, diplomatic. Pentru că altfel, la nivelul maselor, trebuie să fie exact invers, probabil că punctul central al poveștii este sud-coreeanul. În acest moment, dacă le spunem că am pierdut o parte din comoară, vom obține, în cel mai bun caz, o parte din recompensă. Este exclus. Noi am început de ceva vreme o campanie intensă de promovare, ca țară în care drepturile omului primează. Cum, de altfel, și suntem. Presa din sud a publicat azi scrisoarea sergentului către iubita lui. Nu pricep de ce, dar se pare că acest prolog de *love story* a stârnit un val uriaș de simpatie și ratingul ziarului a sărit în aer. De aceea, am insistat să apară informația că scrisoarea ar putea fi urmată de altele, dacă negocierile merg bine. Trebuie să exploatăm cât de mult interesul lor pentru această poveste. Cât mai trăiește sergentul, te vei asigura că va trimite în continuare scrisori și că

inserăm în fiecare scrisoare acele elemente care să ne folosească. Și, dacă vrem să ținem aprinsă flacăra interesului, ar fi bine ca aceste scrisori să fie spectaculoase.

Propagandă mai bună, pe un fond emoțional, umanitar, nici nu puteam găsi. Știi bine că mă interesează personal olimpiada de iarnă.

–Bineînțeles, totul se va face așa cum ordonați. Permiteți-mi să vă raportez că americanul este scriitor, are câteva cărți de poezie publicate în țara lui. Mă gândeam că ar putea continua el să scrie scrisorile, în cazul în care sergentul va muri.

–Felicitări, tovarășe maior. Astfel de idei aștept de la tine. Însă ai mare grijă de american. Înseamnă că este de două ori mai valoros. Probabil nu trebuie neglijat nici potențialul indianului, chiar dacă lipsa familiei, care să facă presiuni pentru recuperarea lui, nu este în avantajul nostru. Trebuie să le asiguri toate condițiile pentru ca obiectivul să fie atins. Ne doream de mult să trimitem o delegație la Jocurile Olimpice, este un mod de promovare cu impact uriaș, la nivel mondial. Dar nu am făcut nicio solicitare, nu puteam risca vreun refuz… Ar fi fost dezonorant… În schimb, dacă ei ne invită în mod special și insistă, iar noi avem oportunitatea de a pune condiții favorabile, este cu totul altceva. De aceea, dacă el va scrie scrisorile, nenorocitul de american devine mai prețios decât orice persoană de pe teritoriul țării noastre. Iar responsabilitatea ta crește odată cu importanța lui… Nici nu știu, poate ar trebui să îi aduc aici pe toți trei…

Maiorul simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Asta ar fi însemnat sfârșitul lui. Încercă să salveze, cumva, situația:

–Acolo unde sunt acum au parte de îngrijire desăvârșită. Vă asigur că, dacă sergentul moare, va fi doar din cauza gravității rănilor sale. Cea de-a doua mină a explodat exact în el, nimeni nu ar fi putut face mai mult. În plus, acolo un știe nimeni de ei, în afară de doi soldați și un medic excepțional. Când am amenajat casa, am făcut-o cu aprobarea dumneavoastră, tocmai pentru astfel de situații, fiind în imediata apropiere a liniei de demarcație. Orice schimbare ar da naștere la suspiciuni și s-ar mări nejustificat cercul celor care cunosc toată povestea lor. Și aici ar avea o îngrijire impecabilă, desigur. Dar nu se creează niciun avantaj, dimpotrivă, cred că în acest moment nici doctorul nu ar recomanda deplasarea lor. Iar eu mă angajez în fața dumneavoastră că voi duce la bun sfârșit această însărcinare.

–Bine. Așa rămâne. De fapt, este și în interesul meu ca foarte puțini oameni să fie implicați, de aceea te-am chemat aici și am renunțat la ideea de a

prezenta cazul în comitet. Mi-ai spus, însă, destul de puține de indian. Și în cazul lui trebuie să ai mare grijă.

–Cu el nu sunt niciun fel de probleme. Nu este rănit și este în stare fizică perfectă.

–Americanul e prețios pentru noi datorită scrisorilor, dar doi prizonieri înseamnă mai mult decât unul singur. Nici nu speram la o astfel de captură. Ea este, de fapt, garanția faptului că vor accepta orice solicitare a noastră. Miza este uriașă, iar, dacă voi reuși, meritul va fi exclusiv al meu. Și nu voi uita nici serviciile tale. Sunt toate șansele ca, în câteva luni, să mai pui două stele pe umăr. Ai grijă să mă informezi direct despre tot ce se întâmplă, tovarășe… colonel.

–Am înțeles. Vă mulțumesc pentru încredere. Să trăiți!

Capitolul 28

Anthony își aducea aminte că, atunci când sosise la Seoul, se gândise că cel mai înțelept ar fi să se cazeze la același hotel, Victoria, care-l găzduise și pe Alex. Plecarea în mare grabă nu-i lăsase timp pentru a studia și alte posibilități, nici rezervare nu avea. Însă profesorul Sean Miller îl sunase imediat după aterizarea la Incheon și se ocupase ca o mașină să îl ia de la aeroport și să-l ducă în oraș. Îi spusese că, prin grija cabinetului ministrului de interne, i se asigura cazare la Lotte Hotel, unde se desfășurase conferința.

Acceptarea ofertei de cazare pe termen nelimitat la unul dintre cele mai luxoase hoteluri din capitala sud-coreeană i se părea de neacceptat lui Anthony. Ar fi însemnat, în viziunea lui, un compromis, o renunțare parțială la libertate, plasarea în afara situației în care nu datorezi nimic, nimănui. El rămânea convins că are nevoie de această libertate pentru a putea cere, de pe o poziție independentă, eforturi maxime ale autorităților pentru salvarea lui Alex.

Totuși, profesorului Miller și șefului de cabinet le spusese că dorește să stea la hotelul unde fusese cazat Alex, din rațiuni mai degrabă practice. Se gândea că ar putea afla ceva în plus sau că, dacă cineva l-ar fi căutat pe Alex, ar fi făcut-o prima dată acolo, la locul de cazare. Dar Sean Miller părea să înțeleagă ce se întâmplă în mintea lui. Ceruse permisiunea șefului de cabinet să schimbe câteva vorbe doar el cu Anthony.

–Domnule Robinson, nu este bine să refuzați. Eu cunosc deja caracterul acestor oameni, colaborez cu ei de ceva vreme. Este o dovadă de respect și apreciere să primiți darul lor. De altfel, și eu sunt cazat aici și cred că este în interesul dumneavoastră să fiți cât mai aproape de mine, vor fi unele acțiuni ori întâlniri la care vom participa împreună. Argumentul pe care l-ați invocat, legat de posibilele urme ale lui Alex, nu este foarte solid. Dimpotrivă, el a petrecut mai mult timp aici decât la hotelul unde a dormit și, având calitatea oficială de participant la conferință, oricine l-ar căuta este de așteptat să o facă aici. Aspectul pecuniar nu îl aduc în discuție, dar nu mi se pare etic să cheltuiți din fondurile proprii, dată fiind situația. Nu ați venit în vacanță, este suficient că ați suportat costul biletelor de avion. Vă rog să reconsiderați propunerea noastră prin prisma celor spuse de mine.

–Consider că modul în care ați expus situația este corect, domnule profesor. Voi accepta propunerea, cu recunoștință.

Acum, când se pregătea să împacheteze și să plece spre casă, Sean Miller îi spuse râzând:

–Vedeți, domnule Robinson, nici măcar n-ați reușit să faceți o cheltuială consistentă guvernului. Ne așteptam să rămâneți aici pentru o perioadă mai

lungă.

–Nici eu nu aveam habar la ce să mă aștept. Acum, lucrurile par să fi intrat într-o linie dreaptă și nu cred că prezența mea aici ar mai putea ajuta.

–Mă bucur foarte mult că v-am cunoscut și că întâmplările din aceste câteva zile mi-au întărit convingerea că Alex este un băiat deosebit, cu părinți deosebiți. Vă voi spune acum un secret: intenția dumneavoastră de a refuza ospitalitatea guvernului putea fi privită ca o ofensă, vă spusesem atunci. Dar a contat foarte mult în evaluarea discretă pe care ei v-au făcut-o și v-a deschis inclusiv porțile *Casei Albastre*. Coreenii apreciază caracterul și aș spune că prima impresie este determinantă. Dacă este negativă, este nevoie de mult efort pentru a o schimba.

–Am fost bine consiliat, vă mulțumesc.

–Cred și eu, ca și dumneavoastră, că acum puteți pleca liniștit. S-ar părea că pe marginea interesului major al celor din nord pentru Jocurile Olimpice de Iarnă, se construiește oferta de negociere, cel puțin asta spun informațiile pe care le am în acest moment. Dar este posibil ca totul să se fi grefat foarte bine pe politica recentă a Seoulului de a transmite un mesaj limpede, vizibil, de conciliere între cele două țări. Și, evident, jocurile olimpice constituie o mare oportunitate, dată fiind popularitatea lor pe întreg globul. Președintele, care este un diplomat redutabil, duce deschiderea mai departe. Într-un cerc restrâns, se vorbește chiar de un slogan de-a dreptul neverosimil: *Olimpiada împăcării*[20].

–Mi se pare formidabil. Nu pot decât să mă bucur pentru abordarea vizionară a domnului președinte. Sper că acesta va fi primul pas dintr-un drum lung și greu, dar cu implicații monumentale pentru poporul coreean din ambele țări.

–Vă doresc drum bun spre casă. Eu voi rămâne până când totul devine oficial și ireversibil. A fost o bucurie să vă cunosc.

–Domnule profesor Miller, credeam la început că Alex exagerează în privința dumneavoastră, copiii se entuziasmează ușor. Dar meritați recunoștința noastră deplină. Vă mulțumim!

Capitolul 29

La întoarcere, maiorul trecu la volan. Întâlnirea de la Palatul Kangdong îi dădea speranță și simți că are chef să conducă. Rămâneau, desigur, câteva aspecte pe care trebuia să le gestioneze cu toată priceperea sa, dar îi păreau a fi doar detalii în ecuația cea mare. Iar promisiunea de avansare în funcție într-un termen scurt era vârful piramidei. Tatăl său, retras din armată cu doi ani în urmă, ajunsese colonel doar spre sfârșitul carierei, chiar dacă beneficia de statutul de fiu de general, o carte de vizită cu care se deschideau chiar și cele mai ferecate uși. Iată că el avea perspectiva de a ajunge colonel la nici 35 de ani, probabil cel mai tânăr din istoria armatei.

Își privi ceasul plin de mulțumire, va ajunge la timp pentru o discuție cu americanul și cu Hyo-Ri. Primise Rolexul de la tatăl său cu un an în urmă, după avansarea în grad. Maiorul proba, și el, o doză de snobism, asemenea celor mai mulți dintre membrii clubului select al privilegiaților regimului. Știa că un Rolex este purtat nu pentru că indică ora cu precizie. El indică, mai degrabă, poziția socială a celui care îl poartă, este un simbol al unui statut social ridicat. Modelul purtat de el, un Explorer din 2016, era o adevărată mostră de rafinament și performanță și avea faima de a fi indestructibil.

În capitala Pyongyang există mai multe centre comerciale de lux în care se pot găsi bijuterii, parfumuri, ceasuri scumpe și haine de la designeri celebri. Toate acele produse, interzise populației de rând, care cu mare dificultate își permite traiul de zi cu zi, sunt disponibile celor privilegiați. Începând cu anul 2013, importul nord-coreean de produse de lux a crescut brusc, practic s-a dublat de la un an la altul. Astfel au intrat în țară tot mai multe băuturi alcoolice scumpe, ceasuri de lux, mașini, produse din piele, cosmetice și chiar instrumente muzicale, care erau oferite figurilor importante. Este un fel de recompensă, unul dintre mijloacele prin care liderul suprem își asigură loialitatea lor.

Maiorul ajunse la infirmerie devreme, înainte ca Hyo-Ri să sosească și ea. Părea că uitase cu totul de întâmplarea în care o amestecase brutal pe Da-Eun și o salută cu indiferență, așa cum făcuse mereu. Îi mai spuse că merge în birou și că dorește ca Hyo-Ri să fie trimisă la el imediat ce ajunge.

–M-ai chemat, Seong-Ho?

–Ia loc, Hyo-Ri. Ce faci? Ai vorbit cu Ye-Jun?

–Da, bunicul mi-a spus câte ceva. Fii liniștit, nu mi-am propus să profit în niciun fel de acea conjunctură. Desigur, nici nu exclud posibilitatea. Dar o voi face numai într-o situație critică și fără să urmăresc vreun avantaj pueril, cu atât mai puțin unul material.

–Abia m-am întors de la Pyongyang. Sora comandantului suprem este direct interesată de soarta celor doi prizonieri și s-a declarat foarte mulțumită de rezultatele tale. A spus chiar că își dorește să te cunoască.

–Mda… Sunt fericită…

Lui Hyo-Ri îi venea greu să se prefacă. În mod cert, nu era un fan al regimului. Educația ei, sub influența lui Ye-Jun, îi insufla un sentiment de loialitate față de țară și valorile ei, nicidecum față de Conducătorul mult iubit și familia sa. *Oricum, oamenii s-au mai schimbat în ultimii ani,* își spunea ea. Își aducea aminte că, în 2011, anunțul morții fostului lider a fost primit cu lacrimi de tot poporul nord-coreean. Televiziunea a difuzat, atunci, imagini cu mii de oameni, bărbați și femei, care plângeau zgomotos, transfigurați de durere, strângând pumnii sau chiar căzând în genunchi pe străzile din Pyongyang, la numai câteva ore de la anunțul oficial.

–Hyo-Ri, ordinele sunt foarte clare. Nu îți este îngăduit să vorbești cu nimeni, subliniez, cu nimeni despre decesul sergentului. El trăiește, este grav rănit și evoluția îi este incertă, dar este foarte bine îngrijit și, cel mai important, trimite în continuare scrisori către logodnica lui.

–Cuuum? Ne întoarcem de unde am plecat? Atunci când eu ți-am spus despre ultima lui dorință ai fost împotrivă și acum ceri trimiterea scrisorilor?

–Ai grijă cum vorbești. Sper că nu îți închipui că vreun episod nefericit la care ai avut nenorocul să asiști îți conferă dreptul de a mă trata ca pe egalul tău. Să fie clar: am făcut o înțelegere cu tine, o voi respecta, dar asta nu te scutește în nici un fel de respectul pe care trebuie să mi-l arăți. Nici tu, nici eu nu mai avem puterea să luăm decizii în această chestiune. Sau poate preferi să pleci și tu la Pyongyang, împreună cu cei doi, așa cum ar vrea tovarășa…

—A spus ea așa ceva? Că ar avea în intenție să-i mute la Pyongyang? Și de ce n-ai fost de acord? Ai fi scăpat de calvarul acesta. Și tu, și eu. Nu cred că ar fi avut nevoie de mine acolo. Numai în cazul…, hm…, sunt curioasă dacă i-ai spus că Lee Min-Ho este mort.

–Văd că tu continui să mă înfrunți. Îți spun pentru ultima dată, nu voi mai tolera nicio atitudine lipsită de respectul cuvenit! Începând din acest moment, pentru tine sunt tovarășul maior Pak.

–Bine, tovarășe maior Pak, și de această dată totul se va face conform dorinței dumneavoastră. Care credeți că va fi rolul meu în toată această mascaradă?

–Tu ești cea care va face tot ceea ce este necesar pentru ca viața americanului să fie în afara oricărui pericol…

–Va muri de plictiseală.

–Termină! Dacă nu încetezi imediat, să știi că voi lua cele mai drastice măsuri împotriva ta! Să fii convinsă că niciodată, niciun spital din această țară nu te va angaja, cât timp eu aș cere această interdicție. Și nu te baza prea mult nici pe serviciul cu care îți sunt dator, pentru că îl voi onora, dar asta se va întâmpla o singură dată. Pe urmă… cred că n-ar vrea nimeni să fie în pielea ta.

Hyo-Ri forțase lucrurile în mod deliberat. Înțelesese imediat cât de important devenea rolul ei și cât de mult depindea maiorul de îndeplinirea acestor sarcini. Crezuse că este un moment potrivit pentru a obține un atu, încă unul, în fața lui. Trebuia și el să știe că nu va rămâne la nivelul de marionetă și că este conștientă de vulnerabilitatea lui. Acum, însă, era suficient.

Oricum, pe Hyo-Ri o încerca un sentiment straniu. Faptul că, până la urmă, ultima dorință a lui Min-Ho urma să fie îndeplinită o bucura, deși nu era în stare să-și explice de ce conta atât de mult pentru ea.

–Seong-Ho, îmi pare…

–Tovarășe maior Pak, ai uitat?

–Seong-Ho, îmi pare rău că te-am înfruntat, continuă Hyo-Ri ca și cum nu l-ar fi auzit. Poți conta pe promisunea mea că voi fi implicată și la fel de devotată ca și până acum, iar îngrijirea medicală va fi impecabilă.

Și schimbă imediat registrul:

–Ar trebui spălat băiatul ăsta, de când e aici nu l-a spălat nimeni. Nu este în stare să se spele singur, există riscul ca rănile să se deschidă din nou. Poate face Da-Eun asta?

–Nimic din ceea ce include vreun risc asupra refacerii lui nu va fi făcut de altcineva în afară de tine. Știi ce mi s-a spus la Pyongyang? Că americanul a devenit, în acest moment, cea mai importantă persoană de pe teritoriul țării noastre.

Capitolul 30

Alex îl aștepta pe soldatul care venea să-l lege la ochi cu o nerăbdare pe care n-ar fi anticipat-o niciodată. Sosirea fetei îi aducea singura bucurie a zilei, a fiecărei zile.

–Hyo-Ri, mai cunoști pe cineva care să fie entuziasmat de prezența ta nevăzută?

–Bucură-te că nu mă vezi. În acest fel, imaginația unui poet poate face minuni.

–Așa te lauzi? Aș fi dezamăgit, văzându-te? Dar de unde știi tu despre poezia mea?

–De la Vijay. Cât despre dezamăgirea ta, probabil nu vom afla niciodată. Avantajul este de partea mea, mai ales că astăzi am hotărât că e vremea să spălăm puțin acest trup.

–Vrei să mă speli? Tu? N-aș putea încerca să o fac singur?

–Eu m-aș bucura. Dar încă o săptămână, cel puțin, nu. Orice mișcare amplă a brațelor poate redeschide rana de sub claviculă.

Alex înțelese imediat că senzația de stingherealăă din ziua precedentă, când se întrebase ce-o fi simțind Hyo-Ri, aplecată peste trupul lui nespălat de atâtea zile, a fost justificată. Se fâstâci câteva secunde înainte de a-i spune:

–Îmi pare sincer rău că trebuie să faci asta, Hyo-Ri. Dacă aș putea…

–Hei, ce faci? Îmi plăceai mai mult când erai ironic.

Alex își reveni imediat:

–Ce spui? Chiar îți plăceam?

–Ha, ha… Dar ce repede ți-ai venit în fire…

–Hyo-Ri, nu insista dacă el nu vrea. Mă ofer eu să fiu spălat, interveni, glumeț, Vijay.

–Da, cred și eu. Dar tu o poți face singur. Trebuie să îți mai spun ceva, Alex. Ar trebui să te bucure… S-a hotărât că trebuie să îndeplinim dorința lui Min-Ho cu privire la scrisori.

–Și tu îmi ceri să mă dau drept Min-Ho? Ce-i cu voi, oameni buni? Am străbătut un sfert de planetă și nicio nație nu m-a impresionat atât de mult ca și a voastră, a coreenilor. Și acum, în două zile, singurele două persoane cu care vorbesc îmi cer să proliferăm o minciună! Incredibil!

–Hai să ne apucăm de treabă. Da-Eun, adu te rog un burete și vasul cu apă caldă. Clocotită!

Alex se aprinsese puțin, din cauza emoției. Nu putea să fie mai deranjat de povestea cu scrisorile în acel moment decât fusese cu o zi înainte. Dar tremura la gândul că Hyo-Ri urma să poarte buretele umed pe tot corpul lui gol. Senzația acestor momente de așteptare era infinit amplificată de faptul că nu vedea. Că nu știa când urma să-l atingă, pe unde își va plimba mâinile, privirea… La prima ei atingere, tresări atât de tare încât toate rănile începură să-l doară.

–Hyo-Ri, trebuie să vorbești cu mine, să mă atenționezi, altfel degeaba mă speli tu, că toate plăgile mele se vor desface de la încordarea mea.

–Ești încordat? Ar trebui să fii relaxat, ca la un salon de spa.

–Aveți voi așa ceva, pe aici?

–Tu crezi că trăim în copaci? Evident că sunt, deși, pentru marea masă a populației, nu sunt accesibile. Uiți că sunt doctor? Spa-ul este o metodă de fizioterapie asociată cu apă. Știu că numele vine de la un oraș din Belgia, cu izvoare minerale cunoscute încă din perioada romanilor. Deci, relaxează-te.

—Dar tu? Ești relaxată? Nu te pot vedea, dar simt că îți tremură mâna atât de tare, încât tot așternutul s-a udat. Până la urmă, ca să nu fii nevoită să mă speli, te-ai hotărât să umpli patul cu apă?

Hyo-Ri începu să râdă. Dar era numai o disimulare menită să-i ascundă tulburarea.

–Doamne, Hyo-Ri, nu te-am mai auzit niciodată râzând.

Ce să-ți promit ca să râzi măcar o dată în fiecare zi?

–Ai spus că nicăieri în lume oamenii nu te-au impresionat atât de mult. E adevărat?

–Bineînțeles. Doar voi vreți să mă faceți un mincinos, dar eu nu sunt.

–Ce te-a impresionat la coreeni?

–Oh, aș putea să-ți vorbesc toată noaptea, dar despre cei din sud, despre ei știu mai multe. M-a impresionat respectul lor fantastic pentru tot ceea ce înseamnă educație superioară, de aceea un profesor, un doctor sau un inginer sunt mai respectați în societatea lor decât un om de afaceri. Cred că așa au transformat Coreea de Sud din cea mai săracă țară din lume, în 1953, într-o superputere mondială. M-a impresionat că tânjesc toți după corpuri perfecte, fețe perfecte, iar standardele de frumusețe sunt atât de ridicate, încât toate femeile din Seoul par niște păpuși de porțelan. Că sunt cel mai bine îmbrăcați oameni din lume, iar bibliotecile și muzeele lor sunt mai

pline decât unele malluri din Statele Unite. Că au unul dintre cele mai bune sisteme de sănătate și își construiesc casele în armonie cu peisajul natural, țin cont de felul în care circulă vântul și curenții de aer, de felul în care cade ploaia și de cursul apei și aceste case par a fi esența înțelepciunii coreene. Dar, peste toate, sunt foarte amabili, foarte calzi și primitori.

–Vorbești despre ei aproape cu evlavie.

–Hyo-Ri, tu ești coreeancă până în măduva oaselor, din nord ori din sud e totuna, n-am nici cea mai mică îndoială. Și uite cum m-ai păcălit să-ți vorbesc vrute și nevrute până ai terminat cu spălatul. Cel puțin mintea mea a fost deturnată, nu știu pentru tine cum a fost.

–A fost… bine, spuse Hyo-Ri chicotind discret.

–Râzi, din nou? De mine? De ce ai văzut?

–Alex, am terminat medicina, chiar dacă nu am titlul de doctor definitiv. Doar nu îți închipui că ești primul pacient bărbat pe care îl văd dezbrăcat.

–Mă gândeam că nu sunt primul, dar că aș fi cel mai frumos… Și că, oricât vă lăudați voi cu societatea voastră dreaptă și echitabilă, egalitate ar însemna ca și eu, cu reciprocitate, să am aceeași șansă.

De data asta, Hyo-Ri izbucni de-a dreptul în râs.

–Hai, mai povestește-mi despre coreenii din sud.

–Păi, cel mai mult mi-au plăcut ele, nu ei.

–Da, mă gândeam eu.

–Uite, îți voi povesti cum am vizitat Palatul Gyeongbokgung. Șirul celor care așteptau la casa de bilete era destul de lung. Lângă mine, un coreean în vârstă mă studia discret, fără pic de ostentație. *De unde vii?* I-am spus: *din Statele Unite ale Americii*. Dialogul s-a înfiripat natural. Am vorbit despre o sumedenie de subiecte, avansând, încet, spre intrare. Coreeanul s-a oferit să îmi cumpere biletul, apoi o băutură răcoritoare din ginseng și m-a însoțit toată după-amiaza prin palat. A fost ghidul meu, foarte obiectiv în relatări și foarte bine documentat. Era un adevărat înțelept, alegând să nu încarce discuția cu mai multe detalii decât aș fi reținut, sub asaltul atâtor impresii. Mi-a vorbit despre alfabetul coreean creat de către Sejong cel Mare de Joseon[21]. Apoi, într-una dintre încăperile palatului, când *îmi* atrăsese atenția o zonă de vreun metru pătrat, într-un colț, unde podeaua era ridicată, lăsând să se vadă niște canale din piatră, mi-a explicat ce este Ondol[22]. Mi-a spus o poveste, celebră, se pare, a casei-ondol, veche de sute de ani, care a avut o eficiență termică încă neegalată. Camerele sale rămâneau calde pentru 45 de

zile după doar o încălzire, căldura putând fi resimțită timp de 100 de zile, datorită ingeniozității cu care a fost concepută camera de ardere. Eu eram de-a dreptul uluit. Coreeanul acesta tocmai îmi spusese că ei folosesc încălzirea în pardoseală de peste două mii de ani, dinainte de nașterea lui Iisus, și o făcea fără pic de emfază, pe un ton natural și politicos.

–Să știi că și această casă are același sistem de încălzire.

–Cred, Hyo-Ri. De când am ajuns în această parte a lumii, nu fac altceva decât să urc o scară nesfârșită a mirării. Spre sfârșit, bătrânelul m-a întrebat unde aș mai vrea să ajung. *Mă gândeam la Centrul COEX*[23]*. E departe?* Mi-a răspuns simplu: *Da. Dar luăm un taxi.* L-a plătit tot el, evident, oricât am insistat. Am coborât împreună, am mai schimbat câteva vorbe și, apoi, el și-a împreunat mâinile și mi-a spus, înclinându-se în fața mea: Îți mulțumesc pentru interesul arătat culturii și valorilor țării mele. M-am simțit onorat să te însoțesc. Am rămas mut de uimire. Abia reușeam să îngaim ceva pe post de mulțumiri, în timp ce coreeanul se depărta încet. Nici măcar nu ne știam numele.

–Povestești la fel de frumos ca și bunicul meu, Alex.

–Hyo-Ri, nu mai pot de rușine că, după ce m-ai văzut gol, tu mă compari cu un bunic.

Fata începu, din nou, să râdă cu poftă.

–Bunicul tău este un om înțelept, dacă seamănă cu mine.

–Este, fără îndoială. Știi ce mi-ar spune acum, când putem îndeplini ultima dorință a lui Min-Ho? Că Dumnezeu face minuni zilnic. E vorba lui preferată.

–Dumnezeu? Voi sunteți creștini?

–Știai că, până la începerea războiului, capitala noastră a fost numită Ierusalimul Orientului? Dar, despre asta, altă dată, poate. Noapte bună.

–Noapte bună, Hyo-Ri. Stai, scuză-mă, ar mai fi ceva.

–Da, despre ce este vorba?

–Crezi că ai putea să ne procuri niște cărți? Mie și lui Vijay?

–Voi încerca. Mâine voi trece pe la bibliotecă.

–La care dintre ele?

–La Biblioteca Universității din Kaesong. Eu sunt abonată acolo din facultate. Dar nu știu ce voi găsi în limba engleză.

Vijay asistase la întrega discuție dintre cei doi fără să intervină. Îi devenea clară direcția spre care se îndreaptă lucrurile și, chiar dacă existaseră nenumărate momente în care fusese tentat să spună ceva, renunțase de fiecare dată. Abia acum, când Hyo-Ri se pregătea să plece, i se adresă, ușor melancolic:

–Eu m-aș mulțumi și cu ceva în hindi, dacă nu găsești în engleză. Noapte bună, Hyo-Ri.

Capitolul 31

Imediat după plecarea fetei, spre marea surprindere a lui Alex, Vijay izbucni:

–Prietene, ce a fost asta? Ce-ai făcut?

–Despre ce vorbești, Vijay? Fii mai explicit, mintea mea este acum ca și intersecțiile voastre din India, un haos.

–Tocmai ai păcălit-o pe Hyo-Ri. Nu știu la ce ți-ar folosi ție să știi că suntem în Kaesong, dar, pentru ea, consecințele pot fi periculoase, dacă a auzit-o cineva.

–Ai dreptate, probabil. Am acționat impulsiv și egoist, nu m-am gândit că aș pune-o în pericol. Să știi că am avut o mică bănuială din prima zi, când mi-a revenit în minte ce ne spusese ghidul în DMZ legat de o denumire veche a Kaesongului. Songdo, adică *Orașul pinului*. Chiar am făcut niște analogii la acel moment, pinul fiind foarte prezent în versurile mele.

–Și nu mă refer doar la faptul că ai păcălit-o, în vreme ce ea face tot posibilul ca tu să te vindeci. Mult mai grav mi se pare că ai început să te joci cu sentimentele ei.

–Vijay, spui lucruri despre care nu ai habar. Niciodată nu aș face așa ceva, cu atât mai puțin unui binefăcător. Poate că doar datorită ei mai sunt în viață, iar îngrijirile pe care mi le acordă sunt desăvârșite.

–Eu, însă, îți spun că de aici, din acest pat pe care îl detest deja, exact așa se vede. Ai depășit de mult zona simplului flirt.

–Nu e flirt, nu e nici joacă. Știu că nu sunt altceva decât un prizonier, iar ea face parte din echipa care mă ține captiv. Și totuși…. astăzi, când m-a spălat, tensiunea ce plutise în aer era atât de evidentă, că aș fi simțit-o chiar dacă cineva ar fi pus un paravan între noi. Apoi, pentru întâia oară, am auzit-o râzând. Dar și râsul ei îmi pare învelit într-o emoție care îmi paralizează, cumva, libertatea de până acum. Îmi stinge orice dorință de a mai fi ironic și sarcastic. Dar, mai mult ca orice, nu îmi iese nicicum din minte mirosul ei.

–Dumnezeule! Tu te îndrăgostești de ea! Și eu crezusem că e doar un joc… Ai uitat cu totul, se pare, de scrisori.

–Da, scrisorile… Cum să îndrăznesc să o fac pe Jin-A să creadă că scrisorile ar fi de la Min-Ho? Nu tu îmi vorbeai mai devreme despre consecințele faptelor noastre? Crezi că aici nu vor exista consecințe?

–Ba da, categoric vor exista. Dar șocul veștii că Min-Ho a murit, care este oricum inevitabil, le va înghiți. Vei minți pentru o cauză bună. Dacă acum crezi altfel, trebuia să nu îi promiți. Deși… era greu să refuzi dorința unui om aflat în fața morții.

–Dar ce îi voi scrie? Jin-A este logodnica lui, iubita lui… Și mă întorc la Hyo-Ri. Tocmai ei urmează să îi dictez scrisori de dragoste, pentru o altă femeie…

*

Povestea devenea din ce în ce mai captivantă. Ella nu era, în general, un mare fan al *romance*-ului. Însă, felul în care Vijay își construise prezentarea, suspansul dar și aerul proaspăt, exotic, adiind dinspre cele două părți ale regatului dimineților liniștite, i se păreau suficiente pentru o rețetă de succes.

Pasionată mai mult de zona realistă a literaturii nord-americane contemporane, Ella se așteptase, la început, să consemneze un jurnal de război, nu un *love story*. Să-l fi judecat greșit pe Vijay? Îi apărea ca un tip introvertit și distant, deși observase o schimbare clară a tonului în ultimele pasaje, unde relata convorbirile cu nord-coreeanca.

–Era frumoasă Hyo-Ri?

–Superbă.

Capitolul 32

Drumul spre casă îi provoca lui Anthony un sentiment dual. Îi era dor de Olivia și se gândea că prezența lui ar ajuta-o să treacă mai ușor peste dificultățile ultimei perioade. Era foarte hotărât să nu mai rămână în Seoul, ar fi fost inutil. Dar i-ar fi plăcut să mai rămână câteva zile, în care să vadă orașul. Venise pentru întâia oară în Asia și îl impresionase exotismul acela care l-a prins și pe Alex în mreje imediat. Acum nu mai era atât de stresat ca la sosire, când nici măcar nu văzuse aeroportul. Mai avea până la decolare vreo două ore. Știa, de la Alex, că timp de nouă ani la rând, până în 2013, Incheon a fost evaluat drept cel mai bun aeroport din lume[24]. Era și acum considerat cel mai curat.

Cu cât descoperea mai mult cele două terminale, cu atât i se părea că sud-coreenii au gândit un uriaș complex în care poți face orice, în afară de a te plictisi. Cu un teren de golf, spa, camere private de dormit, patinoar, cazino, grădini interioare și un Muzeu al Culturii Coreene. Iar acum citea, pe un panou de prezentare, că arhitectul care l-a conceput, inspirându-se din cultura coreeană, a călătorit în toată țara, a studiat satele tradiționale, liniile și formele regăsite în arhitectura clădirilor și multe alte aspecte relevante ale tradițiilor coreene. Arcul de pe linia acoperișului sugerează un templu tradițional, iar în holurile de la sosiri sunt expuse artefacte vechi de 5000 de ani.

Mai observă ceva inedit, cel puțin pentru el: pentru a înlocui oamenii în ghidarea călătorilor, dar și pentru menținerea curățeniei în spațiile publice, coreenii folosesc roboți dezvoltați special pentru operarea în condițiile de trafic dintr-un aeroport, echipați cu un sistem avansat de conducere automată.

Mai avea timp pentru o convorbire cu Olivia.

–Ce îmi aduci? Ceva, cât de mic, de vreme ce pe fiul tău l-ai lăsat acolo.

–Olivia, nu mă ispiti. Mi-ar fi atât de ușor să mă întorc în oraș. Îți aduc ceva, desigur. Dar, ai răbdare, curiozitatea este… Dar ce e asta? Scuză-mă, vorbim mai târziu.

–Ce este, ce s-a întâmplat?

–La punctele de vânzare a presei din tot aeroportul e o aglomerație cum la noi nu am mai văzut de la scandalul Clinton-Lewinski. Pe toți îi văd cu câte un ziar, același ziar. Stai o secundă… E un ziar care are pe prima pagină o scrisoare a sergentului care este captiv în Coreea de Nord. Te sun din nou, după ce reușesc și eu să iau unul.

Anthony avu nevoie de mai mult timp decât estimase inițial pentru a intra în posesia unui ziar. Cu destulă dificultate, reuși să convingă pe cineva să i-l vândă lui, așteptând cu răbdare ca respectivul să termine de citit scrisoarea și să o fotografieze.

–Olivia, am luat și eu un ziar, o să-l aduc acasă. Că tot mă întrebai ce îți aduc. După cum știi, în presă nu s-a dat nimic despre Alex. Este publicată o scrisoare a sergentului, în coreeană și în engleză. Dar ceea ce văd eu aici este, cred, un secret pentru toată lumea din această parte a planetei… Scrisoarea este plină de versuri ale lui Alex.

–Anthony, mă înebunești… Cine ar putea aștepta încă vreo 20 de ore până ajungi tu? Trimite-mi măcar o fotografie, doar nu mă vei ține așa.

–Ascultă cu atenție, îți voi citi eu scrisoarea:

În loc de motto:

teascul nou mă strânge, sângerez pelin, mă întunec, doamne, ca un con de pin.

Iubito,

ultima noapte m-a hărțuit îndelung. Somnul nu venea, rămas și el agățat între foile ferestrei. Durerea și neputința din ultima vreme sunt oglinzile care îmi arată dimensiunea corectă, statura mea umilă și neînsemnată. Înțeleg, abia acum, că omul nu este un păun ale cărui aripi încap cu greu în strana bisericii. Uneori, simt că toți norii cei lungi trec prin mine ca niște fâșii cu margini zimțate și nemiloase. Privesc în zadar, cu disperare mută, spre geamul de spital. Focul ochilor mei nu-l răzbate. Nu mai am nicio legătură cu lumea de afară. Atunci, tot ceea ce îmi rămâne este cerul pe care îl poate zidi mintea mea, de neatins pentru toți ceilalți. Regăsesc acolo o forță nemaiîntâlnită, care mă aduce, iată, foarte aproape de tine. Privește pe fereastră, vei vedea orașul așa cum ți-l descriu acum: seara coboară, din parcul Namsan, esenţe de nard peste sufletul Asiei. Nimeni, niciodată, nu se plimbă singur pe lângă podul Banpo. În jurul meu, îndrăgostiţii par niște filamente prelungi în căutare de semne pe râul Han. Doar eu, solitar, număr viorile şi buzele nopţii. Îmi spun, cu speranță, că vom reveni împreună, cândva, să mângâiem coapsele fântânii-curcubeu. Târziu, adorm feciorelnic, cu hoaspele nopții în palme. Visez iar singur, dar cu faţa spre tine…

—Mai este o parte, pe care nu ți-am citit-o pentru că, deși bine scrisă, pentru mine pare clar că nu-i aparține lui Alex. Și vorbește numai despre spital, despre oraș, fără să-l numească, despre oamenii de acolo. Totul laudativ.

Tocmai se anunța că pasagerii care călătoresc cu destinația Chicago trebuie să se îndrepte spre poarta 112, de unde urmau să se îmbarce în Boeing-ul

787 al companiei Korean Air.

Capitolul 33

Hyo-Ri venea la infirmerie bucuroasă nevoie mare. Trecuse pe la bibliotecă, așa cum îi promisese lui Alex și reușise să împrumute câteva cărți care, spera ea, îi vor plăcea și îi vor umple în mod agreabil timpul. Trebuia, evident, să ceară mai întâi acordul maiorului Pak. Acesta nu exprimă nicio obiecție, dar insistă, încă o dată, asupra scrisorilor. Hyo-Ri trebuia să se asigure că fiecare scrisoare va conține și fragmentul care constituia propaganda, deoarece Alex îi spusese foarte limpede:

—Hyo-Ri, pentru Min-Ho și pentru tine, îmi voi ține promisiunea de a scrie acele scrisori. Dar nu voi scrie niciodată altceva decât partea lirică. Sunt poet, știu bine să scriu o scrisoare chiar din categoria celor speciale de tot, cum le spunea maiorul. Nu îmi cere mie să scriu despre vreun spital sau despre orașul pe care nu l-am văzut. Găsește pe cineva priceput care să continue ce scriu eu cu ceea ce vă interesează pe voi, încercând să dea unitate stilistică întregii scrisori. Dar fără să intervină în textul meu. Acolo totul este legat și orice modificare distruge întreaga scrisoare.

Fata apelase la o fostă profesoară, care se descurca binișor la completarea scrisorilor. Cel puțin asta era impresia ei la final, când textul era pregătit pentru a fi prezentat maiorului.

Hyo-Ri îl citi încă o dată, a opta oară. Ea scrisese după dictare scrisoarea lui Alex și, abia după ce făcu traducerea în coreeană și o reciti, îi apăru în toată strălucirea ei. Era foarte atinsă de profunzimea exprimată și era convinsă că nu citise niciodată o scrisoare atât de frumoasă. Se gândi, instantaneu, la Jin-A, cu un pic de invidie. Dar își reveni cu aceeași repeziciune. Totul era un scenariu pus la cale de Min-Ho, iar Alex nu avea sentimente pentru Jin-A. Dar… cum ar putea cineva să simuleze atât de bine?

Când ajunsese la el, Alex avea fața îndreptată spre ușă chiar dacă era legat la ochi. O aștepta atât de nerăbdător, încât îi venea s-o strige.

–Hyo-Ri, tu te-ai povestit cu băieții aștia să mă chinuie? Să mă lege la ochi, în fiecare zi, cu ore întregi înainte ca tu să ajungi?

–Despre ce vorbești?

–Despre senzația care mă doare mai tare decât rănile de care ai cam uitat.

–Cred că exagerezi. Dar am vești bune. Am întârziat, pentru a intra la maiorul Pak să…

–Tu intri în fiecare zi la maiorul Pak? o întrerupse Alex.

–Tinere, e posibil să simt o urmă de gelozie?

–Ție îți este ușor să râzi de mine, pentru tine timpul trece cu siguranță altfel. Eu număr în fiecare zi peste cincizeci de mii de secunde, de când nu

mai pot dormi și până apari tu.

–M-ai întrerupt, ceea ce este nepoliticos față de o doamnă.

–Te rog privește cu îngăduință lipsa mea de politețe. Nu este altceva decât expresia nevoinței care mă domină.

—Fie. Am două lucruri să-ți spun: mai întâi, v-am adus cărți, ție și lui Vijay, în limba engleză. *Sorry*, Vijay, hindi nu e cea mai populară limbă aici.

—Ne dezlegi la ochi? se însufleți indianul.

–Nici vorbă. Asta este cea mai ușoară metodă de a vă proteja. Sper că nu vă doriți să se recurgă la ceva mai drastic.

–Să ne protejați pe noi? De cine? De tine? Ce ești tu, oare, o vrăjitoare care-ți fură privirea dacă te uiți în ochii ei?

–Alex, evident, ai înțeles tu despre ce este vorba. Ești prea isteț pentru a nu o face. Știi bine că nu este negociabil, cel puțin nu cu mine. Dar poate nu te bucuri, când vin, atât de mult cum spui și ai vrea să rămâi cu ochii neacoperiți toată ziua.

–Asta este o formă de șantaj. Tu asta îți dorești, să nu mai vii? Dacă nu ți s-ar ordona să mă îngrijești, nu ai mai face-o?

–Niciodată lucrurile nu sunt atât de simple cum par. Aici nu este vorba despre ce mi-aș dori eu. Cred că ultimul element de care ar ține cont cineva ar fi dorința mea. Eu vin aici nu numai pentru că mi se ordonă, ci, în primul rând, pentru că mi se permite. Nu știu dacă astfel răspund întrebării tale.

–Da, Hyo-Ri. Ai răspuns. Îți mulțumesc. Ce cărți ai adus?

—Salinger, De veghe în lanul cu secară și Hemingway,

Adio arme.

–Le-am citit, desigur, dar nu e nicio problemă. Sunt foarte bucuros. Cred că și Vijay se va bucura.

–Hai să vedem cum se prezintă rănile tale, despre care spuneai că am uitat. Ești un bărbat puternic, evoluția stării tale este impresionantă. Mărturisesc că mă face foarte fericită, în special având în vedere condițiile în care am lucrat. Sigur, mai ai nevoie de timp și de multă răbdare, dar rănile nu par să aibă vreo infecție și se vindecă bine. Cu tibia, în lipsa posibilității unor radiografii, mi-e mai greu să mă pronunț. Sper să se sudeze cât de bine. Tot ce îți trebuie acum este forță mentală și voință, în aceste cazuri ajută mai mult decât toate medicamentele pe care ți le administrez.

–Hyo-Ri, îți cer iertare. Am greșit, spunând că nu m-ai îngriji dacă nu ți s-ar cere și îmi pare rău că am lăsat îndoiala să răzbată până la tine. Asta este o problemă doar a mea, cu care nu trebuia să te necăjesc.

–Nu m-ai necăjit. Am simțit că ai nevoie de o confirmare, probabil că vreun șarpe îți otrăvește gândurile, doar ai timp suficient. A părut, așa, ca un fragment dintr-o primă ceartă…

–Ai simțit asta? Serios? Este… de-a dreptul balsamic.

–Alex, mai era un lucru despre care voiam să-ți vorbesc. Scrisoarea ta… Dar cred că vom amâna această discuție până după următoarea scrisoare.

–Cum dorești. Asta sună și la tine ca o nevoie de confirmare. De aceea amânăm discuția, în așteptarea următoarei scrisori?

–Poate.

–Atunci, hai să o scriem.

–Când? Acum? Trebuie să o pregătești foarte bine, ai dus standardul la un nivel pe care nu știu cum îl vei mai atinge, eu am emoții…

–Hyo-Ri, nu glumi astfel cu mine. Sigur că, în alte condiții, aș avea nevoie de zile întregi ca să încheg câteva rânduri. Dar acum… ți-aș putea dicta scrisori pe trei luni înainte.

–Ești sigur?

–Da.

–Bine, iau acum ceva de scris.

În loc de motto:

dor și veghe albă, pinul negricios prins în dansul ploii, cald, alunecos…

Iubito,

în puține cuvinte se-ncheagă și astăzi solia mea, doar cât să-ți ridice ochii cu bucurie spre cer, ca un fluture alb îndreptându-se către pulberea lunii. În ultimele zile am auzit mereu ploaia, a venit în hohote, nu pe furiș, ca o iscoadă. Asemenea stropilor ei, alunec și eu în nedesluşite stări înspre toamna nouă, străină, ce stă să înceapă. Zilele mele aici sunt lungi, sunt sfâşiate în menghina dorului, iar eu, nepregătit pentru ceasul acesta, strig în adâncul meu ca un asin nedeprins cu samarul.

Doar seara, ca după un descântec, mă cuminţesc tainic, imediat ce îți aud vocea. Atunci, duc bucuria până la incandescență și primesc fiecare clipă ca pe câte o viață. Îmi urc, încet, gândurile în lăstari fără de număr şi simt că tu eşti singurul lor arac. De câte ori rostesc numele tău, șoaptele mele,

învelite în eşarfa de mătase şi cobalt a nopţii, capătă adâncimea spovedaniei.

Mâna lui Hyo-Ri se blocase de mai multe ori, refuzând orice comandă. Dar, ajunsă în acest punct, scrisoarea căpăta accente stranii, care o răscoleau profund.

–Te rog, Alex, am nevoie de o pauză.

–Suntem gata imediat, mai am doar câteva rânduri.

Scrisori din Regatul Pustnic 159

Îţi spun, aşadar: citeşte, iubito, şi nu suspina, chiar dacă astăzi îţi scriu de la polul durerii. Aici sunt ca o salcie vântuită pe care singurătatea şi spaima o despletesc hohotind. Dar, zi de zi, îmi aşez palmele ca în sărut, să îngâne rugăciunea domnească şi nu cer decât umeri de povară, să-mi pot purta însingurarea zilei ca pe o lespede vrednică. Îmi spun, întruna, că numai nădejdea ne aduce izbânda asupra hidrei ce ne goneşte mintea spre vizuina disperării. Şi că

„... dacă nădăjduim în ceea ce nu vedem, aşteptăm cu răbdare”.

Capitolul 34

Jin-A tocmai începuse cursurile. Era încântată, așteptase atât de mult acest moment și nu ascundea sentimentul de mândrie că face parte din prima generație care se specializa în lupta contra spionajului electronic și a atacurilor informatice printr-un program militar. Primul mare obiectiv îl constituiau Jocurile Olimpice de Iarnă.

Cea de-a treia scrisoare publicată generase o adevărată frenezie în jurul acelei povești, aparent simple. Oamenii se așezau la cozi interminabile din dorința de a cumpăra un ziar și de a sorbi cuvintele care țineau prima pagină. Era acolo, în afară de farmecul scrisorilor, în sine, o poveste de dragoste cu care cititorii empatizau foarte repede, fiind vorba despre un militar prizonier în Coreea de Nord.

Pe Jin-A, scrisoarea anterioară o bulversase atât de tare, încât nu-și mai regăsise liniștea toată ziua. Cum știuse autorul ei să surprindă atmosfera aceea crepusculară, unică, pe care tânăra o regăsea în unele seri la fereastră, admirând în tăcere podul Banpo și, în depărtare, parcul Namsan! Avusese o tresărire când citise scrisoarea pentru întâia oară, deoarece nimeni nu putea să știe ce priveliște are ea în fața ferestrei, decât Min-Ho. Dar era convinsă că, deși indiciul era limpede, nu putea fi el cel care scrisese acele rânduri. Îl cunoștea prea bine pentru a se lăsa păcălită.

Totuși, trecuse ceva mai ușor peste uluiala de început, fiind avertizată de mult că cei care îl țin prizonier pe Min-Ho pot interveni în conținutul scrisorilor. În schimb, după ce o citi pe cea de a treia, Kwan Jin-A devenise de nerecunoscut. Trăirea autorului îi zdruncina scheletul emoțional. Îi părea că este cu neputință, pentru oricine, să construiască textul acela răscolitor în mod artificial, fără să fie dominat de sentimentele descrise. Fiecare lectură o trimitea într-o stare ambiguă, de tristețe și bucurie într-un amestec derutant.

Era, în același timp, impresionată de reacția oamenilor care citeau scrisorile. Îi vedea pe toți plini de compasiune pentru povestea de dragoste a cărei eroină era. În acest fel, totul se amplifica și mai mult. Avea și două prietene față de care orice secret devenea nud și care o asaltau neîncetat cu întrebări și erau chiar mai entuziasmate decât fusese ea la început. Așa cum era de așteptat, nu rezistase tentației de a le spune, deși acum făcea parte dintr-o structură militară și fusese avertizată că povestea din Coreea de Nord reprezintă secret de serviciu. Cum să nu știe nimeni, chiar nimeni, că acele scrisori fabuloase, pe care le adula o țară întreagă și pentru care ar fi invidiat-o orice femeie, îi erau adresate ei? Oricum, întrebarea cea mare era: cine îi scrie?

Atunci când Park Yu-Na îi ceruse să confirme că prima scrisoare venea de la Min-Ho, nu avusese nicio îndoială. Dar acea scrisoare era una obișnuită, aproape banală chiar, deși conținea o declarație de dragoste. În schimb,

următoarele două erau din altă zonă și nu trebuia să fii lingvist ca să vezi diferența. Erau dramatice, erau romantice, erau chiar epice. Iar pentru ea, mai mult decât pentru toți ceilalți, erau și misterioase. Cel care le scria nu putea fi decât un îndrăgostit, nimeni n-ar putea simula așa ceva în numele lui Min-Ho.

Cu acest mărăcine de gânduri în minte, Jin-A încerca să rămână concentrată pe obiectivele ei de la curs. Ceruse cu insistență să-i fie repartizat portofoliul Coreei de Nord, cu speranța oarbă că, oricând, ar putea să apară ceva care să îi schimbe din nou viața. Nici nu avea habar cât de repede urma să se întâmple asta…

Capitolul 35

Dacă Jin-A era tulburată de scrisorile citite, Hyo-Ri era de-a dreptul răvășită. Nu mai avea niciun dubiu că ceea ce îi dicta Alex nu îi era adresat lui Jin-A și nu avea nicio legătură cu sentimentele pe care ar fi dorit Min-Ho să le transmită. Cum să ignore atâtea mesaje? Practic, fiecare propoziție i se lipea definitiv de inimă și de acolo striga la ea: zilele lui erau sfâșiate de dor, iar seara, prezența ei și rostirea numelui său erau suficiente pentru a-i aduce alinare. Își dădea acum seama că, în toate discuțiile, remarcase că Alex îi pronunță numele foarte des, la fiecare două-trei propoziții. Și părea să o facă cu o plăcere uriașă. Chiar și ei îi suna foarte melodios, rostit de Alex.

Cât de mare trebuia să fie bucuria aceea despre care vorbea, încât lui să îi pară că fiecare clipă primită este cât o viață! Dar cel mai clar era citatul din Sfântul Petru: *dacă nădăjduim* în *ceea ce nu vedem, aşteptăm cu răbdare.* Când ajunse aici, pe Hyo-Ri o înecă plânsul. Abia în acel moment i se relevă dimensiunea dorinței lui de a o vedea. Ceea ce spunea acolo Alex auzise, de mai multe ori, la bunicul ei, când îi vorbea despre credință. Despre fascinația trăirilor celui care poate să simtă dragoste pentru ceva nevăzut. Să fie, totuși, adevărat? Era Alex pe punctul de a se îndrăgosti de ea?

Dar ea? Trecuse, e adevărat, prin câteva momente unice, care o înfierbântaseră mai mult decât își putea explica. Deși el folosea în scrisori apelativul *iubito*, era exclus să o iubească, cel puțin aici nu avea nicio îndoială. Așa cum, în mod cert, nici ea nu îl iubea pe el. Hyo-Ri reținea perfect că, în facultate, profesorul de biochimie, un tip foarte îndrăgit de toți studenții, le spusese așa: *din tot ce vă predau eu, sunt sigur că nu veți uita un lucru: între a te îndrăgosti și a iubi este o diferență mare, pe care puțină lume o cunoaște.* Le explicase atunci, în primul rând din perspectiva biologică, afirmația lui. Când te îndrăgostești, procesul este unul senzorial. Este o reacție a creierului, la nivel biologic, atunci când detectează la cealaltă persoană anumite elemente (comportament, atitudine, trăsături) care corespund până la identificare cu datele existente în mintea noastră. Au loc atunci reacții chimice care produc un amestec de emoții puternice și hormoni. Te îndrăgostești.

Dintr-odată, Hyo-Ri percepea totul ca pe un pericol. Și pentru ea, dar mai ales pentru el. Să se îndrăgostească? Nici nu putea exista o conjunctură mai nefastă pentru ei. El, venind de la capătul lumii, rănit destul de grav și prizonier într-o țară pe care urma să o părăsească cât de curând. Ea, cetățean din clasa celor indeciși (dacă nu chiar a celor ostili, luând în considerare atitudinea pe care bunicul său o avusese toată viața față de regim) într-o țară mai închisă decât orice colivie de pe suprafața pământului. Ce ar putea să le aducă o astfel de relație? Doar o suferință enormă. Hyo-Ri știa bine că

îndrăgostirea nu rezistă la suferință, cel puțin nu la una de durată. Dintr-odată, îi veni în minte termenul englezesc pentru această stare, de a te îndrăgosti: *to fall in love*. Adică, a cădea în dragoste? Să fie o cădere, ceva nedorit, un fel de accident?

Probabil era de preferat să nu mai meargă la infirmerie. Starea lui Alex era bună, îi lăsase soldatului medicamentele pe care trebuia să i le administreze și o pauză era, cu siguranță, bine-venită.

Deși lacrimile îi curgeau neîncetat, în ochii ei apăru o sclipire: exista o persoană cu care putea să împărtășească orice. Bunicul nu o dezamăgise niciodată. Și nu într-o lună sau într-un an. Într-o viață întreagă. Toată înțelepciunea lumii nu valora, pentru ea, mai mult decât ceea ce îi putea spune bătrânul.

Capitolul 36

–Domnule Miller, vă sun de la recepția hotelului. Vă caută un domn, se numește Anthony Robinson.

–Mulțumesc. Vă rog să-i transmiteți domnului Robinson să mă aștepte, în câteva minute voi fi acolo.

Când Sean Miller ajunse în holul hotelului, fața sa trăda efortul făcut pentru a ajunge cât mai repede. Abia reușea să articuleze:

–Domnule Robinson, am venit în mare grabă. Ce s-a întâmplat?

—Am considerat că trebuie să mă întorc. Ați văzut *The Korea Herald* de astăzi? Sau *Chosun*?

–Nu, încă nu am ieșit din cameră. Tocmai mă pregăteam să merg la Ministerul Afacerilor Externe, la ora zece e programată o întâlnire cu domnul ministru Kang.

–Pot să vă însoțesc? Vă explic pe drum despre ce este vorba.

–Bănuiesc că nu va fi o problemă. Ce v-a determinat să vă întoarceți din drum? Erați în aeroport deja?

–Da. Prima scrisoare. De fapt, a doua. Eu spun întruna că este vorba despre prima, fiind prima scrisă de Alex. Am văzut-o numai ieri, în aeroport. Între timp, neașteptat de repede, a apărut și a doua. Cred că aceste scrisori ar putea conține un indiciu.

–Haideți să discutăm cu cei de la externe. Văcer îngăduința de a expune doar acolo teoria dumneavoastră, pentru a nu fi nevoit să o repetați. Mașina ne așteaptă în fața hotelului. În mai puțin de zece minute, Anthony împreună cu profesorul Sean Miller intrau în clădirea ministerului. Sosiseră cu aproape cinci minute mai devreme, Anthony grăbise lucrurile prin apariția sa, neașteptată și precipitată în același timp. Însă, după numai câteva minute, ministrul, care fusese anunțat de sosirea lor, intră în mica sală de ședințe.

–Domnilor, mă bucur să vă revăd și, chiar dacă sunt surprins, este o surpriză plăcută. Ce elemente de noutate aduceți, domnule Robinson?

–Domnule ministru, sunt convins că dumneavoastră ați citit, în presa zilei, cea de-a treia scrisoare publicată.

–Bineînțeles. Dar am citit-o mai întâi ieri, când a sosit. Abia după aceea a fost trimisă la cele două trusturi de presă. Deși prima scrisoare a apărut în *Chosun*, atât în coreeană, cât și în engleză, interesul enorm pe care l-a

generat ne-a determinat să luăm în considerare publicarea scrisorilor și într-un ziar care apare doar în limba engleză, în speță *The Korea Herald*.

–Probabil ați observat cu toții că prima scrisoare a fost diferită de următoarele. Sau, mai corect, următoarele două au fost diferite. Total. Aceste scrisori au fost scrise de fiul meu, nu există nicio îndoială. Îi cunosc versurile pe dinafară. Prima dintre scrisori a apărut cu două zile în urmă, dar eu am văzut-o abia ieri, în aeroport, unde se cumpărau, ca pâinea caldă, ultimele exemplare din ziarele în care a fost publicată. De aceea m-am întors chiar de la poarta de îmbarcare de la Incheon, mi-am propus să aștept următoarea scrisoare, care ar fi trebuit să îmi confirme vreun indiciu. Am fost foarte surprins să văd că a sosit atât de repede după cealaltă. Ceea ce îmi apare foarte interesant este mottoul cu care își începe aceste scrisori. Nici măcar nu este un motto în adevăratul sens al cuvântului, ați văzut că el scrie în loc de motto. Pentru ce ar fi nevoie de un astfel de artificiu? Alex nu face nimic necalculat în situații de acest fel.

–Nu ne-am pus problema. Am considerat că, poet fiind și utilizând versuri, nu ar trebui să ne preocupe mai mult decât restul textului.

–Este întocmai cum spuneți, domnule ministru. A fost conceput ca un fragment care nu ar trebui să atragă atenția, altfel nu ar fi scăpat nici vigilenței cu care cei din nord verifică, foarte probabil, aceste scrisori. Dar nu are nicio logică. Repet, nici măcar nu este un motto. Ar fi fost, dacă ar fi utilizat vreun citat celebru, dar chiar și atunci merita să facem o analiză specială a acestui element. Eu am o teorie legată de acele două versuri.

–Vă ascultăm cu interes maxim.

–Eu cred că Alex a sugerat un antet. M-am gândit la asta încă de la scrisoarea precedentă, dar nu am găsit nimic elocvent. Însă, după lectura celei abia publicate, am fost bucuros să văd că bănuiala mea se confirmă și băiatul ăsta chiar încearcă să ne transmită ceva. Sunt doar două versuri, foarte scurte, nu poate fi nicio coincidență că în ambele scrisori a folosit, în antet, simbolul pinului. Știți că, uzual, în antet se inserează data și locul unde este scrisă scrisoarea. Despre dată, nu cred să obținem vreun indiciu. Dar despre localitate? Ar putea însemna ceva pinul? Este singurul element care serepetă.

–Este incredibil! Domnule Robinson, încep să am îndoieli dacă nu cumva sunteți, atât dumneavoastră cât și băiatul, spioni ori agenți ai vreunui serviciu secret american. Dacă acceptăm logica dumneavoastră și considerăm că acesta e un indiciu, este foarte posibil, aș începe să spun chiar probabil, ca fiul dumneavoastră să se afle în Kaesong. Orașul este la

doar câțiva kilometri de graniță și a fost, timp de 500 de ani, capitala țării. În acea perioadă era cunoscut sub numele de Songdo, care înseamnă *Orașul pinului*.

–Deci ar putea fi, într-adevăr, o indicație?

–Da, dar nu văd cum băiatul ar fi putut ști toate aceste lucruri. Este, repet, de necrezut.

–Domnule ministru, acesta este mobilul care m-a întors din aeroport. Nimeni nu ar putea vedea mai bine ca mine prin scrisorile lui. Chiar și atunci când nu am avut nicio explicație, am fost convins că versurile nu sunt întâmplător puse acolo.

–Domnule ministru, interveni și Sean Miller, există vreo posibilitate să facem din această informație un avantaj, îl putem fructifica în vreun fel?

–N-aș putea să vă răspund acum, pe loc. Singurul lucru care îmi vine în minte este zona industrială din Kaesong, unde foarte multe firme de-ale noastre au avut deschise puncte de lucru importante. Știu, de asemenea, că acolo a fost construit un spital bun, pentru muncitorii din complex, în care lucrau doctori voluntari, tot de la noi. Voi discuta cu ceilalți factori de decizie și vă voi anunța. Înțeleg că, în noile circumstanțe, mai rămâneți în Seoul. Sper că totul este rezolvat la hotel, nu?

–Mă voi ocupa eu de toate formalitățile, domnule ministru, spuse Sean Miller.

–Vă mulțumesc, domnule profesor. Domnule Robinson, sunt foarte impresionat de fiul dumneavoastră și de legătura strânsă pe care o probați.

Capitolul 37

Hyo-Ri alergase, la prima oră a dimineții, la Ye-Jun, ca la o fântână miraculoasă. Sărmanul bătrân citi scrisorile lui Alex cu ochii plini de lacrimi. Încă de la ultima ei vizită era pregătit să o întrebe ce sursă are schimbarea pe care o observase la ea. Fusese totdeauna o fată plină de viață și, în prezența lui, era mereu veselă. Dar, de o vreme, deborda, ca și cum dintr-o dată ar fi învățat să râdă. Era o schimbare pe care un om cu experiența lui și, mai ales, cu atenția desăvârșită pe care o arătase mereu pentru tot ceea ce era legat de Hyo-Ri, nu avea cum să n-o observe, iar semnele erau suficiente pentru a-l pune pe gânduri. Acum, după ce fata îi povesti totul și el citise scrisorile, era teribil de încurcat.

De mulți ani, singurul lui scop în viață era fericirea nepoatei, pentru care ar fi fost dispus să sacrifice orice. Se ruga zilnic, dar niciodată pentru el. Era pătruns de credința că, rugându-se mereu pentru altul, nu pentru sine, împlinește o fărâmă din porunca de iubire și rugăciunea lui nu putea rămâne fără ecou în fața lui Dumnezeu.

Acum, se simțea ca Iov, abandonat și rănit exact acolo unde îl durea mai tare. Știa că indiferent cum ar fi evoluat situația, fata avea să sufere.

–Draga mea, ce-ai putea tu aștepta de la un bătrân ca mine? Sunt la fel de descumpănit și eu. Dacă o parte măcar din conținutul acestor scrisori nu este prefăcătorie, băiatul acesta este cu totul aparte. În alte condiții, aș fi crezut că e darul lui Dumnezeu pentru tine. Pe care îl meriți cu prisosință.

–Bunicule, tu m-ai învățat mereu să nu cad din credință. Mi-ai spus că totul se întâmplă cu un scop, chiar dacă, la momentul respectiv, acest scop ne rămâne ascuns. Cred asta, fără nicio reținere. Chiar dacă nu ar fi altceva decât una dintre pietrele mele de încercare, nu sunt speriată pentru mine. Pietrele acestea se vor așeza, una peste alta, așa cum vor veni, și pe o parte și pe cealaltă. Și, la momentul potrivit, îmi va fi dată și piatra care închide bolta. Dar, pentru Alex, îmi fac griji.

–Hyo-Ri, ce-o fi făcut un bătrân îndărătnic să merite o nepoată ca tine? Ai vorbit cu mai multă chibzuință decât am adunat eu în toată viața. Și unde mai pui că tu ești cea care a venit la mine să ceară un sfat!

–N-am cunoscut, niciodată, un om mai înțelept decât tine. I-am spus asta și lui Alex.

–I-ai vorbit despre mine?

–Bineînțeles. Cu toată dragostea.

–Ce ai de gând să faci?

Â

–În seara asta nu voi merge la infirmerie. Mă voi gândi, dar înclin să cred că, pentru el, pentru binele lui, ar trebui să nu îl mai văd. Poate că asta ar trebui să fie dorința pe care să mi-o îndeplinească maiorul Pak.

–Crezi că ar fi necesar să renunți la ultimul tău atu, nu te-ai putea retrage altfel?

–Nici așa nu sunt sigură că voi reuși. Știi ce i s-a spus maiorului la Pyongyang? Că Alex a devenit cea mai prețioasă persoană de pe teritoriul țării.

–Uau! Chiar așa? Ce-or fi punând la cale?

–Din ceea ce am înțeles eu, îl vor elibera, dar prețul va fi unul pe măsură.

–Prețul poate reflecta mai puțin cererea lor și mai mult ceea ce ar fi dispuși să plătească cei din sud. Dar, indiferent despre ce ar fi vorba, poate că ai dreptate și ar trebui să stai departe de el. Înțeleg că, în scurt timp, va pleca.

–Nu știu cât de repede. Starea lui evoluează bine, este puternic, dar tot ar mai avea nevoie de câteva săptămâni înainte de a putea merge.

–Dacă trebuie să îl predea, îl vor preda cu pat cu tot.

–Off, nici nu mă gândisem la asta…

–Hyo-Ri… tu, de fapt, sperai să mai rămână… Atunci, cum te gândești să nu-l mai vezi?

–Trebuie, bunicule… Trebuie…

*

Ella începea să cunoască pe dinafară drumul până la reședința lui Vijay. Își dădu seama că niciodată, după ce părăseau șoseaua principală, nu se întâmpla să mai întâlnească vreo mașină.

–Sunil, vine cineva, vreodată, la Vijay?

–Doamnă Madison, știți bine că nu am voie să vorbesc despre aceste aspecte.

–Dar părinții lui? Ei îl vizitează? insistă Ella.

Privirea lui Sunil îi arăta că îl pune într-o situație delicată, dar, în același timp, părea să transmită un răspuns care era, fără echivoc, pozitiv.

–Vijay, tocmai am primit vestea că prima tranșă din drepturile de autor au fost virate, banii ar trebui să fie în contul tău chiar mâine. Pot să te întreb ce vei face cu ei? Nu lași impresia că ai duce lipsă de ceva, dimpotrivă.

–Voi încerca un tratament nou. Revoluționar, se pare. În urma exploziei din DMZ, ceva mi-a afectat treptat vederea. Aveam un cheag de sânge care exercita o compresie a nervului optic, determinând atrofierea lui și pierderea acuității vizuale, inclusiv percepția redusă a luminii și încetarea distingerii culorilor. Mi s-a propus un tratament de durată, cu celule Stem. Sunt decis să îl încerc.

–Mă bucur.

–Începem? Ne așteaptă, și azi, o ședință de înregistrări lungă.

Capitolul 38

Ploua la Kaesong. O vreme pe care Hyo-Ri o adora. Îi plăceau nopțile de vară, chiar târzie, cu ploaie caldă și zgomotoasă, asortată cu tunete puternice. Stătea, uneori, nemișcată în fața ferestrei, ore întregi, privind. În seara aceea, însă, o tristețe atât de densă o locuia, încât nici măcar tunetele nu o scoteau din transă. Era prima zi în care nu trecuse pe la infirmerie, de când era Alex acolo. Mai mult, îi trimise vorbă maiorului că nu-l va mai putea îngriji pe american, chiar dacă asta însemna să renunțe la banii pe care îi primea de acolo…

Auzi cum cineva bate în geam. Se scutură, ca și când s-ar fi trezit chiar atunci.

–Da-Eun, ce s-a întâmplat? De ce bați astfel, în toiul nopții, doar nu vrei să trezești întreg cartierul?

–Hyo-Ri, vino la infirmerie. Cât poți de repede. Altfel, o nenorocire se poate întâmpla, spune tovarășul maior Pak.

–Este și el acolo?

–Da, mai întâi l-au anunțat pe el.

–Iau ceva pe mine și vin.

Se îmbrăcă în mare grabă și plecă împreună cu Da-Eun. Abia după ce ieși din casă și întâlni privirea stupefiată a femeii își dădu seama că ceva nu este în regulă. Duse mâna la față, șoptind:

–Of, doamne! Masca mea!

Căută repede în buzunar. Era prea târziu. Da-Eun o văzuse fără mască și rămăsese aproape blocată.

–Da-Eun, fața mea a început, de ceva timp, să se vindece, sunt aproape bine. Dar voi mai purta masca o vreme, așa mi-au spus doctorii.

–Hyo-Ri, înțeleg mai bine decât crezi. Tu ai avut bunătatea să respecți secretul meu, fii liniștită, nici eu nu voi fi mai prejos.

–Trebuie să mă aștepți câteva minute. Sau du-te tu înainte, te ajung din urmă.

–Nu se poate. Americanul va muri până să ajungi tu acolo și pe noi ne paște închisoarea pe viață.

Când auzi că viața lui Alex este în pericol, Hyo-Ri o rupse la fugă în direcția infirmeriei. Nici nu mai auzise amenințarea despre care îi spusese Da-Eun, în acel moment chiar nu îi păsa că ar putea sta închisă. Cu inima zvâcnindu-i, gata să-i spargă pieptul, cu mintea învăluită în aburii spaimei,

simți cum clipele se dilată asemenea unor monștri. Ajunse, dar nu mai avea suflu nici cât să salute.

Apucase să-și pună masca pe față în timp ce alergau, însă lipsa machiajului făcea ca schimbarea să fie evidentă. Maiorul părea să observe și el ceva, dar, speriat de ceea ce i se întâmplase americanului, era mai preocupat de soarta lui decât de fața ei. Dăduse, din timp, ordin soldaților să îi lege pe cei doi doar la ochi, nu și la mâini, așa că Hyo-Ri putea intra imediat. Îl găsi pe Alex respirând greoi, cu frisoane puternice și puls neregulat, cu bătăi rapide ale inimii și cu buzele tremurând puternic. Era destul de derutată în privința totuși, că viața nu părea să-i fie pusă în pericol. Ar fi ajutat-o mult să-i vadă ochii, dar așa… Se aplecă spre el și îl întrebă:

–Alex, ce simți acum?

–Amețeală, șopti el. E un vârtej în mine. Mă simt ca bătut, ca eșuat pe un țărm după zile întregi de înot. Doamne, în ce hău mă scufund?

Hyo-Ri se retrase în grabă. Pe buze îi încolțise un zâmbet imperceptibil. Se întoarse spre maior:

–Tovarășe maior Pak, vă rog să mă lăsați singură cu el.

Cred că știu ce trebuie să fac.

–Hyo-Ri, nu mai este nevoie să-ți spun că este vital să îl faci bine. Și nu doar pentru mine, ci și pentru voi toți.

–Știu. Acum, repet, lăsați-mă, va fi bine.

După ce ieși maiorul, se aplecă din nou asupra lui Alex și îi șopti:

–Alex, ai fost supărat astăzi?

–Ar trebui să te acuze de crimă, Hyo-Ri, răspunse el cu voce slăbită, dar în revenire.

–Te rog să mă ierți. Nu am putut să vin la infirmerie.

–Nu te cred. Mi-ai spus de ieri că nu vei mai veni. Ce mi s-a întâmplat?

–Eu cred că a fost un atac de panică. Și pare să fi fost unul sever, de vreme ce i-ai speriat pe toți, inclusiv pe mine.

–Un simplu atac de panică?

–De ce spui simplu? Un atac de panică poate fi periculos. În general este însoțit de senzație de tremur, scăderea poftei de mâncare, dar pot apărea spasme ale mușchilor gâtului, creșterea ritmului respirator și cardiac, a nivelului cortizolului.

–Ce este cortizolul?

–Un hormon al stresului. Cred că la tine este pe fondul supărării, dar n-am mai văzut o manifestare atât de severă.

–O să mor de supărare, sau cum se spune la noi, de inimă rea.

Hyo-Ri se însenină, simțea o bucurie binefăcătoare.

–Nu ești pe moarte, slavă domnului. Dar teoria medicală spune că pot fi cazuri în care emoțiile negative amenință viața, ele având chiar puterea de a provoca paralizia unor porțiuni din miocard. Este ceea ce se numește sindromul inimii zdrobite.

–Hyo-Ri, esti nemaipomenită! Niciun doctor din lume nu putea descoperi mai bine ce mi se întâmplă. Exact asta am.

–Ce?

–Inima zdrobită.

–Eu vorbeam foarte serios. După un atac de panică, riscul de recidivă sau de a face și alte complicații este ridicat. Rămâi, chiar fără să conștientizezi, într-o stare de activare a stresului și de aici mai este doar un pas până la aparitia unui nou atac de panică, cu dificultăți respiratorii, palpitații violente, amețeală.

–Și eu vorbeam la fel de serios. Dacă mai faci astfel de gesturi de cruzime, mă vei avea pe conștiință.

–Alex, trebuie să înțelegi. Ceea ce i-am spus tovarășului maior este adevărat. Pentru o vreme nu voi mai putea să te îngrijesc. Bunicul meu are nevoie de mine în următoarele câteva săptămâni…

Dar, în timp ce ea căuta o stratagemă pentru a cosmetiza această decizie, el începea din nou să respire foarte greu și să transpire. Hyo-Ri se tensionă brusc, îl luă de mână și îl strânse cu putere:

–Alex, te rog, liniștește-te. Sunt aici, lângă tine. Și nu voi pleca până când îți vei reveni complet.

–Nu mă amăgești, rămâi cu mine?

–Da, mai rămân.

Nici n-ar fi avut cum să plece. Se afla într-o stare de prizonierat tandru. Acum, el îi strângea mâna fierbinte în a lui. Și nici nu se gândea să-i mai dea drumul. O captivitate pe care ea nu doar că o accepta, dar chiar o jinduise.

Capitolul 39

Alex începea să se liniștească și Hyo-Ri înțelese că era nu doar inutil, ci chiar neindicat, să încerce să mai aducă în discuție, în acea noapte, decizia ei. Își lăsă mâna în mâna lui și începu să-i vorbească:

–Hai, spune-mi ceva despre tine. Ceva ce nu știu.

–Dar ce știi tu despre mine, Hyo-Ri?

–Adevărul este că mai nimic. Deci, orice îmi vei spune, va aduce bucuria noutății.

–Nu despre mine aș vrea să vorbim, ci despre tine.

–Ce ai vrea să știi despre mine, Alex?

–Ceea ce crezi tu că s-ar cuveni ca o femeie să-i spună unui bărbat abandonat complet în mâinile ei.

Hyo-Ri se posomorî. Cumva, trebuia să îl convingă, să își dorească el să se îndepărteze de ea, chiar dacă inima i se chirci la gândul că ar putea reuși.

–Sunt urâtă, Alex.

–Tu? Dumnezeule mare! Dacă aș auzi toți locuitorii orașului spunând în cor asta și tot nu aș crede!

–Trebuie să crezi. Te-ai gândit vreodată de ce am cerut să fii legat la ochi?

–Tu ai cerut? Știam că maiorul…

–Eu. Nu aș vrea să-mi vezi niciodată fața. Nici ceea ce îți spun acum nu aș fi vrut să afli vreodată, dar nu îmi lași nicio altă variantă. Am pe față un carcinom bazocelular, un fel de cancer de piele. Nu se va vindeca niciodată. Sper că nici nu va evolua foarte tare, aș putea trăi cu el mult și bine.

–Atât? Asta e tot? Cheamă-l chiar acum pe soldat să desfacă această mască, abia aștept să te văd și să-ți mângâi fața!

–Cred că tu nu ai auzit ce am spus. Sunt diformă! Și nu aș vrea să mă vezi niciodată așa!

Hyo-Ri încercă să-și elibereze mâna, dar el nu o lăsă.

–Mai stai… Te rog… Măcar mâna să ți-o pot atinge.

–Bine, mai stau puțin.

De bucurie, Alex îi duse mâna la buzele sale arse de căldură și o sărută lung. Hyo-Ri începu să plângă în tăcere. După câteva secunde, îi spuse:

–E rândul tău acum. Ceva despre tine.

–Nici n-aș ști ce să-ți spun…

–Tu? Și aștepți să te cred? După ce ai scris două scrisori care trebuie s-o fi dus pe Jin-A pe culmile fericirii?

–Hyo-Ri…

–Da…

–Tu crezi că acele scrisori sunt pentru Jin-A?

–Bineînțeles, pentru cine ar putea fi? Ei, șmecherule… Mai cunoști, pe semne, și altă fată în Seoul…

–Tu râzi de mine, e clar. Poate că o merit.

–Hai, ești dator să mai spui ceva despre tine.

–Cât mai stai cu mine?

–Cât poți povesti. Dacă nu mă alungă tovarășul maior.

–Hyo-Ri, vom muri amândoi de foame… Fata începu să râdă încet.

–Nu mă face să râd, vrei să mă audă Vijay?

–Dacă ne va auzi, va fi complicele nostru inocent.

–Hai, să te întreb eu: cum te-ai descrie sau cum crezi că te văd ceilalți?

—Sunt, totdeauna, două lucruri diferite. Eu cred că sunt un tânăr destul de bine integrat în societatea americană de astăzi, cu toate cele bune și rele ale ei. Despre ceilalți, ce să spun? Cu siguranță și aici sunt mai multe versiuni. Cred că, de fapt, cea mai plastică descriere o face un poet, cel care m-a îndrumat la început spre poezia adevărată: *este politicos şi elegant, cu un maiestuos cult pentru iubire, sedus, parcă, de alt secol, romantic şi uimit de chiciura gri a apucăturilor lumeşti, ca şi cum ar trăi după un paravan, într-adins spre a ascunde privirilor sale deriva şi păcatul din preajmă…*

–Ce să spun? Un poet generos cu semenii, chiar dacă pare să aibă dreptate.

–Da… în fine. Mie mi s-a părut puțin… retro. Și că, mai mult decât mie, i se potrivește perfect lui Anthony.

–Cine este Anthony? Și cum i s-ar potrivi și lui atât de bine? Este fratele tău geamăn?

–Nu, Hyo-Ri. Este tatăl meu.

–Cum, tatăl tău? Și tu îi spui Anthony? Tinere, din ce lume vii?

–Din lumea care a renunțat demult la mofturile intimiste. Da, așa i-am spus totdeauna, este dorința lui. Sau nu chiar totdeauna. Mi-a arătat o filmare de

pe la doi ani în care asculta, topindu-se, cum îi spuneam, cu buzele țuguiate, *tati*…

–Și mama ta?

–Olivia? Ți-ar plăcea. Te-ai îndrăgosti de amândoi imediat. Iar ei te-ar iubi mai mult decât pe mine chiar…

–Crezi? Cum e Olivia?

–În cazul ei, chiar nu pot fi obiectiv. Olivia este o sfântă.

–Nu e chiar atât de greu de crezut. Și bunicul meu este un sfânt. Povestește-mi despre ea.

–Olivia se entuziasmează la întâlnirea cu orice studiu sau cercetare al cărei subiect este omul și o fascinează încercările minții umane de a se cunoaște pe sine. Are și unele teme predilecte, precum marile mistere, catastrofele naturale ori scenariile apocaliptice. De aici e doar un pas, o prelungire firească a sinelui, până acolo unde conștientul și inconștientul, împreună, stăpânesc lumea stranie și fascinantă a visului.

–Este o visătoare?

–Nu în sensul în care se folosește, în general, cuvântul, ea este o femeie care visează. Și căreia i se transmit mesaje și prevestiri prin vis.

–Cum vine asta?

–În noaptea dinaintea vizitei mele în DMZ, spre exemplu, a visat ceva. Nu mi-a spus ce, dar m-a rugat insistent la telefon să nu merg acolo.

–Și nu crezi că a fost doar o coincidență?

–La Olivia? Nicidecum. După ce îți voi povesti până la capăt, nici tu nu vei mai crede. Oricum, până acum câteva zile credeam că este greșeala vieții mele că nu am ascultat-o.

–Și acum? Nu mai crezi la fel?

–Acum cred că s-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple. Că era inevitabil. Și că, așa cum spune bunicul tău cel înțelept, Dumnezeu face minuni zilnic. Hai să stabilim ceva: din acest moment, pentru noi DMZ nu va mai însemna niciodată acea zonă pe care toți o declară fără arme, deși este cea mai militarizată din lume. DMZ este cu totul altceva. Inițialele cuvintelor de bază din propoziția aceea care ar trebui să devină formula noastră de salut, sunt chiar DMZ. Adică: *Dumnezeu face Minuni Zilnic*.

–Să continuăm. A visat…

—Da, de multe ori i se întâmplă asta. Totul a început cu vreo șase-șapte ani în urmă. Olivia ne povestise de mai multe ori întâmplarea aceea care i-a deschis o ușă spre lumea, de neînțeles pentru noi, a visului. Într-o dimineață, abia se trezise, când i-a sunat telefonul. Era mama ei, bunica mea. S-au salutat și, înainte ca mama ei să spună ceva, Olivia a șoptit plângând: *Știu, mamă. Știu că unchiul a murit. Pe la ora cinci, nu-i așa? A fost la mine, și-a luat rămas bun. Mi-a spus: Olivia, este timpul să plec. Să nu fi tristă, am văzut deja, acolo totul este frumos și pur, este multă pace. Rămâi cu Dumnezeu și, din când în când, gândește-te la mine cu îngăduință*. Fratele mamei îi era cel mai drag dintre toate rudele și avusese totdeauna o relație specială cu el. Suferind de ceva timp, suportase chiar o intervenție chirurgicală complicată, dar nimeni nu credea că totul se va sfârși atât de repede. Avea doar puțin peste șaizeci de ani. Speriată, mama ei nu înțelegea nimic și credea că nu auzise bine. *Cum a fost la tine*? Iar Olivia i-a răspuns: În vis, mamă…

–Nu pot să cred… Mă înspăimânți, Alex…

–Da, și eu am fost înspăimântat. Chiar atunci, după șocul veștii primite, Olivia spunea că întâmplarea a ajutat-o, că are o cu totul altă perspectivă a vieții și a morții. Simțea chiar o fericire stranie și doar buna-cuviință și înțelegerea față de întristarea celor din familia unchiului său au făcut-o să arate și ea compasiune. Revelația comunicării cu spiritul unchiului, în chiar momentele de dinaintea morții lui, îi părea departe de a fi o simplă întâmplare.

–Mi se pare ireal. Simți cum tremur?

–Simt, Hyo-Ri. Mâna ta vorbește exact ca și cutiile negre ale avioanelor, tot…

–Și apoi?

–Cum se născuseră atâtea întrebări și ea era frământată de atâtea gânduri, Olivia a început să citească mult despre vise, aproape fără niciun criteriu. De la relatările biblice până la marile legende ale antichității și de la psihanaliza freudiană până la dicționarele mercantile de vise. La un moment dat, însă, după mai multe luni, s-a oprit, la fel de brusc precum începuse. Noi nu am întrebat-o niciodată de ce. Anthony considera că este un refugiu al ei, de care el se ținea departe. Eu, în schimb, mă lăsam uneori atras pe acel tărâm alunecos ca un patinoar și, înaintea examenelor mai grele din facultate, o întrebam ce a visat. Nu a greșit niciodată…

–Alex, povestești…

–Știu, ca bunicul tău, mi-ai mai spus.

–Nu fi rău. Tocmai voiam să spun: ca Șeherezada. Dacă am spus că stau aici cât poți tu povesti, văd că nu te mai oprești. Încep să cred și eu că vom muri de foame amândoi…

Își retrase mâna și se ridică în picioare. Nu mai rezista să stea lângă el. Tremura mai tare decât tremurase Alex în atacul de panică. Ar fi vrut să plângă pentru a se elibera, dar lacrimile nu mai veneau.

Capitolul 40

Felul în care Anthony descoperi mesajul criptat de Alex în cele două scrisori produsese o puternică impresie în comitetul restrâns care se ocupa la Seoul de toată această poveste. Se lansase presupunerea că la Kaesong, în spitalul construit în zona industrială, ar exista un fel de lagăr modern, în care erau ținuți mai mulți prizonieri. Dacă într-adevăr ar fi fost așa, toate datele problemei se modificau radical. Guvernul sud-coreean nu mai aducea în discuție doar eliberarea celor doi străini și a sergentului.

Concesiile pe care le pregăteau pentru runda finală a negocierii erau suficient de generoase pentru a le permite să solicite eliberarea tuturor prizonierilor de acolo. Și, pe măsură ce discutau, li se părea tot mai probabilă această ipoteză. Condițiile erau ideale. Kaesong era un oraș mare, sigur avea o filială puternică a Comitetului de Securitate. Iar existența unui spital nou, foarte bine dotat și, cel mai important, abandonat acum, la doar câțiva kilometri de zona demilitarizată, unde avuseseră loc destul de multe incidente în ultimii ani, completa cu succes o conjunctură mai mult decât favorabilă. Acum, devenea foarte important să afle câți prizonieri se află acolo. Până atunci, negocierile aveau să fie înghețate. Vor găsi un pretext plauzibil.

Anthony nu era deloc încântat de turnura pe care o luau lucrurile. Pentru el, suspendarea negocierilor nu însemna altceva decât o întârziere a eliberării lui Alex, ceea ce i se părea inacceptabil. Dar nu avea de ales. Și, încă o dată, se gândea că nu mai are niciun sens să rămână la Seoul, cu atât mai mult cu cât această înghețare a discuțiilor nu era deloc previzionată în timp. Putea dura oricât. Mai avea el, este adevărat, unele suspiciuni cu privire la versurile lui Alex, cele inserate în antetul scrisorilor. Care să fi fost motivul, ce ar putea să transmită? De ce versuri într-o scrisoare? Se gândise foarte mult la asta dar, deocamdată, nu avea niciun răspuns.

Prim-ministrul Lee îl anunță pe profesorul Sean Miller că vor fi trimiși în Coreea de Nord doi medici, dintre cei care lucraseră în spitalul de acolo, pentru a nu trezi suspiciuni, cu misiunea clară de a obține informații despre eventualii prizonieri care se mai aflau în spital. Acoperirea oficială era recuperarea unor seturi de date necesare monitorizării în evoluție a câtorva pacienți care, la închiderea spitalului, fuseseră transferați la Seoul, fiind cetățeni sud-coreeni. Aceste date s-ar fi găsit în computerele din spital și nu au fost preluate la închiderea neașteptată care s-a produs. Era o misiune care n-ar fi trebuit să necesite mai mult de o zi, cel mult două. Anthony luă decizia de a aștepta, gândindu-se că ar fi posibil să apară și vreo nouă scrisoare în acest interval.

Vicepreședintele american insistase ca și agentul Jake Howard să participe la misiune, însă ideea a fost abandonată repede. Nord-coreenii au condiționat accesul în țară de o componență exclusiv medicală a echipei, și

doar dintre medicii care în anii anteriori obținuseră permisiunea de a lucra la Kaesong.

Fiind aduse în discuție elemente referitoare la bazele de date informatice, cabinetul prim-ministrului solicitase includerea în echipă a unui specialist în domeniu, cerință acceptată cu multă dificultate de cei de la Pyongyang. Jin-A se oferi cu mare însuflețire să-i însoțească pe cei doi medici la Kaesong. Avea să se afle atât de aproape de Min-Ho, încât noaptea, în liniștea deplină, l-ar fi putut auzi strigând-o.

Capitolul 41

Când Da-Eun intră în încăpere, Hyo-Ri plângea atât de tare, încât masca ei din piele de căprioară era udă de tot. Lacrimile o potopiseră la puțin timp după ce a ieșit din camera în care era Alex. După nici zece minute, maiorul trimisese după ea.

–M-ai chemat?

–Ce poți să-mi spui, ce s-a întâmplat? o întrebă maiorul, fixând-o cu privirea. Vocea îi era gravă, vag tremurată, deși căuta din răsputeri să se stăpânească.

–A fost un atac sever de panică.

–Ce înseamnă asta?

–E… complicat. Uneori poate fi într-o formă ușoară, dar sunt situații în care se poate ajunge la deces.

–Și acum, este în afara pericolului?

–Da, cu siguranță.

–Dar tu? Ce se întâmplă cu tine? întrebă el, ridicând glasul.

–Ce este cu mine?

–Aș vrea să dai jos masca de pe față.

–De ce? Nu am depășit o dată momentul acesta?

–Ba da. Însă, mi se pare că situația s-a schimbat puțin.

–Nu s-a schimbat nimic, Seong-Ho. Îți spusesem atunci că nu începusem tratamentul pentru că nu mi-l permiteam.

Dar asta era cu un an și ceva în urmă. Între timp, lucrurile evoluează bine și sper că, în curând, voi fi la fel ca și înainte.

–Insist, totuși, să-ți dai masca jos. Și nu este o rugăminte. Când te-am adus aici ți s-a explicat că vei primi ordine de la mine, la fel ca toți ceilalți. Deci… jos masca! strigă Pak.

Hyo-Ri înțelese că nu mai are încotro și își scoase masca, dar plecă capul și privea în podea.

–Să-ți văd ochii, Hyo-Ri!

Maiorul se uita drept în ochii ei. Îi era clar că în camera cealaltă s-a întâmplat ceva care o tulburase profund. În același timp, Hyo-Ri văzu o sclipire stranie, de mai puțin de o secundă, în ochii lui. O fulgerare care o

sperie și pe care n-o mai văzuse până atunci. Era ca și când maiorul ar fi avut o mare revelație.

–Pot să plec, Seong-Ho? Este aproape dimineață și eu n-am dormit deloc, sunt foarte obosită.

–Da, imediat.

Însă el continua s-o privească fix, ca și cum ochii lui se lipiseră de ea și nu-i mai putea dezlipi. Îi vedea chipul pentru prima dată și i se părea ireal de frumoasă, chiar și așa, cu ochii înroșiți de plâns.

–Cât timp vei mai veni aici, trebuie să porți, în continuare, masca. Dar acum poți să-ți iei câteva săptămâni libere, vom încerca să ne descurcăm fără tine. Odihnește-te.

Hyo-Ri nu se așteptase la asta. La sosire își dorea să obțină un aranjament cu maiorul și, oricât de dureros ar fi fost pentru ea, să nu mai vină la infirmerie. Dar acum… Poate că, totuși, aceasta era soluția și maiorul o găsise, eliberând-o de o decizie pe care, oricum, ea nu ar fi fost în stare s-o ia…

Noaptea se dovedi foarte scurtă pentru maiorul Pak. Abia trecuse cu câteva minute de ora opt când îi sună telefonul. Părea că toate înjurăturile din vocabularul maiorului urmau să-l atingă pe cel care îi tulburase scurtul răgaz de odihnă. Dar nu se întâmplă asta. Maiorul se uită cu o jumătate de ochi spre ecranul telefonului și sări drept în picioare.

–Da, bună ziua, răspunse el cu o voce cât mai naturală.

–Tovarășe maior, sper că ți s-a făcut dor de Pyongyang. Sunt Son Jong-Ha, șeful secretariatului general al cabinetului.

–V-am recunoscut, desigur, să trăiți.

–Liderul suprem dorește să îți adresez eu, personal, invitația de a participa la deschiderea PIFF[25], astăzi, de la ora 18:00. Cunoști protocolul, ai mai participat și în alți ani.

–Bineînțeles. Voi fi acolo. Vă mulțumesc. Să trăiți.

Grija cu care era transmisă invitația pentru Pak Seong-Ho la Festivalului Internațional de Film îi spunea acestuia, în mod limpede, că liderul suprem este foarte mulțumit. De altfel, maiorul era, și el, impresionat de atitudinea recentă a conducătorului față de tot ceea ce înseamnă propagandă. Era evidentă aici abilitatea cu care acționase sora acestuia. Reușise să-l facă să înțeleagă că nu are la îndemână foarte multe mijloace eficace pentru a-și promova imaginea. În condițiile în care opinia internațională era destul de iritată de ambițiile lui nucleare, preocuparea pentru cosmetizarea percepției

asupra Coreei de Nord și, implicit, asupra lui devenise, de câțiva ani, una dintre prioritățile politicii externe.

Acum, se aflau în epicentrul unei perioade care se anunța foarte fastă pentru îndeplinirea acestui scop. Organizat la fiecare doi ani, festivalul de la Pyongyang avea deja o oarecare notorietate în lumea filmului. În timp ce filmele americane ori cele sud-coreene sunt interzise, cele vest-europene domină festivalul încă din anii 2000. Și asta în pofida faptului că toate filmele treceau și printr-un amplu proces de cenzură. Toată lumea bună a Pyongyangului se afișează la proiecțiile de film. În mod interesant, există la fiecare ediție vizitatori chiar și din țările ale căror producții au fost interzise.

Mai mult, liderul suprem anunțase, cu aproape un an înainte, că în septembrie se va relua Festivalul Arirang[26]. Întrerupt din 2013, evenimentul era unanim recunoscut pentru amploarea lui. Totul la superlativ, consemnat ca atare în Guinness Book. Pe cel mai mare stadion din lume avea loc cel mai mare festival, cu peste o sută cincizeci de mii de spectatori și peste o sută de mii de sportivi în irealele mozaicuri umane.

Scrisorile de care se ocupa maiorul întregeau acest complex de eforturi propagandistice. Chiar dacă păreau să facă parte din cu totul altă categorie, din punct de vedere al impactului, scrisorile erau chiar mai prezente în preocupările conducerii de la Pyonyang decât festivalul de film. Ținta acestei acțiuni era, într-un fel, mai importantă decât orice, deoarece exista o acută nevoie de promovare tocmai acolo unde pătrundeau aceste scrisori: în presa din Coreea de Sud, cea care urma să găzduiască Jocurile Olimpice de Iarnă. Miza devenea astfel uriașă, liderul nord-coreean intenționând, sub influența tot mai pregnantă pe care o exercita sora sa, să transforme acest moment într-unul cu adevărat memorabil.

Dar nu avea nici cea mai vagă bănuială că extragerea celor trei prizonieri din zona demilitarizată fusese plănuită de ea. Varianta oficială rămânea aceea a unor explozii provocate de niște mine, în urma cărora cele trei corpuri fuseseră, efectiv, catapultate pe teritoriul nord-coreean.

Capitolul 42

Perspectiva plecării la Kaesong era mai puternică decât orice cafea din lume. Jin-A nu închisese un ochi toată noaptea și nu mai avea răbdare, așteptând răsăritul. Se plimba prin casă, imaginând tot felul de scenarii. Dacă cei din grupul de lucru nu greșeau, exista o șansă, deși mică, să îl poată vedea pe Min-Ho, dar poate și pe cel care îi scria. Acele scrisori uimitoare, unice, care o scoteau cu totul din tiparele uzuale și îi revelau o latură a sinelui neexplorată vreodată, nefiind conștientă de existența ei.

Drumul fusese destul de scurt, abia îi lăsase timp pentru încă o incursiune în lumea scrisorilor ei. Începuse să guste această lume, să o simtă și să o dorească. La graniță, mașina opri și un soldat nord-coreean îi chemă pe toți trei la verificări. Fuseseră anunțați că trei doctori urmau să treacă frontiera în drum spre Kaesong și primiseră instrucțiuni precise în ceea ce privește protocolul de verificare. Jin-A era emoționată, practic ceea ce simțea era mai degrabă un amestec de emoție și frică. Nu știa câtă încredere puteau să aibă în cuvântul dictatorului, socotind că Min-Ho ajunsese captiv chiar fără să intre în Coreea de Nord, cum urma ea să o facă. Dar primise asigurări, de la plecare, că miza negocierilor este suficient de mare și nu ar fi de așteptat o reacție ostilă, cu atât mai mult cu cât și presa internațională urmărea cu interes toată povestea. După terminarea verificărilor, inclusiv scanarea mașinii, cei trei primiră câte un permis de trecere, valabil pentru o singură zi și aveau permisiunea să plece, dar însoțiți permanent de un soldat nord-coreean.

Complexul industrial din Kaesong era foarte aproape. Abia se așezaseră confortabil în mașină, că aceasta se opri din nou.

–Aici este spitalul, spuse unul dintre doctori.

–Dar… nu pare să fie nicio mișcare pe aici.

–Mda, vom vedea.

Ușile erau, într-adevăr, închise. Doctorul care condusese mașina le propuse să încerce și la intrarea de urgență. Acolo exista un sistem de control al accesului și era puțin probabil să fi închis cineva ușa respectivă și cu vreun lacăt suplimentar, iar el cunoștea codul de acces.

–Degeaba. Cu siguranță au schimbat codurile…

–Și acum, ce facem? întrebă Jin-A.

–Îl întrebăm pe soldat, el trebuie să știe.

Soldatul, însă, fie nu știa, fie nu avea voie să le spună nimic. Le comunică doar că misiunea lui era exclusiv de însoțire și nu primise alt ordin. Rămânea doar ca o umbră pe lângă ei, și atât.

–Se pare că n-am venit suficient de bine pregătiți și acest aspect ne-a scăpat din vedere.

–Adevărul este că nu mă gândisem la asta, deși este logic, spuse și al doilea medic.

–Ko-Ung, nu era o fată cu care ai lucrat tu, o localnică?

–Ah, ba da. Era student voluntar, dar noi reușeam să îi dăm ceva bani în fiecare lună. Cred că o fi terminat deja facultatea.

–Crezi că ne-ar putea oare ajuta să intrăm în spital?

–Să ne ajute? În ce fel?

–Este localnică, Ko-Ung, sunt sigur că știe cine ne poate lăsa înuntru.

–Da, ar fi posibil. Dacă îmi aduc bine aminte, și părinții ei lucrau în complex, într-o fabrică. Eu nu știu unde locuiește, dar am avut un pacient care știe și pe care îl găsim în apropiere, la câteva minute.

Bae Ko-Ung era medicul cu care lucrase Hyo-Ri timp de doi ani. Când mașina opri în fața casei și Ko-Ung bătu la ușa fetei, Hyo-Ri se repezi spre el, atât de bucuroasă era să îl vadă. Lui îi datora aproape toate cunoștințele ei practice.

–Ko-Ung, ce fericită sunt să te văd din nou! Ce faci aici? Niciodată nu credeam că te voi vedea în fața casei mele. Haideți, vă rog intrați. Cine sunt prietenii tăi?

–Kim Hyo-Ri! Te-ai făcut și mai frumoasă decât îmi aminteam! Gata școala? Suntem colegi, medici?

–Am terminat în acest an, da. Însă, așa cum știi, abia peste câțiva ani voi putea spune că sunt cu adevărat medic. Dar cea mai mare parte din experiența acumulată, dacă putem vorbi despre așa ceva, ți-o datorez.

–Hyo-Ri, niciodată nu am avut vreun practicant sau un voluntar care să ajungă la nivelul tău. Vei fi un doctor excelent, nu am nicio îndoială. Iartă-mă, nu am făcut prezentările. M-am bucurat atât de tare să te văd, încât am și uitat. Domnișoara Kwan este specialist în programe informatice, iar Ho-Jin este colegul meu, medic, a lucrat și el la spitalul din complex, dar pentru o perioadă mai scurtă. Nu intrăm, nu te supăra, nu este timp pentru așa ceva. Te-am căutat pentru că trebuie să pătrundem în spitalul din complex și nu știm, în actualele condiții, cine ne poate permite accesul.

În momentele în care o prezentase pe Jin-A, Bae Ko-Ung coborâse vocea destul de mult. N-ar fi vrut s-o mintă pe HyoRi, dar nici să dea soldatului nord-coreean care îi însoțea posibilitatea de a afla că tânăra venită din sud

nu este doctor. Și Hyo-Ri ar fi avut multe de întrebat despre misiunea lor la spital, dar renunțase tot din cauza prezenței militarului.

–Bine, înțeleg. Mă bucur să vă cunosc. După închiderea spitalului din complexul industrial, totul a fost preluat de conducerea Spitalului municipal. Directorul acestuia vă poate ajuta, cu siguranță. Mai știi unde este spitalul, da?

–Desigur. Îți mulțumim, Hyo-Ri. Și încă o dată, succes în tot ceea ce faci.

–Mulțumesc, Ko-Ung. Să știi că mă bucur foarte tare că te-am revăzut. Drum bun, tuturor.

Jin-A nu scosese niciun cuvânt. O privise insistent pe Hyo-Ri, nu se aștepta ca medicul sud-coreean să fie atât de familiar cu ea. Fără să aibă habar, stătea față în față cu cea care, practic, îi scrisese cele două scrisori, chiar dacă nu ea era autorul. Nici Hyo-Ri nu avea nici cea mai mică bănuială că domnișoara Kwan este logodnica lui Min-Ho, căreia Alex îi adresa cuvinte care puteau face un mort să vibreze. Și căreia, și ea, avea în curând să-i datoreze o nouă viață.

Capitolul 43

Invitația la PIFF avusese darul de a exacerba ambiția maiorului. Era din ce în ce mai sigur că nu avea altceva de făcut decât să gestioneze cu abilitate încă o săptămână, cel mult două, povestea scrisorilor. Se uita, plin de sine, în oglindă, simțind parcă greutatea stelelor care, în curând, se vor așeza confortabil pe epoleții săi. Dar, probabil, ar fi fost indicat să meargă la Pyongyang cu următoarea scrisoare în buzunar. Ar fi făcut o impresie și mai bună.

Pentru o secundă, o umbră îi întunecă imaginea perfectă… Trebuia să se ocupe personal de scrisoare, ca la o dictare în engleză din liceu. Acest gând îi crea o stare de nesiguranță. Scrisorile erau, totuși, dificile. Versuri, exprimări sofisticate… Tocmai astea erau sarea și piperul, asta le individualiza. Mai mult, știa că și traducerea ulterioară, din engleză în coreeană putea ridica probleme… Și mai era partea de text propagandistic, pentru care Hyo-Ri colaborase cu acea profesoară… Începea să simtă copleșit. Cu toate acestea, își propuse să încerce. Poate va reuși. Oricând exista și cealaltă opțiune. Dar trebuia să facă în așa fel încât Hyo-Ri să stea departe de american.

Era abia ora zece când ajunsese la casa de pe strada Sungion. Nimeni nu se aștepta să îl vadă acolo atât de devreme. Intră direct în camera în care Alex recitea capodopera lui

Hemingway. Extrem de uimit, acesta lăsase cartea deoparte și îl privi pe maior. Era pentru prima dată când îl vedea. La rândul lui, Vijay nu-și putea ascunde mirarea și scăpă, efectiv, cartea din mână. Din considerente numai de el știute, maiorul intrase fără să solicite soldaților să-i lege la ochi. Era un bărbat căruia cu dificultate îi ghiceai vârsta. Părea oarecum impunător, în uniformă, iar Alex îi observă imediat privirea, pătrunzătoare și totuși… parcă nesigură, preocupată. Pak i se adresă într-o engleză nu foarte curată și cu un accent pronunțat, fără să se prezinte, fără nicio introducere:

–Astăzi trebuie să mai scrii o scrisoare. Am nevoie de ea înainte de ora 14:00.

Alex îi răspunse cu o îndrăzneală la care celălalt nu se aștepta:

–Tu ești maiorul Pak, da? Aș vrea să pot spune că mă bucur să te cunosc, dar aș minți. Nu voi scrie nimic. De ce aveți voi impresia că totul se poate face la comandă? Unde este Hyo-Ri?

–Nu va mai veni. De astăzi, vei discuta doar cu mine.

–OK. Hai să discutăm. Dar de scris, nici vorbă.

–Încă nu sunt convins că știi care este statutul tău aici. Și ce ți s-ar putea întâmpla dacă răspunzi în acest fel solicitării mele.

–Uite că ai dreptate. Nu știu. Dar nici prea curios nu sunt. Oricum, eu nu am fost de acord de la început cu această mascaradă. E o minciună. Eu nu sunt Min-Ho și nu văd pentru ce aș mai pretinde asta.

–Ca să trăiești. E simplu. Și, poate, chiar ca să scapi de aici.

–Cine îți spune că vreau să trăiesc? Și cu atât mai puțin să scap de aici.

Maiorul era derutat. Cum să nu își dorească să trăiască? Cum să nu vrea să scape de acolo? Probabil totul era o cacealma, iar el nu trebuia să cadă în această capcană. Dintr-odată îi veni în minte *Mănăstirea din Parma*[27]. O citise în adolescență și fusese foarte impresionat citind despre singurul întemnițat care nu dorea să fie eliberat, fiind îndrăgostit de fiica directorului închisorii.

–Poate, totuși, nu faci deosebirea între a fi liber sau a muri în chinuri. Nu cred că ți-ai dori să cunoști metodele noastre de torturare.

–Nu-mi doresc, așa este. Cum nu-mi doresc nici să trăiesc. Îmi este egal.

Uluiala maiorului era din ce în ce mai mare.

–Te mai întreb o singură dată: ești de acord să scrii această scrisoare?

–Aș putea fi. Dacă o scrie Hyo-Ri.

–Aha… Deci asta era. Îmi pare rău pentru tine. Hyo-Ri nu mai dorește să vină aici.

–Bine, atunci, încheie Alex și luă din nou cartea în mână. În celălalt pat, inima lui Vijay se oprise de secunde bune.

Nu înțelegea nimic din comportamentul lui Alex și i se părea că acesta tocmai compromite orice șansă de salvare.

Nici Pak Seong-Ho nu se așteptase la asta și, mai ales, detesta să fie înfruntat. Simțea cum îi crește tensiunea și furia îl cuprinde cu repeziciune. Se năpusti ca un taur spre patul americanului și lovi cu putere rama patului metalic de mai multe ori. Apoi se opri brusc, ca și cum o mână nevăzută l-ar fi tras înapoi. În alte condiții, îndrăzneala acestui străin ar fi fost exemplar pedepsită. Totuși, momentul era dintre cele mai nepotrivite. În câteva ore urma să plece spre Pyongyang, avea nevoie de scrisoare foarte repede. Își aduse imediat aminte de toate celelalte complicații: înțelegerea completă a textului, traducerea în coreeană, apoi partea a doua a scrisorii… Și toate acestea, pentru ce? S-o țină pe Hyo-Ri departe de acest străin care, oricum, în câteva zile, trebuia să plece? Își cunoștea prea bine interesul pentru a claca acum.

Ieși val-vârtej din încăpere și o strigă pe Da-Eun:

—Du-te după Hyo-Ri. În douăzeci de minute să fie aici, altfel o aduc legată. Așa să îi spui, ai înțeles?

Capitolul 44

Drumul de la casa lui Hyo-Ri, situată la marginea centrului vechi, până la spitalul municipal avea să fie pentru Jin-A o radiografie rapidă, însă elocventă, asupra orașului. Centrul vechi al Kaesongului, întins pe o suprafață generoasă, ridicat în vremea dinastiei Joseon, rămânea una dintre cele mai bine conservate zone vechi din întreaga peninsulă coreeană, chiar dacă la multe dintre casele de aici urmele uzurii și decăderii erau evidente. Era cu atât mai spectaculos, în special pentru Jin-A, cu cât Bae Ko-Ung îi spusese că această zonă nu este inclusă în niciunul dintre tururile organizate pentru turiști.

Însă, imediat ce ieșiră din zona orașului vechi, imaginea idilică se destrăma cu rapiditate. Totul părea pustiu și dezolant. Chiar și în centrul nou al orașului, sentimentul rămânea același. O femeie în uniformă dirija traficul, asta însemnând aproape exclusiv bicicliști și pietoni, dar și aceștia foarte puțini la număr.

Venind dintr-o metropolă supraaglomerată, Jin-A se simțea trădată în așteptări. Kaesongul avea, totuși, peste trei sute de mii de locuitori. Cum să-și fi imaginat magazinele mici, aproape toate goale, casele cenușii ori străzile a căror pustietate le proiecta supradimensionat? Însă puținii trecători întâlniți au surprins-o în mod plăcut. Printre bărbați și femei în uniformă, putea zări, când și când, câte un tânăr cu pantalonii mulați, iar unele femei chiar cu discrete urme de machiaj, în special rujuri de culoare deschisă. În ciuda interdicțiilor impuse cu privire la influențele modei internaționale, o parte dintre femei reușeau să afișeze o anumită eleganță a simplității iar unele, foarte puține, puteau fi văzute purtând pantofi cu toc înalt.

Cei trei îl găsiseră repede pe directorul spitalului municipal și acesta delegă pe cineva să îi însoțească în complex. Dar, oricât cutreierau spitalul în lung și în lat, în fiecare încăpere, nu vedeau nimic, niciun indiciu că nord-coreenii ar fi improvizat acolo un lagăr în care să țină captivi cetățeni sud-coreeni. Totul părea neatins de ani de zile. Și acest fapt, în sine, li se părea surprinzător. Deși abandonat și nefolosit de atâta timp, spitalul din complex era, fără îndoială, mult peste nivelul spitalelor nord-coreene, ca dotări. Însă nu luaseră nimic, toată aparatura, nu doar cea medicală, rămăsese acolo de ani buni, ca și cum închiderea spitalului ar fi fost temporară și oricând activitatea ar putea fi reluată. Probabil că indiciile trimise de american prin scrisori nu fuseseră bine interpretate. Sau, dacă ceea ce căutau ei se afla în Kaesong, nu era în spitalul din complexul industrial. Copiară, dezamăgiți, câteva fișiere nefolositoare dintr-un computer și acum se grăbeau spre casă.

–Ko-Ung, tu ești cel mai câștigat din toată aventura zilei de astăzi, îi spuse Jin-A. Fata aceea superbă lăsa să se vadă că ați avut o relație specială.

–Este de o frumusețe nativă aparte, am remarcat și eu, interveni Ho-Jin. Înaltă, cu păr bogat și ochi mari, foarte expresivi, cu nas mic și buze superbe, care dezveleau la fiecare zâmbet dinți frumoși, strălucitori…

–Nu fi răutăcioasă, Jin-A. Kim Hyo-Ri a lucrat cu mine doi ani. Peste 700 de zile, pentru că nu lipsea nici măcar duminica. Este o mare încântare pentru un medic să fie asistat de un voluntar ca și ea. Cred că nici nu am mai întâlnit pe cineva cu un caracter atât de frumos și cu atâta sete de a învăța. În rest, din păcate pentru mine, nu a fost nimic… spuse Ko-Ung, zâmbind.

–Cu atâtea cuvinte de laudă la adresa ei, am putea crede că am întâlnit varianta feminină a lui Kim Ung-Yong[28]…

Jin-A se opri, aproape rușinată. Își dădu seama imediat că ultimele cuvinte coborau undeva sub demnitatea ei. Încercările de a-l tachina pe doctor nu erau altceva decât rezultatul efortului uriaș de a-și ascunde dezamăgirea. Avusese atâtea așteptări, în plan personal, de la acea zi încât eșecul i se părea, ei, mult mai dezastruos decât celorlalți doi participanți la misiune.

Kim Ung-Yong, cel pe care Jin-A îl adusese în discuție, a manifestat o abilitate intelectuală ieșită din comun la scurt timp după naștere. A început la patru luni să vorbească și pe la trei ani era capabil să citească în japoneză, coreeană, germană, engleză. La vârsta de patru ani a rezolvat integrale și probleme complicate de calcul diferențial. Student de la patru ani, pe la opt ani era invitat la NASA, în SUA, unde și-a terminat studiile universitare. Însă, după ce uimise lumea întreagă cu precocitatea sa, Kim Ung-Yong părea că se stinsese, chiar dacă publicase foarte multe lucrări științifice importante pentru domeniile respective. Mai mult, el devenise prototipul copilului supradotat care ajunge un exemplu de om nefericit, nereușind să se integreze bine în societate în momentul în care își dorise o viață comună, departe de lumina reflectoarelor și a atenției care îi dădea senzația de sufocare.

Capitolul 45

Anthony se afla din nou la Incheon. De această dată, era ferm hotărât să plece. Îl frământa cu forță toată povestea. Era absolut sigur că descifrase bine mesajul lui Alex. Ceva, însă, îi scăpa, lui și tuturor celorlalți. Dar, oricât se străduia, nu era în stare să surprindă acel element care să îi arate clar intenția băiatului. Avea sentimentul că neputința sa îl dezamăgește pe Alex, care trimisese indicii cu speranța că vor fi înțelese, fără îndoială, altfel nu le-ar fi inserat în scrisori. Era cu atât mai afectat, cu cât se gândea că el trebuia să fie principalul stâlp pe care Alex își va fi zidit încrederea. Cine, dintre toți cei care acolo, în Coreea de Sud, citeau scrisorile, ar fi fost îndreptățit să priceapă mai bine versurile lui?

Trecuseră câteva săptămâni de când trăia la cel mai intens nivel drama coreeană. I se părea ciudat cum, dintr-odată, viețile lor, atât de liniare și de lipsite de senzațional, deveniseră dramatice, copleșitoare, aproape filmice. Explozii în cea mai militarizată zonă a lumii, răpiri, tratative la un nivel despre care abia mai citise prin presă, olimpiada de iarnă, bonomia președintelui sud-coreean dar și spectrul fatidic al liderului din nord, inamicul public numărul unu… Era neverosimil și un pic prea mult pentru niște provinciali liniștiți, netrecuți vreodată prin jarul aventurii extreme și, cu atât mai puțin, prin nisipurile mișcătoare ale jocurilor politice. Ce mutații s-or fi produs în destinul lor? Luă telefonul și sună acasă.

–Annyeonghaseyo!

–Anthony, ce ai aștepta să-ți răspund la această înșiruire de sunete fără noimă? Ce faci? Spune-mi că totul este bine și te întorci acasă.

–Ți-aș putea spune orice îți dorești să auzi.

–Cel mai mult îmi doresc să aduci copilul cu tine. Dar cred că este prematur să cer așa ceva.

–Ai dreptate, se replie Anthony, după ce încercase o abordare mai… jucăușă a dialogului. Sunt în aeroport, mă pregătesc de plecare. Dar să știi că este ceva legat de scrisorile lui Alex, care îmi alungă încrederea că fac ceea ce trebuie, Olivia.

–M-am gândit și eu foarte mult la ele. Nu cred că privim bine lucrurile. Te-ai întrebat, vreo secundă, dacă nu cumva a folosit versuri numai pentru ca destinatarul să priceapă că cel care îi scrie este poetul, nu sergentul?

–Da, m-am gândit la un moment dat. Dar cred că era suficient de clar, și fără acele versuri, că textul este al lui.

–Da, pentru tine și pentru mine, care îl cunoaștem. Însă pentru toți ceilalți, cu siguranță nu.

–Cred că ai dreptate.

–Sigur, este doar o teorie și ea nu oferă un răspuns clar cu privire la scopul acestui mesaj. Pentru ce ar trebui să subliniezi că tu ești autorul?

–Poate tocmai pentru că… chiar ești. Adică, o fi intervenit un eveniment care te face pe tine să scrii în locul sergentului și vrei să nu lași niciun dubiu cu privire la asta. Dar ce? Doamne… Olivia… Să fie sergentul mort?

–Eu știu… se prea poate.

–Îl sun imediat pe profesorul Sean Miller. Dar de venit, vin acasă. Acum.

*

Mai încheiaseră o zi de înregistrări. Ella rămase cu privirea fixată pe fața lui Vijay. Se gândi, dintr-odată, la *O mie și una de nopți* (în definitiv, celebra culegere de povești își avea originile inclusiv în folclorul și basmele indiene).

–Vijay, în unele momente uit că înregistrăm pentru *USA Today* și mă simt răsfățată de-a dreptul când te asemăn și eu, precum Hyo-Ri în povestea ta, unei Șeherezade a secolului 21, care povestește doar pentru mine.

Pentru prima dată, Ellei i se păru că distinge un zâmbet în colțurile buzelor tânărului indian.

–Ce se vedepe celedouă creste împădurite din fața noastră?

–Sunt două temple hinduse, foarte vizitate, de altfel.

–Totdeauna ai locuit în acest vârf de munte?

–Îți voi răspunde numai pentru că prima întrebare nu a avut nicio legătură cu mine ori cu povestea mea. Altfel, două întrebări în aceeași zi sunt inacceptabile. Nu. M-am stabilit aici abia după ce m-am întors din Coreea și problemele de vedere nu mi-au mai permis să lucrez.

Capitolul 46

Cât de ciudat este totul… Mai întâi, m-am bucurat enorm că voi lucra la infirmerie. Apoi, am vrut să evit cu orice preț să mai ajung acolo. Dar, când am fost chemată, am alergat într-un suflet. După aceea, mi s-a interzis să mai merg și am fost dezamăgită. Iar acum mi se cere, din nou, să fiu acolo, și din nou cât pot de repede, își spunea Hyo-Ri în timp ce o însoțea pe Da-Eun spre infirmerie.

Maiorul o aștepta în biroul său, dar lăsase ușa deschisă. Îi explică, destul de sec, că are nevoie de încă o scrisoare în doar câteva ore, pe care să o ducă la Pyongyang. Și că un soldat va sta permanent în încăpere alături de ea și de american. *Mda, cel puțin soldații nu vor pricepe nimic din ceea ce vorbim*, își spuse Hyo-Ri și intră.

Pe Alex îl găsi și acum în culmea nerăbdării, cum se întâmpla de fiecare dată când îl legau la ochi.

–Bună, Alex, bună, Vijay.

–DMZ, Hyo-Ri.

–DMZ? Chiar a devenit o formulă de salut sau spui că Dumnezeu a făcut și azi vreo minune?

–Evident că… ambele. Ce minune mai mare putea să facă decât să te aducă aici?

–Ce faci, cum ești astăzi?

–Acum sunt bine, doar știi. A fost azi-noapte o vreme când credeam că voi urla de durere și doar gândul că-l voi trezi pe Vijay m-a împiedicat să o fac. Ceva s-a întâmplat cu tibia mea, am simțit o durere fără margini răspândindu-se în tot corpul.

–La tibie? Nu e normal, ar fi trebuit să se sudeze de atunci. Ai făcut vreo mișcare mai bruscă ori ți-ai lovit piciorul de pat?

–Ție pot să-ți spun, nu? Doar ești doctor. Azi-noapte m-am ridicat din pat.

–Cum? Ce-ai făcut? Ești inconștient? Vrei să nu te vindeci niciodată? Nu pot să cred. Nici măcar un copil n-ar fi atât de neînțelegător. Și pentru ce te-ai ridicat?

–Pentru tine. Am vrut să te surprind, să te aștept azi pe picioare…

–Alex, nu poate fi adevărat ceea ce îmi spui. Am tot auzit că acolo unde este minte multă, și prostia dă târcoale… Dar niciodată nu m-am gândit că ar putea fi și cazul tău. Osul acela este fracturat în două locuri. De la început mi s-a părut suficient de grav încât să fie nevoie de intervenția unui

chirurg. M-am străduit cât am putut să suplinesc acest minus și să mă asigur că te vei reface bine. Și tu…

–Eu sunt bucuros că vorbești cu mine, chiar dacă mă certi de când ai ajuns aici.

–Te cert pentru că meriți să fii certat.

Și, întorcându-se spre Vijay, continuă:

–Cred că și tu meriți să fii certat în aceeași măsură. Nu înțeleg cum l-ai lăsat să facă așa ceva.

–Hyo-Ri, nu-l certa, el dormea ca un prunc.

–Foarte probabil ai reușit să redeschizi cel puțin una dintre fracturi, de aceea ai simțit acea durere. Credeam că sunt suficiente cele două atele. Acum, pregătește-te să mai spălăm o dată locul și să punem piciorul în ghips. Sper că de data asta avem tot ce ne trebuie. Doar așa pot fi sigură că va fi imobilizat. Dacă Hyo-Ri i-ar fi văzut ochii, s-ar fi minunat de sclipirea care s-a aprins în ei. În mintea lui, ziua în care ea l-a spălat rămăsese cea mai frumoasă. Atunci simțise, pentru prima dată, tulburarea ei și de atunci nu mai avea stare, așteptând-o. Hyo-Ri îi spuse ceva soldatului, care răspunse scurt și ieși.

–Mai este cineva în cameră, Hyo-Ri?

–Da, unul dintre soldați. Tovarășul maior i-a ordonat să stea în încăpere permanent, cât timp voi fi eu aici.

–Maiorul… da… L-am văzut azi. Sunt destul de neliniștit de atunci.

–L-ai văzut? Cum asta? Nu v-au legat la ochi?

—Nu.

–Interesant… Și de ce ești neliniștit?

–Speram să arate mai… puțin bine.

–Da, ți se pare frumos? și Hyo-Ri începu să râdă.

–Am observat ceva. Tu râzi puțin, dar de fiecare dată când o faci, râzi de mine, nu-i așa?

–Bineînțeles. De ce ai fi tu neliniștit că tovarășul maior nu arată mai puțin bine? Nu știu să aibă astfel de preferințe… tineri europeni… Și pe tine te-a speriat, Vijay?

–Nu, desigur.

–Hyo-Ri, ești sadică de-a dreptul, ripostă Alex.

–Uite că a sosit apa. Te-aș ruga ca, în timp ce te pregătesc și apoi, până pun ghipsul, să te gândești la ceea ce vei dicta pentru următoarea scrisoare, trebuie să o dau astăzi.

–Ce crezi tu că fac aici, singur, zi și noapte? Doar la asta mă gândesc, cum să fiu un bun dictator…

Dar în minutele următoare Alex nu ar fi putut să se gândească la nimic. Și să fi strigat gândurile lui, nu le-ar fi auzit. Nu putea să audă decât muzica cu care trupul îi vibra la fiecare atingere și tremurul care însoțea orice mișcare a fetei. Exista atâta tensiune între ei încât le era frică să nu se spargă toată vraja, ca o fereastră spre care se îndreaptă undele devastatoare ale unei explozii. Spălându-i piciorul, Hyo-Ri își plimba mâna umedă pe pielea lui cu atâta ezitare încât îi provoca mii de fiori. De data aceasta era evident, oricât și-ar fi dorit ea să nu lase să se vadă, că era mai puțin stăpână pe sine și doar prezența soldatului în încăpere o silea să nu se abandoneze în abisul ce se deschisese în fața ei. Totul le părea, în același timp, un chin dus până la limita suportabilității, dar și o plăcere care le incendia simțurile.

Hyo-Ri se întoarse spre soldat și îi spuse ceva în coreeană. După ce acesta ieși, Alex simți mâinile ei fierbinți plimbându-se, din nou, pe tot corpul lui tremurător. I se păru, la un moment dat, că mângâierile zăboviră câteva clipe, voit sau nu, foarte aproape de zona intimă. Hyo-Ri tresări cu putere la încordarea lui bruscă și, imediat, o trecură toate căldurile. Fără să mai reziste imensei tentații, se aplecă înspre el, încercând să își atingă buzele de cele ale tânărului. Îi simți respirația care se accelera și era tot mai fierbinte, în timp ce mâinile ei își continuau explorarea.

În acel moment, însă, intră în încăpere soldatul, iar fata se retrase imediat. Și Alex o simțise foarte aproape și, abia revenindu-și, îngână:

—Hyo-Ri, cât crezi că voi mai rezista fără să te văd?

Dar ea nu putea să-i răspundă chiar atunci. Avea în gât un nod care o sufoca de-a dreptul. Soldatul îi adusese ghipsul și, după ce dădu jos atela și pipăi tibia, asigurându-se că totul pare la locul lui, începu să întindă pasta moale și albă… La sfârșit, își notă precipitată cuvintele dictate de Alex și ieși foarte tulburată din încăpere. Și el, însă, era atât de emoționat, încât scrisoarea dictată abia dacă acoperea o pagină:

Răcoarea toamnei creşte cu spor și malurile zilei se adună mult mai devreme. E liniște acum. De la ultima ta mângâiere, cerul subţire a rămas încătuşat între noi. N-am învăţat, iubito, să mă întristez fără să-mi fie teamă. De aceea, cu osteneală îmi port solitudinea, ca pe o gondolă cu vâsle șerpești prin inelele fluide ale zilei străine.

La tâmpla scrisorii, îmi aşez cu grijă cuvintele, ca pentru veghe… Sunt și ele ude, sunt grele şi sure ca un bocet. Dar gândul la tine dă aromă chiar și aerului de plumb. Pot simți iar mâinile tale darnice, niște păsări ghimpate ce

s-au cuibărit în pleoapele mele și nu lasă ochilor liniștea nopții. Sunt clipele în care, tăcut, febril, prins în ancore pământii, îmi ascult încă o dată rădăcinile trosnind. Atunci dorința crește, devine un spin uriaș înfipt în chiar măduva gândului.

Cât de departe o fi cerul nostru, ţesălat de urmele ploii! Două columbe roșii, ne chemăm aproape surd din coliviile nopții. În zadar ne pândesc veghetori iscusiți, cum ar putea să pună căpăstru luminii?

De câte ori mi-am imaginat că ești aici! De te-ai culca şi tu în somnul meu, n-aş mai fi ca un pin despuiat, părăsit, în jurul căruia ploaia dansează. Aș putea simți bucuria pe care aracul o are lângă viţa de soi. Oh, de-ar fi mâinile tale cu grai, de-ar fi mâinile mele cu pleoape! Tu să mă chemi, eu să te aflu și în dar să stăruim amândoi… Să ne privim noaptea întreagă, ca două oglinzi între care se-ntinde hotarul iubirii!

Partea a patra. RECEPȚIA

Capitolul 47

Maiorul Pak Seong-Ho plecă singur spre Pyongyang. Era un mod de a fugi de propriile gânduri. Dacă ar fi luat un șofer, s-ar fi lăsat invadat de toate scenariile pe care mintea sa le-ar fi născocit, cum se întâmpla înainte de fiecare întâlnire cu comandantul suprem. Așa, spera ca atenția la drum să nu-i lase timpul necesar. Chiar dacă acum era mai relaxat, totul mergea bine, avea și scrisoarea cea nouă… Dar sergentul era mort de ceva vreme și mult nu mai putea tăinui asta. Era, fără îndoială, un element care influența radical negocierile și tocmai asta îi dădea o stare de neliniște. Se felicitase de mai multe ori în gând pentru curajul de a spune franc, de la început, că este foarte probabil ca sergentul să moară și asta nu i se poate imputa lui. Odată pregătit terenul în acest fel, totul trebuia să se simplifice. Dar cu liderul suprem nu se știa niciodată…

Ajunsese devreme în capitală. Îi rămânea timp suficient pentru o plimbare de limpezire a gândurilor în jurul *Pyongyang International Cinema House*, o construcție mai mare decât opt terenuri de fotbal, cu peste 600 de săli și încăperi de diferite dimensiuni, situată pe insula Yanggakdo[29]. Înconjură, aproape fără să își dea seama, și hotelul internațional cu același nume, ale cărui o mie de camere sunt destinate doar străinilor și coreenilor privilegiați. Își înălță ochii, la un moment dat, spre restaurantul rotitor din vârful construcției, în care, deși își propusese de câteva ori, nu ajunsese niciodată. Însă, după ce își privi ceasul, hotărî să intre în cinema.

O tânără îl conduse în loja unde i se rezervase un loc. Se aștepta la asta, invitații speciali beneficiau mereu de tratament aparte. Cum nu găsi pe nimeni înăuntru, habar nu avea la ce să se aștepte. Loja avea șase locuri și era exclus să fie rezervată doar pentru el. Se așeză în primul rând și începu să privească prin sală. Cei mai mulți dintre invitați veniseră însoțiți, era o afluență de femei frumoase cum nu se putea vedea foarte des. Toată clasa favorizată din capitală urma să ajungă în acea seară la deschiderea festivalului.

Gândul îi fugi, oarecum straniu, la Hyo-Ri. De când o văzuse fără mască, era mult mai prezentă în mintea lui. Se gândise de multe ori la faptul că viitorul ar fi arătat altfel dacă ar fi acceptat măcar una dintre repetatele invitații de a se stabili în Pyongyang. Se și vedea, cu ea împreună, la marile ceremonii, ca un cuplu strălucitor. Ca peste tot, probabil, jocurile se fac în capitală. Liderul suprem avusese nevoie de el la Kaesong, pentru a consolida filiala Comitetului de Securitate, dar de atunci trecuseră deja câțiva ani buni și maiorul simțise, o vreme, că a intrat pe o linie moartă. Adică, rămânea important, vital chiar pentru partid, care avea nevoie de

filiale puternice peste tot în țară, cu atât mai mult la Kaesong. Dar era în afara sferei de influență, în afara cercului fierbinte. Poate era timpul să se gândească mai aplicat la mutare. Totdeauna avusese în minte și riscurile uriașe la care sunt supuși cei aflați în gura lupului, cum îi plăcea să spună. Puteau cădea în dizgrație oricând, fără să primească măcar vreo explicație. Totuși, avantajele erau mai mari decât riscurile și maiorul era convins că ar fi făcut față oricărei provocări.

Ușa se deschise, la un moment dat, și în lojă intră… Dong Min-Ah, șefa cabinetului doi. Maiorul se ridică repede și o salută plin de respect.

–Tovarășe maior Pak, ce bucurie să te revăd!

–Sunt onorat totdeauna în prezența dumneavoastră, îi răspunse maiorul, evitând să folosească un apelativ.

Deși greu de crezut, nici măcar el, unul dintre puternicii Comitetului de Securitate, nu știa foarte bine cum să i se adreseze în cercurile restrânse. Multe dintre aspectele vieții ei private rămăseseră un mister. Abia se aflase că o însoțise pe sora liderului suprem la studii la Berna, în Elveția. De atunci, erau nedespărțite, iar influența șefei cabinetului crescuse constant, până când ajunsese singura persoană care se bucura de încrederea absolută a familiei conducătoare.

Dong Min-Ah se așeză pe unul dintre scaunele din ultimul rând al lojei și îl invită pe maior să ocupe locul de lângă ea.

–Ce vești aduci de la Kaesong? Să știi că și pe mine m-au entuziasmat acele scrisori. Sunt… atipice și, pentru o femeie, sunt captivante.

–Ne străduim, știm cât de important este acest element în ansamblul negocierilor…

Maiorul se opri. Nu știa cât din toată povestea îi este cunoscută lui Dong Min-Ah și îi era frică să nu facă vreo greșeală. Femeia înțelese imediat de unde venea fâstâceala lui și îi spuse:

–Știu, doar și eu mă lupt zilnic cu cei din sud pentru a obține privilegiile care ne-ar satisface. Nu intenționăm să ne prezentăm oricum la olimpiadă, să facem doar act de prezență.

Delegația noastră și, de altfel, tot ceea ce este legat de noi va trebui să fie mereu în centrul atenției acolo.

–Să știți că mai este pregătită o scrisoare. O am la mine.

–Aici? Dă-mi-o repede.

Maiorul îi înmână scrisoarea și se miră, oarecum, de nerăbdarea ei. O studie atent în timpul lecturii. Fața i se lumina progresiv, iar la un moment dat scăpă un sunet discret, asemănător unui oftat. Se cufundase total în text și

Pak Seong-Ho avea impresia că se schimbase brusc, parcă era altă femeie. Spre sfârșit, avea un aer melancolic, aproape trist. Dar își reveni destul de repede și spuse:

—E superbă, și aceasta. E bine că nu mai are niciun motto. Abia aștept să-l cunosc și eu pe băiatul acesta. Acum te voi întreba ceva foarte direct și ar fi bine să primesc un răspuns clar și sincer: Este mort sergentul?

Pak Seong-Ho simți cum scaunul se contractă, iar el se face mic, tot mai mic…

–Da. A murit.

–Când?

Da, asta era întrebarea de care îi fusese frică, nu prima.

–În ziua precedentei mele vizite la Pyongyang.

–Bănuiesc că l-ați îngropat. Cine știe, este posibil să ni se ceară chiar și trupul lui…

–Da, desigur.

–Azi am studiat scrisorile ore în șir. Încă de dimineață cei din sud ne-au spus că au informații cu privire la moartea lui și la faptul că totul se întâmplă în Kaesong. Deocamdată ne-am eschivat, dar va trebui să confirmăm.

Maiorul era desfigurat de uimire. Cum puteau ști cei din sud așa ceva? Verificase și el cu atenție fiecare scrisoare, fără să observe elemente care să îi provoace suspiciuni. *Alta trebuie să fi fost sursa lor, totuși,* își spunea în gând. Însă, când Dong Min-Ah îi explică presupunerea ei cu antetul, pe care o intuise foarte bine, maiorul nu mai era la fel de convins. Îl subestimase mult pe american. Era, oare, și Hyo-Ri implicată în toată povestea?

–Te rog să iei toate măsurile necesare ca în cursul zilei de mâine să operăm transferul americanului la Palatul Ryongsong[30], în aripa de est. Și al fetei. De aici, mă voi ocupa eu, personal.

De această dată, maiorul se albi la față. Nu pomenise nimănui, niciodată, nici măcar comandantului suprem, despre Hyo-Ri. Ce se întâmplase oare? Cine îl trădase? Într-o fracțiune de secundă îi trecură prin minte figurile lui Da-Eun și ale celor doi soldați. *Este exclus*, își spunea. Numai dacă… Doamne, cât de evident îi părea totul, dintr-odată… Cum putuse să își închipuie că cei de la Pyongyang lăsaseră totul numai în seama lui, fără să controleze ei fiecare mișcare, fiecare cuvânt? Cu siguranță, toată casa de pe strada Sungion era înțesată de microfoane, poate chiar și de camere de supraveghere… Cum fusese atât de naiv? Deci ea știa totul… Chiar totul… Cu mari eforturi îi răspunse:

–Bineînțeles, nu este nicio problemă. Mâine dimineață vor fi transferați amândoi. Dar prizonierul indian?

–Cred că trebuie să îl aduci și pe el, nu văd niciun motiv pentru care să îi ținem în două locuri. Dar nu cu ambulanța. Pentru el îți voi trimite o altă mașină.

–Să îl aduc? Adică, eu, personal?

–Da, Seong-Ho, aș vrea să fii și tu prin preajmă în tot acest timp. Să știi că nu ți se reproșează nimic, ai gestionat bine situația. Însă trebuie să îi mutăm. Nu pot neglija nici vizita pe care cei trei sud-coreeni au făcut-o zilele trecute la Kaesong.

–S-a întâmplat ceva în timpul vizitei?

–Scopul oficial a fost unul administrativ, dar eu cred că au căutat indicii, au fost tocmai în spitalul abandonat. Oricum, cei trei vor fi mai în siguranță aici. Nu uita, sâmbătă te aștept la recepția organizată la palat.

Și, aplecându-se spre maior, îi șopti la ureche:

–Da-Eun va rămâne acolo. Dar sunt convinsă că și la Pyongyang poate fi plăcut…

Capitolul 48

Chosun și *The Korea Herald* ocupau aproape jumătate din spațiul de depozitare al fiecărui punct de vânzare a presei.

Ambele publicații își deschiseră edițiile de știri cu ultima scrisoare de la Kaesong. Deja interesul pentru scrisori crescuse atât de mult, încât ziarele își pierduseră exclusivitatea. Exista, acum, și un post de televiziune care anunțase că va realiza un *talk-show* pe această temă, singurul avantaj păstrat de ziare, unul deloc neglijabil, era legat de ora difuzării. La televiziune, emisiunea era programată la o oră de maximă audiență, după ora 20:00, în timp ce lumea, nerăbdătoare, se înghesuia în continuare, în fiecare dimineață, să citească varianta tipărită a scrisorilor.

Jin-A se întorsese de la Kaesong foarte dezamăgită. Își pusese multe speranțe în acea călătorie care, în definitiv, nu-i adusese nimic. Dar, mai ales, nu înțelegea nici ea, ca și majoritatea celorlalți, de ce durează atât de mult recuperarea captivilor. Soneria o scoase repede din starea de apatie. Pe ecranul din hol apăru figura cunoscută a lui Park Yu-Na. Îi deschise grăbită, de această dată.

–Bună seara, Jin-A.

–Bună, Yu-Na. Ce mai faci? Ai timp să bem un ceai?

–Da, cu plăcere. Cum a fost la Kaesong?

–Timp pierdut. Nu știu dacă interpretarea a fost corectă.

–Eu cred că da. Însă Kaesong este un oraș mare, puteau fi oriunde. Am venit să te mai surprind cu ceva.

–Crezi că aș mai putea fi surprinsă?

–Da, chiar cred. Postul de televiziune al SBS a anunțat deja o emisiune specială pe tema poveștii voastre de dragoste și dorește participarea ta la show.

–Ce?! Eu te invit la un ceai și tu îți bați joc de mine, YuNa? Deja este prea mult…

–Jin-A, cum poți spune așa ceva? Tu știi de mult că eu am o misiune și tot ceea ce fac este sarcină de serviciu. Ministerul a fost de acord, cu condiția să nu vorbești nimic despre locul de muncă. Se așteaptă doar consimțământul tău.

–Yu-Na, de ce ar vrea ministerul, dintr-odată, să mă scoată în față, după ce atâta timp n-am avut voie să spun absolut nimic, nimănui?

–Nu știu. Dar, cel puțin, gândește-te până mâine la prânz.

Te rog. Nu da un răspuns sub presiune. Ai timp…

—Mă voi gândi. Acum, hai să bem ceaiul.

Când rămase singură, Jin-A se așeză, fără grabă, în fotoliu. Realizase deja că se schimbase mult în ultimele luni. Un caracter puternic, dar mai ales pragmatică și foarte calculată, Jin-A spunea mereu că nimic din ceea ce ți se întâmplă nu poate rămâne fără o explicație. Cu atât mai mult ceea ce îți ocupă în mod abundent mintea. Însă, de când începuse toată această aventură incredibilă, a cărei protagonistă era, devenise mult mai sensibilă la puterea cuvintelor, sub influența celor din jur.

Era mirată, la început, apoi tot mai sedusă de ideea că acele scrisori, pe care presa le transformase în povestea de iubire a anului, erau pentru ea. Nu-și putea permite să le trateze superficial, chiar dacă, la prima lectură, îi apăruseră mai mult încâlcite decât încifrate. Însă tocmai de aceea le studiase atent, căutase cu râvnă sensurile și începuse să simtă atmosfera lor. Acum citea fiecare cuvânt cu emoție, intrând într-o transă care o marca ziua întreagă. Însă televiziunea… chiar i se părea copleșitor. Dar și atât de tentant, deopotrivă. Dintr-odată, se simțea parte a unei povești celebre, o Julieta a zilelor noastre…

Capitolul 49

Vestea că se va muta la Pyongyang era nu doar neașteptată pentru Hyo-Ri. I se părea o adevărată dramă. Totdeauna se bucurase că locuiește într-un oraș mare, care îi oferă toate posibilitățile, un liceu bun, facultatea dorită și perspectiva unui loc de muncă adecvat, fără a fi nevoită vreodată să se mute. Nici nu-și imagina viața departe de Ye-Jun și era convinsă că vestea îl va supăra. Nu se aștepta ca tocmai din partea lui să vină încurajările, chiar dacă bunicul o sprijinise mereu, indiferent de situație.

–Hyo-Ri, tu ești tânără. Nici nu știu cum de te-ai gândit că nu vei pleca niciodată de aici. Viața te poate purta prin locuri nebănuite. Niciodată nu este atât de liniară și, poate, monotonă cum ne-o imaginăm noi. Tu nu trebuie să te împotrivești, trebuie doar să fii pregătită. Oricând, pentruorice.

–Așa m-ai învățat mereu, bunicule, e adevărat. Dar eu am sperat că drumul meu va fi tot timpul în preajma ta. Când m-am înscris la admitere la medicină, singurul gând care mi-a dat putere a fost acesta, să pot fi lângă tine atunci când va fi nevoie.

–Am 80 de ani, Hyo-Ri. Dumnezeu mi-a dat atâta sănătate încât, iată, până acum n-am avut nevoie de doctori. Nu te ascunde după umbra mea. Dacă viitorul tău este la Pyongyang, eu voi fi fericit să te știu acolo. Chiar dacă ceva îmi spune că… neștiute sunt căile Domnului.

–Ce vrei să spui, bunicule?

–Nimic, m-am lăsat luat de val. Ceea ce mă intrigă pe mine este rolul pe care îl vei avea la Pyongyang. Ce ți-a spus maiorul?

–Nimic concret. Doar că sora liderului suprem vrea să mă cunoască și că voi rămâne o vreme acolo.

–Poate că este șansa ta, Hyo-Ri. Chiar dacă mie prezența ta la palatele familiei conducătoare îmi dă fiori. Pentru foarte multe femei asta ar fi o mare oportunitate. Mă tem, însă, că tu, fiind crescută altfel, vei fi vulnerabilă.

–M-am descurcat binișor cu maiorul, nu?

–Cu Pak Seong-Ho a fost altceva. Acolo, totul va fi diferit.

–Spunea că va fi și el la Pyongyang.

Ye-Jun rămase o clipă pe gânduri. Cât și-ar fi dorit să știe cine trăgea de fapt toate sforile acestea! Era oare maiorul, care o introducea la Pyongyang din postura de protejată a lui? Hyo-Ri era, fără îndoială, o partidă perfectă pentru el. Frumoasă, educată, ar fi fost imediat remarcată în nobilimea de

carton din capitală. Sau poate ordinul venise de undeva de deasupra lui și el doar profita, potrivindu-i-se foartebine?

–Hyo-Ri, nu mi-ai spus niciodată ce părere ai despre Pak Seong-Ho. Așa, înțelegi tu… ca bărbat.

–N-am nicio părere, bunicule. Nu m-am putut gândi la el niciodată altfel decât ca la cel care îmi dă ordine. Este un bărbat prezentabil și cu mine s-a purtat mereu frumos. Dar nu l-aș putea iubi niciodată. Iar, de când l-am surprins cu Da-Eun, am o repulsie puternică față de el.

–Iubire? Iubirea este un dar, Hyo-Ri. Nu poți ști niciodată pe cine vei iubi.

–Bunicule, crede-mă. Nu-l voi iubi niciodată. Nici pe el, niciun alt bărbat.

–Dar Alex? Americanul?

–El… nu este un bărbat.

–Nu? Dar ce-o fi, oare?

–El este doar o plăsmuire a minții mele. Nu poate exista în lumea reală.

Capitolul 50

Când soldatul veni să-l lege la ochi, Alex era sigur că urmează să apară Hyo-Ri. Dar, dintr-odată, două perechi de brațe puternice îl apucară și se trezi luat pe sus, destul de brutal, apoi îl așezară pe un soi de targă. Da, era chiar o targă, simțea cum este scos din încăpere, apoi din clădire. După multe zile, era afară, plămânii lui simțeau asta din plin. Pentru foarte puțin timp, însă. Targa tocmai era introdusă într-o mașină, auzise ușa deschizându-se. Este, probabil, o ambulanță, își spunea. Dar unde îl duceau?

Drumul îi păru infinit lui Alex. Nu era în stare să facă niciun fel de aproximare, era convins că nu îl duseseră atât de mult pe cât i se păruse lui. Nici n-ar fi avut unde, decât poate în China… La început, crezu că va face din nou un atac de panică. Dacă îl duceau la Seoul, nu avea să o mai vadă niciodată pe Hyo-Ri, ceea ce ar fi fost inacceptabil.

Se liniști, însă, destul de repede. Granița sud-coreeană trebuia să fie destul de aproape și, chiar dacă până la Seoul era cale de vreo două ore, nu era de crezut că ar fi putut intra în Coreea de Sud fără ca mașina să fie controlată, ori chiar să îl transfere în altă mașină. Nici măcar nu știa dacă este singur în ambulanță sau mai este cineva cu el. Probabil trimiseseră cel puțin un soldat, nu îl puteau lăsa singur. Îl strigă încet pe Vijay, dar nu primi niciun răspuns. Și nu auzise nicio mișcare, de când plecaseră de la casa cu atâtea amintiri. Când ambulanța ajunsese la Palatul Ryongsong, un soldat veni direct la mașină și îi ceru lui Hyo-Ri să coboare din cabină și să-l urmeze. Fata abia ținea pasul cu soldatul grăbit. Privirile i se opreau când în stânga, când în dreapta, era uluită de tot ceea ce vedea. Reședința familiei conducătoare era uriașă, întrecea toate așteptările ei, dar mai ales îi părea opulentă. Fiecare încăpere pe care o străbătea afișa un lux orbitor. Într-un cabinet cochet, elegant, o aștepta sora liderului suprem. Hyo-Ri o văzuse de mai multe ori la televizor și se aștepta să întâlnească o femeie rece, distantă și autoritară. Aceasta, în schimb, îi întinse mâna, zâmbind, și o încurajă:

–Bună ziua, tovarășă Kim Hyo-Ri. Te rog, apropie-te cu încredere. Ia loc.

După impactul primului moment, Hyo-Ri începea să își revină. Avea pe vârful limbii câteva întrebări, dar se abținu. Ye-Jun o sfătuise să fie curajoasă, dar foarte cumpătată. Socoti că nu este potrivit să se lanseze în discuție, o să vorbească doar atunci când i se va cere. Femeia o privea cu atenție, în timp ce păstra pe buze zâmbetul de întâmpinare.

–Am ținut să am o mică discuție cu tine înainte de a te instala. Bănuiesc că nu trebuie să mă prezint, ar trebui să mă cunoști. Sper să îți placă la Pyongyang. Înțeleg că nu ai mai fost în capitală, așa este?

–Da, răspunse scurt Hyo-Ri.

–N-am nicio îndoială că te întrebi ce cauți aici, care este misiunea ta. Din câte știm noi și, crede-mă, știm destul de multe, americanul nu a acceptat să dicteze nimănui scrisorile și a solicitat prezența ta. Însă nu este singurul motiv pentru care te afli aici. Eu am ținut în mod special să te cunosc, mai ales după ce ți-ai dat jos masca de pe față. Mi-a plăcut atitudinea ta chiar și atunci când l-ai înfruntat pe tovarășul maior Pak.

Hyo-Ri nu-și putea ascunde uimirea. Chiar atâtea detalii să fi oferit maiorul despre ea?

–Pot să vă întreb ceva?

–Desigur, vorbește fără sfială. Eu sper că, în scurt timp, vom deveni prietene.

Ce joc o fi ăsta? se întreba Hyo-Ri. Și ce interes o fi având pentru ea această femeie? O detestase de câte ori o văzuse la televizor pentru simplul motiv că făcea parte din familia dictatorului, dar acum avea sentimentul că poate greșise.

–În ceea ce privește masca, va trebui să o mai port?

–Acea mască era, așa cum cred eu, doar un scut, un mijloc de apărare?

Hyo-Ri își plecă ochii. Nu se simțea în stare să o mintă.

–Ei bine, îți propun să ai încredere totală în mine. Nu cred că ar trebui să mai ascunzi această față minunată, cât timp voi veghea eu asupra ta, vei fi în siguranță.

–Cât voi rămâne aici?

–Ei, nu știu… Depinde. În primul rând de tine.

–Ce reguli ar trebui să cunosc?

–Tot ce trebuie să știi îți va spune șefa cabinetului meu, Dong Min-Ah. Este cea mai de încredere persoană din anturajul meu și cunoaște toate detaliile poveștii, așa cum le știu și eu. Orice problemă vei avea, o vei discuta cu ea.

În acel moment intră cea care fusese prezentată drept Dong Min-Ah, în timp ce sora liderului suprem părăsi cabinetul. Cam de aceeași vârstă cu șefa ei, cu o ținută elegantă, dar sobră, avea o lumină blândă în privire și o impresionă plăcut pe Hyo-Ri. I se adresă cu o voce la fel de caldă:

–Îți voi spune, mai întâi, câteva lucruri legate de american. Celelalte, le vei deprinde tu singură, pe rând. Despre mine și, evident, despre sora liderului suprem, nu ai voie să vorbești cu el, niciodată. Pentru el, nu existăm. Cred că te vom păstra în continuare… nevăzută, mi se pare mai potrivit așa. Deci, va fi legat la ochi, ca și până acum. Nu cred că, din punct de vedere

medical, mai are nevoie de serviciile tale, chiar dacă am văzut că ești un medic foarte priceput. Însă prezența ta este necesară din alte considerente, nu-i așa?

–Atât de multe v-a spus tovarășul maior? întrebă Hyo-Ri, roșind.

–Hai să spunem că Alex, parcă așa îi spui, nu? Deci Alex ar putea scrie și singur deja acele scrisori, era legat la mâini doar ca să nu-și poată desface legătura de la ochi. Chiar dacă trebuie să-i fi fost destul de dificil să te țină așa de mână, nu?

Acum, Hyo-Ri înțelese totul. Știau, văzuseră tot, nu mai încăpea nicio îndoială. Nu maiorul le spusese, nici el nu știa. Oooh… asta însemna că știau chiar și despre el și Da-Eun…

–Hyo-Ri, noi am savurat povestea voastră. Este frumoasă, emoționantă, dar nu are nicio perspectivă, trebuie să fii la fel de conștientă de asta ca și mine.

–Dar eu…

–Hyo-Ri, o întrerupse Dong Min-Ah, ești o fată educată, știu bine asta. Știi ce spunea filozoful german Nietzsche? Cât timp am stat în Elveția, mi s-a părut unul dintre cele mai adevărate lucruri pe care le-am învățat: *dacă privești multă vreme într-un abis, abisul se va uita în tine*. Tu chiar crezi că este vorba despre iubire?

De această dată, Dong Min-Ah îi vorbise cu o superioritate atât de evidentă, încât Hyo-Ri se gândi că este momentul să reacționeze pe măsură. Și alese să facă o trimitere subtilă și la ceea ce detesta bunicul ei cu privire la familia liderului suprem: înfometau țara pentru a fabrica încontinuu arme.

—Dacă mi se permite, aș răspunde la fel, citând tot un german. De fapt, un evreu, născut în Germania, apatrid o vreme, elvețian mai târziu și american spre sfârșit, Albert Einstein: *Probabil nu suntem încă pregătiţi să creăm o bombă a iubirii, un mecanism destul de puternic pentru a distruge ura, egoismul şi lăcomiacare devastează planeta. Cutoateacestea, fiecare individ poartă cu sine un mic, dar puternic, generator de iubire, a cărui energie așteaptă să fie eliberată. Când o să învăţăm să oferim şi săprimim aceast*ă *energie universală […] vom putea afirma că iubirea învinge tot, că poate transcende totul şi orice, deoarece iubirea este chintesenţa vieţii*.

–Ești chiar mai grozavă decât mă așteptam. Nu, nu știam citatul. Așa gândești și tu?

După episodul plin de îndrăzneală, Hyo-Ri lăsă iar capul în jos, iar Dong Min-Ah înțelese imediat.

–Voi face cu tine o înțelegere. Mâine seară va avea loc o recepție importantă la palat. Tu îl vei însoți pe maiorul Pak.

Hyo-Ri se pregătea deja să riposteze, dar Dong Min-Ah îi făcu un semn cu mâna și continuă:

–Va fi cel mai potrivit moment să te introducem în cercurile din capitală. Cu atât mai mult cu cât maiorul nu are însoțitoare, iar voi vă cunoașteți de mult. În schimb, ți se va permite să îl vezi pe american oricând dorești, nu știu dacă ți-ar putea face mai mult rău de atât. Oricum, foarte probabil, în câteva zile el va pleca. Iar viitorul tău poate arăta foarte bine, aici…

Capitolul 51

Lumina se răsfăța în voie în încăpere și privirea lui Alex se pierdea în ea. Fusese obișnuit cu obscuritatea casei din Kaesong și era destul de uimit să vadă că aici nu i se administrează lumină cu porția. Dar nu numai lumina era diferită. Patul în care stătea era uriaș, cu așternuturi de calitate, mirosind plăcut. Pereții, cam încărcați după gustul lui, dar cu ornamente bine încadrate în designul de ansamblu al încăperii, îi alungau orice îndoială. Nu se afla într-un spital, cu siguranță. Drumul cu ambulanța îl făcea să creadă că l-au mutat în nord, era singura direcție unde putea parcurge o asemenea distanță, deci înspre capitală. Iar luxul din jur indica destul de limpede că locul era unul folosit cel puțin temporar de persoane foarte importante, poate chiar familia dictatorului.

Pe drum se gândise numai la Hyo-Ri. Dintre toți bărbații, să se îndrăgostească tocmai de el, probabil singurul cu care nu avea nicio șansă, care urma să plece în foarte scurt timp și să nu se poată întoarce niciodată! Dumnezeu, cel care face minuni zilnic, nu ar putea îngădui așa ceva decât dacă ar avea un alt plan… Trebuia să creadă asta. Altfel, nimic nu ar fi avut niciun sens…

Abia se acomodase cu noile condiții, când un alt soldat decât cei doi de până atunci îl legă la ochi. Scoase un oftat lung, de mulțumire. Spera ca vizitatorul să fie cel așteptat.

–Bună, Alex, spuse Hyo-Ri, dar vocea îi părea vlăguită.

–DMZ, Hyo-Ri. Ești obosită sau abătută doar?

Hyo-Ri nu răspunse imediat. Alex o salutase cu formula aceea, el era consecvent. Era și destul de uimită cum începea el să îi cunoască stările, doar auzindu-i vocea.

–Sunt puțin obosită. Mă voi odihni, am trecut doar să mă asigur că ești bine. Și să știi că sunt și eu aici, dacă te-ai întrebat cumva.

–A doua parte a ultimei propoziției nu te prinde, Hyo-Ri.

Unde ne aflăm?

–La Pyongyang. Mi s-a spus că nu trebuie să-ți ascund asta. Cum sunt rănile?

–Nu le mai simt de câteva zile. Doar piciorul m-a durut înainte de a-l pune tu în ghips. Acum, sunt ca și anesteziat.

–Am un efect bun asupra ta. Chiar dacă se putea și mai bine.

–Vorbești codificat…

–Putea să-ți fie amorțită și limba. Dar mereu am constatat că, dimpotrivă, prezența mea o dezmorțește.

—Tu cum ești?

–Ți-am spus, obosită. Am și o veste bună. Cam toată lumea vorbește de plecarea ta în doar câteva zile.

–Asta numești tu veste bună? Pentru mine? Pentru tine?

Vei scăpa și tu, te poți întoarce acasă…

–Nu știu dacă mă voi întoarce. Alex nu se așteptase la asta.

–Nu ți se permite?

–Nu știu dacă voi dori să mă întorc.

Acum, nu mai înțelegea nimic. Credea că o cunoștea prea bine pe Hyo-Ri pentru a accepta o astfel de ipoteză. Nu era genul de fată pe care să o poată ademeni capitala cu ceva, așa încât să rămână acolo din inițiativa ei. Iar legătura specială cu bunicul fusese de atâtea ori scoasă în evidență. Aici nu cunoștea pe nimeni, ajunsese de doar două-trei ore. Ce se schimbase oare? Fugea de toate amintirile din Kaesong? Își căuta un refugiu în cu totul altă lume? Și, totuși, cum ar fi reușit, singură?

–Ce știi despre Vijay? L-au adus și pe el?

–Da. I-a fost alocată o încăpere separată, dar eu nu l-am mai văzut.

–E aici și maiorul? întrebă Alex cu vocea strânsă.

–Da. Mâine îl voi însoți la o recepție importantă.

Hyo-Ri se arăta nemiloasă. Conștient. Voit. Nu era în stare, singură, să se detașeze în niciun fel, chiar dacă era convinsă de necesitatea actului. Se gândea, însă, că poate îl va determina cumva pe el să o alunge, ar fi fost mult mai simplu. Atunci ar fi fost nevoie doar să accepte îndepărtarea, nu ar fi depins de puterea ei, în care nu mai avea încredere.

Dar așteptările îi erau, încă o dată, înșelate. Alex îi spunea ceva, dar atât de șoptit, încât era nevoită să se aplece spre el ca să îl audă:

–La o recepție, Hyo-Ri… Și eu mă gândesc de atâta timp că aș renunța fericit la un braț pentru un singur vals cu tine…

*

–Scrisorile sunt, într-adevăr, superbe, Vijay.

–Când afirmația vine de la un reporter al celui mai vândut ziar american, pare credibilă.

–Cui aparțin, de fapt?

–Să înțeleg, însă, că nu ai urmărit cu atenție povestea?

–Am urmărit-o. Dar… am sentimentul că ori Alex Robinson s-a născut bătrân, ca în *Strania poveste a lui Benjamin Button*[31], ori și-a adaptat perfect discursul specificului societății coreene, mai receptivă la melodrame. Altfel, în SUA, o astfel de scrisoare în care să nu găsești măcar două expresii de genul *what the fuck*[32]*,* ar intra cu greu în preferințele cititorilor.

–Și, cu toate acestea, ați dat o grămadă de bani pe povestea acestor scrisori.

–Sunt, așa cum am spus, superbe. Dar pentru mine, în unele cazuri, o înjurătură pare mai la locul ei decât o pagină de metafore.

–Chiar și aunci când scrisoarea e adresată iubitei?

–Da… uneori…

Vijay se mulțumi să ridice din umeri. Dar, după o pauză scurtă, răspunse:

—Eu n-am crezut niciodată că un om ar trebui apreciat după gradul de obscenitate al limbajului pe care îl folosește. Pe de altă parte, este la fel de adevărat că nu aș încuraja pe nimeni să afișeze un comportament fals, doar pentru impresia… artistică. Dacă îți vine să înjuri, fă-o, vei fi tu însuți, natural. Dar dacă structura ta, calofilă, te face să nu simți niciodată dorința de a vorbi trivial, cu siguranță nu ești cu nimic mai prejos decât ceilalți. Dimpotrivă.

Ella simți în tonul lui o ușoară înflăcărare, pe măsură ce vorbea. Nici ea nu era adepta limbajului obscen, dar îl provocase pe Vijay cu un scop bine definit. Iar răspunsul lui o făcu să zâmbească, mulțumită.

Capitolul 52

Impunătoarea sală de spectacole a palatului se transformase total în seara aceea, devenise un ring de dans uriaș, înconjurat de mese pregătite pentru un eveniment major. Când intră, la brațul lui Pak Seong-Ho, pe Hyo-Ri o cuprinse o scurtă senzație de amețeală. Maiorul o simți imediat, părea că brațul acestuia rămăsese singurul ei punct de sprijin. Îi șopti ceva, iar fata se reculese rapid. Dong Min-Ah îi spusese clar maiorului că va trebui să apară doar la 19:15, chiar dacă întârzierea putea fi privită ca o gafă de către ceilalți. Așa regizase intrarea lor, trebuia să producă efectul scontat de ea.

Și așteptările i-au fost confirmate, toată sala îi privea în momentul intrării. Mulți nu îl cunoșteau pe maior, și orice noutate făcea cuvenitele valuri. Pe Hyo-Ri, în schimb, nu o mai văzuse nimeni și toți erau foarte curioși să afle câte ceva despre ea. Invitația primită fusese limpede, exista un cod vestimentar, uzual, de altfel, la recepțiile de la palat. Pak Seong-Ho purta smoching negru, pantaloni negri, pantofi negri, cămașă albă și papion negru. Hyo-Ri fusese nevoită să caute prin garderoba lui Dong Min-Ah. Găsise chiar ceva pe gustul ei, o rochie simplă, lungă, până la podea, de culoare verde oliv și pantofi cu toc, fără decorațiuni, de culoare carmin. Își ridicase părul la spate și împrumutase o poșetă plic simplă, de culoarea pantofilor. Era o apariție spectaculoasă și, cu cât simțea mai pătrunzător ochii tuturor trecând prin ea, cu atât mai tare o încerca regretul că nu o poate vedea și Alex.

Hyo-Ri știa că este o femeie frumoasă. În plus, învățase de la Ye-Jun câteva lucruri simple despre frumusețe. Că ea se revendică din naturalețe, din simplitate, din imperfecțiune chiar, dar și din atitudine. Și că este, în primul rând, o proiecție a minții privitorului. *Sursa esențială a frumuseții, care nu se vede imediat, este echilibrul și armonia interioară*, îi spunea bunicul. O*amenii fericiți par totdeauna mai frumoși*. Se îndreptară direct spre masa din centru. Maiorul adusese un buchet uriaș de trandafiri albi, așa cum îi sugerase Dong Min-Ah. Sora liderului suprem era o prezență fastuoasă în acea seară. Purta o rochie superbă, albastru imperial, și avea o coafură sofisticată, altfel decât o mai văzuse maiorul. De obicei, își lăsa părul liber și părea să nu se preocupe în mod excesiv de aranjarea lui, ceea ce îi dădea un aer natural, foarte apreciat de cei care analizau aparițiile ei publice. Hyo-Ri o felicită și ea, primind, la rândul ei, cuvinte laudative pentru prezența plină de farmec și grație.

Ceea ce era menționat în programul serii semăna mai degrabă cu un spectacol, în care participanții erau invitați să se implice. Aveau să urmeze recitaluri ale unor artiști cunoscuți, parade ale costumelor tradiționale și demonstrații de dans. Dintre toți cei prezenți, Pak Seong-Ho părea cel mai fericit. Avea parte de o intrare triumfală în protipendada capitalei și toată lumea îl felicita pe el pentru tânăra superbă care îl însoțea. Lucrurile se

brodau impecabil pentru maior, în timp ce, pentru Hyo-Ri, recepția constituia o capcană perfectă. Foarte tânără încă, fără experiența acestor evenimente, fata ar fi trebuit să intre în extaz în seara aceea și să fie atât de impresionată, încât să-și dorească cu ardoare o astfel de viață, acolo, la Pyongyang. Pe care el, fără îndoială, i-o putea oferi.

Exista o singură problemă, însă: Dong Min-Ah. Era tânără, era frumoasă și, chiar dacă aceste calități nu erau suficiente pentru a deturna atenția maiorului de la Hyo-Ri, mai avea una: era de nerefuzat. Și Dong Min-Ah tocmai se îndrepta spre el, cerându-i să deschidă împreună dansul, deoarece sora liderului suprem anunțase că nu va dansa. Pak Seong-Ho era, desigur, flatat de atenția de care se bucura. Începu valsul reținut, exagerat de atent, dar se eliberă destul de repede și oferea, împreună cu Dong Min-Ah, imaginea unei perechi de la care nu își puteau dezlipi ochii nici bărbații, nici femeile. Dacă, în urmă cu o oră, îl invidiau toți pentru apariția împreună cu Hyo-Ri, maiorul trecuse foarte repede la alt nivel. Inspira acel sentiment amestecat, de respect și teamă, pe care cei mici îl arătaseră totdeauna celor mari. Iar el, dominând atmosfera împreună cu șefa cabinetului doi, intra deja în categoria celor mari.

Pentru Hyo-Ri, în schimb, totul decurgea normal. Era prea lipsită de experiență pentru a înțelege atât de repede situația. Dacă Dong Min-Ah dorise să deschidă dansul cu Pak Seong-Ho, probabil nu era nimic nefiresc. Oricum, ei îi convenea de minune, își dorea să nu trebuiască să danseze cu el. Și simțea, fără să fie nevoită să mintă, că pantofii cei noi o jenau destul de tare.

Capitolul 53

Anthony și Olivia urmăreau permanent știrile din Seoul și, pe măsură ce timpul trecea, deveneau tot mai agitați. Situația se prelungea mult peste așteptările lor, iar veștile erau puține și, de cele mai multe ori, irelevante. Tot ce se publica era doar despre sergent și logodnica lui, cu accent pe scrisori. Despre Alex nu se pomenea niciodată, firește, și singura sursă de la care puteau spera să afle ceva rămăsese profesorul Sean Miller. Însă nici el nu știa prea multe.

După eșecul misiunii de la Kaesong, nimeni nu se mai hazarda să formuleze vreo ipoteză, Nord-coreenii nu se grăbeau, simțeau că, pentru ei, creșterea tensiunii și a nerăbdării partenerilor de discuții constituie un teren favorabil pentru negocieri mai dure. Șefa propagandei din nord nu accepta să discute decât cu președintele sud-coreean dar, cu multă diplomație, obținuse și promisiunea că, la Jocurile Olimpice de Iarnă, va avea o întrevedere cu vicepreședintele S.U.A.

Apariția lui Jin-A la postul de televiziune fusese scurtă, ea retrăgându-se în prima pauză de publicitate. Refuzase să participe, în continuare, la dezbaterile din studio, deoarece prefera să păstreze detaliile relației ei cu Lee Min-Ho departe de presă. Anthony găsise pe internet o înregistrare a emisiunii, însă discuțiile se purtau în limba coreeană și doar la anumite intervale apărea câte un enunț în limba engleză în partea de jos a ecranului.

Totul era doar comerț și marketing. Lui Anthony i se părea chiar hilară o emisiune în care se abordează un subiect despre care nu se știe aproape nimic. Scrisorile erau singurele elemente vizibile și cunoscute ale problemei. Nici starea captivilor, nici stadiul negocierilor sau pretențiile formulate, niciun alt detaliu nu era la dispoziția celor ce realizau show-ul. Și totuși, auditoriul era la nivelul unui concert k-pop de anvergură. Cum să priceapă așa ceva? Măcar dacă Alex ar fi putut să le scrie și lor!

Capitolul 54

Recepția de la Palatul Ryongsong fusese evenimentul monden al anului la Pyongyang. Dong Min-Ah era, de altfel, expertă în tehnicile de comunicare. Toți anii aceia, în care activitatea de propagandă condusă de sora liderului suprem au pus Coreea de Nord pe o poziție privilegiată pe harta atenției acordate de lumea întreagă, îi dovedeau din plin calitățile. Șarada nucleară etalată de liderul suprem nu era altceva decât rezultatul unei campanii bine orchestrate de sora sa și șefa ei de cabinet. Reușiseră să atragă atenția tuturor, deși, în alte condiții, Coreea de Nord ar fi fost, în mod cert, o țară cvasi-invizibilă din punct de vedere al notorietății. Acum, însă, vestea unei întâlniri între vicepreședintele american și liderul nord-coreean ajunsese să țină capul de afiș al oricărei runde de știri din orice punct al globului și era privită cu mai mult interes decât orice alt eveniment politic.

Capitala toată vorbea despre Pak Seong-Ho și despre dansul cu Dong Min-Ah, pe care încă nimeni nu știa cum să-l interpreteze. Evident, în acest context, nici Hyo-Ri nu trecuse neobservată. Ea, însă, se simțea la Pyongyang ca într-un ocean. I se părea că totul este dintr-o altă dimensiune și locul ei nu era, cu certitudine, acolo. De altfel, se și plictisea destul de mult, neavând de făcut aproape nimic în ultimele zile. Excesul de timp liber îi forța mintea într-o singură direcție și asta o afecta cel mai mult. Intrase o singură dată la Alex însă, deși luptase din răsputeri să reziste tentației, asta era singura ei dorință, să îl vadă și să stea în preajma lui.

–Bună dimineața, Alex.

–Hyo-Ri! Zeiță a cruzimii, ai coborât între muritori! Și nici salutul nostru nu îl mai știi!

–Aleg, și de această dată, doar o parte din ceea ce spui.

Aș putea fi o zeiță?

–Tu mă tachinezi mult mai subtil, se pare. Cum să nu poți? Sunt convins că așa te-au văzut toți la recepție.

–Nu știu. Nu mă interesează.

–Nu? Atunci pentru ce te-ai dus?

–Să-mi satisfac o curiozitate.

–Hai, nu fi și mai crudă. Povestește-mi câte ceva.

–Nu e mare lucru de spus. Cum sunt rănile tale?

–Vor plesni cu totul dacă mă lași să ard așa, la foc mic…

–Chiar nu aș avea ce să îți spun. A fost… strălucitor pentru toată lumea, pentru mine, mai puțin.

–De ce, Hyo-Ri? Ce s-a întâmplat?

–Eram într-una din situațiile acelea greu de explicat. Ori nu eram unde mi-aș fi dorit să fiu, ori eram unde trebuie, dar nu cu cine mi-aș fi dorit să fiu, ori…

Vocea lui Hyo-Ri devenea tulbure și simți că are nevoie să facă o pauză. Dar pentru Alex era suficient, nici nu-și putea dori mai mult. Cu toate acestea, nu profită de tulburarea ei și îi oferi timp pentru a-și reveni:

–Ai mai auzit ceva despre eliberarea mea?

–Este o chestiune de zile, așa cum știi. N-aș putea spune, totuși, când se va întâmpla.

–Și tu, ce părere ai despre asta?

–Mă bucur mult pentru tine…

–Te bucuri? Cu adevărat? Hyo-Ri, ziua în care voi pleca de aici va fi cea mai tristă din toată viața mea.

Fetei îi venea să strige: Și pentru mine! Dar era foarte hotărâtă să nu-i arate și lui asta. Oricum, îi era atât de teamă de zilele următoare…

–Vrei să scriem o scrisoare? îl întrebă fata.

–Vreau să fac orice te-ar face pe tine fericită, Hyo-Ri.

Iubito,

mi-e atât de dor de zilele în care priveam cum tremură blând genele fluviului Han, peste aripile nevăzute şi lungi ale îndrăgostiţilor împăduriţi pe maluri! Suntem departe unul de celălalt și ostenim separați, ca și stâlpii de la ușa templului în care, uneori, şerpii îndoielii înnoptează. Ce chinuitoare distanțare! Și cât de viscolit ne iubim, şi alb, şi sărat, şi nemântuit, într-o trudă deșartă! Zi de zi suntem doi, dar niciodată în același culcuș. Trebuia, oare, să ne îndepărtăm ca să aflăm plânsul izbăvitor al alinării?

Timpul nostru s-a zbârcit atât de mult, încât eu, zgribulit și înspăimântat, mă strecor tot mai anevoie prin caierul zilei, cărându-mi cufărul cu tăciunii încinși. De multe ori, durerea mă însemnează, pulbere fierbinte cu ghimpi. Dar te voi aştepta mereu, plin de sevă, ca pe o scrisoare târzie de pe front. Pentru că singurul gând care îmi dă ocol, într-un vârtej ce nu se mai opreşte, este gândul la noi amândoi, sub aceeași iederă de stele a nopții. Cum ți-aș cerui buzele cu sigilii de rug și ți-aș înveli chipul cu iubire și veghe albă, neplânsă! Ne-a rămas atât de puțin răgaz, încât ar trebui să

mergem, frumoaso, afară din cuminţenie, astăzi, acum, cât fără astâmpăr sunt ochii tăi, unul dorinţa, celălalt teama femeii stârnite la dragoste. Acum, cât această toamnă străină încă ne îngăduie, cât ne mai putem deghiza în miresme și orice boare ne îndură greutatea…

Capitolul 55

Viața la Pyongyang însemna o schimbare destul de mare și în viața maiorului Pak. Primise una dintre casele de protocol din vecinătatea palatului și se stabilise acolo. Își împărțea timpul de lucru între unitatea militară la care fusese repartizat și sediul Comitetului de Securitate, unde avea, de asemenea, stabilit un program zilnic. În acest program se regăseau și scurte ședințe de lucru cu echipa condusă de Dong Min-Ah, cea care coordona întreaga acțiune legată de negocierile cu sudul și în care fusese și maiorul inclus. Se simțea atrasă de Pak Seong-Ho și îi arăta aceasta la fiecare întrevedere cu el. La început, doar micile gesturi și trimiteri subtile îi trădau intențiile, însă după câteva zile totul devenise limpede:

–Seong-Ho, cum te simți la Pyongyang?

–Tovarășă…

–Când suntem doar noi, îmi poți spune pe nume.

–Nu îndrăznesc.

–Te vei obișnui repede. Deci? Te-ai aranjat bine la casa de protocol?

–Da… Min-Ah…

–Vezi, nici nu e greu. Totul este în regulă, ai nevoie de ceva?

–Am stat destul de puțin acolo, am fost cam ocupat în ultimele zile. Dar este bine.

–În această seară voi trece pe la tine, să văd și eu cât de ospitalier poți fi.

–Sunt onorat… Min-Ah.

Maiorul era puțin timorat. Totul decurgea prea repede. Ce bărbat nu și-ar fi dorit să intre în grațiile ei? Dar… Pak Seong-Ho nu se simțea deloc în largul lui. Dong Min-Ah era una dintre cele mai puternice femei din țară și lui încă nu îi era clar dacă totul nu este decât un moft al ei, așa cum mai auzise. Vizita anunțată începu mai târziu decât se așteptase maiorul. Dong Min-Ah bătu la ușă abia după ce se înserase. Pak Seong-Ho pregătise o butelie de vin și încă se străduia să o deschidă, dar femeia nu îi dădu răgazul necesar. Se lipi imediat de el și începu să-l sărute plină de pasiune. Abia apucă maiorul să lase butelia din mână până când Dong Min-Ah se eliberă de cămașă și fustă. Apoi îl dezbrăcă și pe el cu aceeași repeziciune și începu să-l sărute din nou, peste tot, cu și mai multă fierbințeală. La început, maiorul răspunse timid tuturor provocărilor. Dar nu era bărbatul care să se lase dominat, chiar dacă orice greșeală putea fi echivalentă cu moartea. O prinse de mijloc și o ridică neașteptat de repede, până când sânii ei îi ajunseră la înălțimea ochilor. Sfârcurile mari, ascuțite, îl făcură imediat să treacă în ofensivă. Le sărută, excitat de tăria lor, secunde bune, după care

le strânse puternic cu buzele înainte de a le mușca pe rând, fără nicio reținere. Femeia țipă scurt, de două ori, apoi își arcui corpul cu o forță atât de neașteptată, că maiorul abia reuși să-și păstreze echilibrul. Mișcarea bruscă, prin care încercase să nu se lase trântit la podea, o făcu pe Dong Min-Ah să-și încolăcească, cu forță, picioarele în jurul lui, aplecându-se mult să îl sărute. Cu pleoapele acoperite de pielea ei catifelată, se îndreptă, cu ea în brațe, spre pat. Treptat, sunetele scoase de ea deveneau mai pline, mai grave… apoi din ce în ce mai moi, până când se încheiară cu un scâncet tremurat.

Trecu mai bine de un sfert de oră. Maiorul avea deja o stare ciudată, în care căuta să-și facă loc un sentiment de vinovăție:

–Trebuie să te întreb ceva, Min-Ah. Ceva ce mă frământă de câteva zile.

–Da, te rog.

–De ce ai insistat să merg la recepție cu Hyo-Ri?

–Nu ți-ai dorit și tu asta?

–Ba da, chiar foarte mult.

–Crezi că am greșit în vreun fel?

–Nu, desigur. Dar… tot nu înțeleg.

–Seong-Ho, eu sunt căsătorită. Soțul meu a avut un accident în urmă cu câțiva ani și de atunci este imobilizat într-un scaun cu rotile. Să continui?

–Nu. Îmi pare rău, nu am vrut să deschid un subiect delicat, dar nu știam.

–Este în regulă. Aș vrea să păstrez unele aparențe. Într-un fel, mă bucur că ai deschis această discuție, altfel trebuia să o deschid eu.

–Da? De ce?

–Mă gândeam că va trebui să ieși din categoria burlacilor. O căsătorie convenabilă ar fi exact ceea ce avem nevoie.

–Să mă căsătoresc? Nu cred…

–Ce zici de Hyo-Ri?

–Min-Ah, s-ar putea să nu-ți placă deloc ceea ce vei auzi și poate risc spunându-ți asta. Da, aș fi încântat să mă căsătoresc cu Hyo-Ri, pentru că… cred că am început să o iubesc.

–E foarte bine, din punctul meu de vedere. Cu o singură condiție: să nu invoci niciodată iubirea pentru ea când eu am nevoie de tine.

–Asta înseamnă să duc o viață dublă. Nu cred că aș putea…

–Eu cred că poți, dacă îți cunoști interesul. Din câte știu, ți s-a dat de înțeles că, dacă totul va merge conform planului, ai putea fi avansat chiar în acest an.

–A fost o discuție privată, cum poți ști despre asta?

–Tu chiar ești naiv, ori joci teatru? Este oare posibil să nu cunoști polii puterii din Pyongyang? Crezi că eu aș avea nevoie să te rog ceva?

De această dată, Dong Min-Ah nu doar ridicase tonul, strigase de-a dreptul.

–Nu… Nu… se bâlbâi maiorul.

–Mai gândește-te la ceva. Poate mai important decât toată discuția noastră de până aici. Hyo-Ri îl iubește pe american. Dar cred că știi și tu acest… detaliu.

–Știu. Dar el va pleca în câteva zile, iar Hyo-Ri îl va uita repede.

–Repede? Seong-Ho, pare că nu știi nimic despre iubire. Poate îl va uita, cândva, poate niciodată. Însă, până atunci, nici măcar nu ai avea motive să-ți reproșezi ceva în legătură cu mine, de vreme ce ea va fi mereu cu gândul la el. Dar… eu cred că ați fi unul dintre cuplurile frumoase din Pyongyang.

Capitolul 56

La Academia Militară din Nowon-Gu[33], în nord-estul capitalei sud-coreene, Kwan Jin-A era, deja, o mică vedetă. Toată lumea știa despre idila care generase cele mai mediatizate scrisori din țară, iar după apariția de la postul de televiziune, faima ei în cadrul academiei crescuse atât de mult încât generalul Choi se văzu nevoit să convoace întreg personalul pentru a atrage atenția asupra discreției pe care toți militarii trebuiau să o manifeste. Generalul nu fusese de acord cu decizia conducerii ministerului în privința emisiunii, dar nu se putea opune. În schimb, avusese o discuție cu Jin-A și, probabil, această intervenție cântărise greu în decizia ei de a nu participa la dezbaterile televizate, acceptând doar scurta prezentare din startul emisiunii.

Jin-A privise cu oarecare detașare toată povestea, la început. Dar scrisorile declanșaseră o schimbare evidentă și acum îi plăcea popularitatea de care se bucura, părea să fie bazată pe un soi de coeziune afectivă, de înțelegere și compasiune. Pentru toți ceilalți, era încă o poveste superbă de dragoste la care simțeau că pot participa, ca martori, datorită presei.

Nici nu se aștepta să fie chemată din nou în biroul generalului. Avusese o singură discuție cu el, cea legată de televiziune, și credea că totul era clar din acest punct de vedere. Ce s-o fi întâmplat?

–Te rog, ia loc.

–Mulțumesc, domnule general.

–Jin-A, cunoști poziția mea față de toată această șaradă mediatică. O numesc așa nu pentru a-ți induce vreun sentiment de asumare, tu ai devenit parte a ei oarecum independent de voința ta. Ca militar, mi se pare o spălare de rufe în public, pe care nu o găsesc potrivită sau necesară. Ca om, pot privi cu indulgența de rigoare o poveste romantică, cu atât mai mult cu cât destinul lui Lee Min-Ho este de un tragism aparte. Se pare că pe asta s-au bazat cei care au hotărât să accepte condiția nord-coreenilor cu privire la publicarea scrisorilor. Și, pot spune acum, a fost decizia corectă din punct de vedere al manipulării colective. În perspectiva participării celor din nord la Jocurile Olimpice de la PyeongChang, deja s-a creat un curent destul de favorabil în ceea ce privește simpatia publicului. Se pare că negocierile au intrat în ultima etapă, este posibil să fie definitivate în câteva zile.

–Oh, asta este o veste minunată, domnule general.

–Mda… Acum, însă, urmează partea dificilă. Eu am detestat totdeauna aceste momente, Jin-A. Îmi revine mie sarcina să te anunț că… sergentul Lee Min-Ho nu mai este în viață.

Fata se îngălbeni toată și simți dintr-odată că se sufocă. Pentru câteva momente, panica o stăpâni atât de pregnant încât se pierdu cu totul și părea că se va prăbuși de pe scaunul pe care era așezată, chiar dacă strângea cu putere marginile acestuia. Generalul se apropie repede de ea și o prinse de brațul drept, încercând să o încurajeze tăcut. În acel moment, Jin-A se descătușă brusc. Nu putea, încă, să articuleze niciun sunet, dar începu să plângă.

–Îmi pare rău, spuse generalul. Azi s-a primit confirmarea din nord, chiar dacă existau ceva bănuieli încă de câteva zile.

–Dar… dar chiar azi a apărut încă o scrisoare…

Jin-A se străduia să fie coerentă, însă vocea îi era gâtuită în continuare.

—E adevărat. Și, din câte știu eu, va mai exista una, ultima. Am făcut parte încă de la început din comitetul care a purtat discuțiile privind eliberarea prizonierilor. Așa cum probabil știi, în fiecare scrisoare există și o parte care are doar scop de propagandă, așa se explică interesul lor pentru apariția și publicarea scrisorilor. S-a convenit să mai acceptăm o singură scrisoare, în condițiile în care și tratativele sunt ca și finalizate.

–Ce s-a întâmplat?

–Cu Min-Ho? A avut răni prea grave pentru a supraviețui. Se pare că una dintre explozii l-a prins în plin, în timp ce încerca să salveze un turist american. Am fost asigurați că au avut o îngrijire bună, dar… cine poate ști…

–Înțeleg… Credeți că aș putea să plec direct acasă, acum?

–Sigur. Dar ar mai fi câteva lucruri pe care doresc să le discut cu tine. Lee Min-Ho avea familie, părinți?

–Nu. Părinții lui au murit când el avea doar 13 ani. A fost crescut de părinții mei, de aceea aveam o legătură cu totul specială cu el.

–În acest caz, probabil tu va trebui să te pronunți. Dorești să cerem repatrierea trupului său?

–Fără îndoială, dacă este posibil.

–Vom încerca. În altă ordine de idei, în perioada imediat următoare, așa cum știți cu toții, principalul vostru obiect de activitate, al celor de la cursurile masterale, va fi securitatea Jocurilor Olimpice. Știu că tu ai solicitat să faci parte din echipa care se ocupă de Coreea de Nord. Îți menții această decizie, după ultimele evenimente?

–Bineînțeles. Cu atât mai mult.

–Jin-A, ești unul dintre studenții noștri cei mai buni. Nu aș vrea să fiu nevoit să-ți reproșez vreodată că te-ai implicat emoțional în activitate, că ai lăsat sentimentele să dicteze în acțiunile tale. Suntem profesioniști și trebuie să acționăm ca atare.

–Desigur, domnule general.

–Perfect. Va trebui totuși să îți aduc aminte că tot ce am discutat azi, aici, a fost destinat doar urechilor tale. Repatrierea se va face foarte discret, altfel se distruge brusc tot ceea ce s-a clădit, la nivel de imagine, în ultimele săptămâni. Va apărea în presă doar știrea că Lee Min-Ho s-a întors în țară, dar este într-o stare care nu îi permite în niciun fel să apară în public. Deocamdată. După olimpiadă, vom vedea cum trebuie abordate lucrurile. Du-te, odihnește-te și încearcă să rămâi puternică.

–Vă mulțumesc, domnule general.

Partea a cincea. SĂRUTUL

Capitolul 57

Timpul este prea lent pentru cei care așteaptă, prea iute pentru cei care se tem, prea lung pentru cei care se plâng, prea scurt pentru cei care sărbătoresc, dar, pentru cei ce iubesc, timpul este o eternitate.

Ziua întreagă repetase Alex în gând, ca un automatism, citatul atribuit de unii lui Shakespeare, de alții lui Henry Van Dyke. Zilele îi deveniseră insuportabile, în așteptare. Terminase de mult cărțile aduse de Hyo-Ri și le lăsase la Kaesong. Acolo, cel puțin, mai povestea cu Vijay, pe care nu-l mai văzuse de când au fost mutați. Dar venea, din când în când, acel moment balsamic, providențial, pentru care simțea că ar putea aștepta oricât: sosirea ei. De fiecare dată când veneau să-l lege la ochi, începea să cânte de bucurie. Și nu-și ascundea starea de entuziasm nici față de Hyo-Ri.

Toate încercările fetei de a-l determina să și-o scoată din minte rămăseseră fără rezultat. Chiar și minciuna ei, pe care uneori o regreta, cu privire la diformitatea feței, nu reușise să facă mai puțin larg zâmbetul înflorit în colțurile buzelor lui de fiecare dată când o auzea.

–Bună seara, Alex.

–DMZ, Hyo-Ri.

–Ce face fostul meu pacient?

–Doamne, de ce îl aduci în discuție pe Lee Min-Ho?

–Eu vorbeam despre tine. Încercam doar să te obișnuiesc cu… mine la timpul trecut. De altfel, de câteva zile nu mai sunt eu cea care te îngrijește, nu? Dar… ce s-a întâmplat cu barba ta?

–Nu-ți place? Am cerut azi o mașină de tuns și… spre marea mea uimire, am primit-o. Dacă nu îți place, în câteva zile crește iar.

–Câteva zile… Alex, nu te voi mai vedea niciodată cu barbă…

–Îți aduci aminte noaptea aceea în care am făcut atacul de panică?

–Cum aș putea s-o uit…

–Te-am întrebat atunci despre Dumnezeu, dacă sunteți creștini. Mi-ai spus că vom discuta altă dată.

–Și acum ți-ai găsit? Aici? Știi câți oameni au ajuns în închisori doar pentru că dețineau o biblie?

–Dar, totuși, vorba aceea de-a dreptul vindecătoare a bunicului tău, pe care am transformat-o în formulă de salut, trebuie să aibă un fundament…

–Da, eu cred că așa este.

–Atunci, Hyo-Ri, trebuie să crezi cu tărie că întâlnirea noastră nu poate fi întâmplătoare. Nimic nu esteîntâmplător.

–Așa crezi tu?

–Sunt convins. Olivia, despre care ți-am vorbit tot atunci, spune mereu: *Trebuie doar să crezi,* și universul întreg va lucra pentru îndeplinirea crezului tău. Cum să spui tu că nu ne vom mai vedea niciodată?

–Alex…

Dar Hyo-Ri se opri, cu fața în lacrimi. Alex îi simți tulburarea și schimbă imediat cursul discuției.

–Vrei să facem un test? o întrebă el.

–Da.

–Bine. Te rog dă-mi mâna…

–Îmi ceri mâna? Așa? râse Hyo-Ri.

–Încă nu. Te rog dă-mi mâna în așa fel încât să-ți pot simți pulsul.

Încă nu… Hyo-Ri îi întinse mâna și observă că Alex o prinse în mâna lui stângă, iar cu dreapta încerca, parcă, să-și măsoare propriul puls. Rămăsese așa ceva mai bine de o jumătate de minut, după care un zâmbet uriaș îi apăru pe față.

–Ce faci? Cred că doar te joci cu mâna mea.

–Hyo-Ri, te rog să faci același lucru pe care l-am făcut eu adineauri. Măsoară pulsul meu, dar și al tău, simultan, și spune-mi rezultatul.

Fata făcu exact ce i se ceruse și scoase un strigăt de uimire:

–Ce se întâmplă, Alex? Am simțit că bătăile inimilor noastre erau sincronizate, băteau în exact același ritm și aveau aceeași frecvență.

–Deci, ai observat și tu? Ce spune doctorul despreasta?

–Doctorul nu are nicio explicație. N-am mai văzut așa ceva.

–Hyo-Ri, mă iubești?

Întrebarea o descumpăni de tot. Era prea directă pentru a se putea eschiva, era una dintre acele întrebări cu răspuns monosilabic, da sau nu. Ea ezită, însă, câteva momente, nu se așteptase la asta…. Iar Alex continuă:

–Sigur că m-aș bucura să aud, dar nici nu este nevoie să confirmi. Există studii științifice care au demonstrat că inimile și spiritele celor cu adevărat îndrăgostiți se unesc atunci când ei se apropie. Mințile oamenilor care se iubesc pot să comunice în tăcere, chiar și atunci când aceștia nu își dau seama. Aceste mesaje sunt trimise și sunt receptate fără a fi rezultatul unei acțiuni conștientizate. Asta s-a întâmplat cu bătăile inimilor noastre, au găsit o formă de comunicare. Acum știm amândoi, Hyo-Ri…

Capitolul 58

Noaptea fusese foarte lungă pentru Pak Seong-Ho. După plecarea șefei cabinetului doi, nu putea ieși deloc din acea stare pe care n-o experimenta foarte des. Era un soi de apatie amestecată cu regret, speranță, teamă… Nu reușea nicicum să-și pună ordine în gânduri. Ca într-un film în care se trezise aruncat dintr-odată, mintea lui derula un amalgam de imagini. Proaspăta escapadă cu Dong Min-Ah îl deruta enorm. Era mai mult decât își putea imagina vreodată, luând în considerare poziția ei în Pyongyang. Poate cel mai tare îl deranja că o găsea senzuală, dezirabilă și intrase în micul ei joc fără nicio reținere, chiar cu dorință, cu poftă, deși totdeauna își imaginase că o relație fizică cu ea va fi lipsită de pasiune, strict sexuală, fără vreun fior, fără trăire.

Dar chipul lui Hyo-Ri se suprapunea întruna peste aceste cadre jucăușe și îi distorsiona imaginea. Îl intriga și sugestia pe care Dong Min-Ah i-o strecurase perfid în minte, ca un șarpe al îndoielii. Nimic nu l-ar fi bucurat mai mult decât o căsătorie cu Hyo-Ri, dar niciodată nu se gândise că acest mariaj ar putea fi doar un paravan. Presupunând că pe el ambiția și setea de putere l-ar fi putut determina să accepte acest aranjament, cum ar putea Hyo-Ri să accepte situația?

Singurul răspuns care îi venea în minte ca un bumerang era, evident, cel cu care se amăgesc totdeauna cei care trișează: Nu va afla. Iar el va fi soțul perfect, care va avea grijă ca împlinirea tuturor poftelor ei să o îmblânzească în cel mai scurt timp posibil. De altfel, ce alternativă i-ar rămâne fetei? Cum ar putea refuza o astfel de viață? Dintr-odată, un fulger îi brăzdă gândurile: ea mai avea un as în mânecă, o favoare pe care i-o putea cere și care l-ar lega de mâini și de picioare…

După recepția de la palat, maiorul nu o mai întâlnise pe Hyo-Ri. Era vremea să treacă pe la ea. Nu mai ajunsese niciodată în aripa vestică a palatului, unde se găseau apartamentele folosite de personalulul administrativ ce deservea familia conducătoare, destul de stufos, de altfel. O găsi pe fată citind.

–Bună dimineața, Hyo-Ri.

–Bună, Seong-Ho.

–Ce mai faci, cum te-ai acomodat la Pyongyang?

–Cred că știi destul de bine. Nu este locul meu preferat.

–Eu credeam că ai toate motivele să-ți dorești să fiiaici.

–Asta credeai tu. Eu aș pleca imediat, dacă ar fi posibil. Și sper că, în scurt timp, mi se va îndeplini această dorință.

–Te referi la plecarea americanului? Viața ta nu se învârte în jurul lui, cred eu.

–De ce te interesează pe tine viața mea?

–Poate chiar mă interesează. Am vorbit cu șefa cabinetului doi despre un post la Ponghwa[34].

–Ai vorbit cu Dong Min-Ah? Ce este Ponghwa?

–Este unul dintre spitalele de top din țară. Ai putea avea aici o pregătire de excepție.

–Îți mulțumesc, Seong-Ho, dar aș prefera să nu faci astfel de aranjamente fără consimțământul meu. Intenționez să-mi fac stagiatura la spitalul din Kaesong.

–Știm amândoi că discutăm despre o decizie care, probabil, nu îți aparține.

–Și cui crezi tu că ar putea aparține această decizie, dacă nu mie?

–Există situații în care trebuie să ne conformăm, chiar dacă cele stabilite nu sunt chiar în concordanță cu dorințele noastre.

–Nu mă aștept, de la tine, să mă obligi să fac ceva împotriva voinței mele.

–Nu miza chiar atât de mult pe favoarea cu care îți sunt dator. În primul rând, sunt situații în care nici măcar eu nu pot decide. În al doilea rând, dacă aș urmări să te constrâng la ceva, mi-ar fi foarte ușor.

–Da? Și cum crezi că ai putea face asta?

–Vrei să ne jucăm? Haide, mie îmi convine. Să presupunem că îți cer să te duci la Spitalul Ponghwa. Tu te împotrivești și uzezi de ultimul tău atu, refuzând. Eu îți îndeplinesc dorința, iar din acel moment ai rămas fără nicio protecție. Și următoarea mea cerere devine obligatorie. Îți cer să te căsătorești cu mine.

–Seong-Ho! Nici în glumă să nu mai spui asta! Niciodată!

–Ba, uite, o spun în cel mai serios mod posibil. Însă, așa cum ai observat când am început demonstrația, am spus *să presupunem*. De aceea, astăzi mă simt generos și voi considera că nu ți-am îndeplinit ultima favoare pe care bunicul tău a smuls-o generalului Pak. O poți păstra pentru solicitări mai… interesante. Dar nu o vei mai putea folosi ca pe un refuz al cererii în căsătorie, care a fost cât se poate de serioasă. Te rog să te gândești la asta și să am răspunsul tău înainte de plecarea americanului.

Capitolul 59

Hyo-Ri rămăsese împietrită după ieșirea maiorului. Nu se putea spune că nu se gândise și ea la această cerere, nu ca o dorință, ci ca o eventualitate cu care s-ar putea confrunta. Cu atât mai mult după recepția la care îl însoțise pe maior. Se așeză, ca după un mare efort, pe pat. Se gândea încă o dată cât de stranie începuse să fie viața ei de la exploziile din DMZ. Iar ceea ce se întâmpla acum părea rupt dintr-o carte pe care o iubea și o detesta deopotrivă. Era îndrăgostită, și asta îi arăta o fațetă a vieții pe care n-o cunoscuse și a cărei intensitate, oricât și-o imaginase în jocurile adolescenței, era mult mai puternică, era devastatoare și incontrolabilă. O făcea să se simtă deasupra lumii, într-un univers paralel creat anume pentru ea. Și, imediat, în secundele următoare, simțea o durere uriașă, aproape fizică, având sceptrul despărțirii în față.

Dar, ca și cum scenariul nu ar fi fost insuficient de tensionat, exista și celălalt plan, care începea să o sufoce. Maiorul pusese pe ea o presiune care îi strivea mintea. Perspectiva de a se căsători cu unul dintre puternicii regimului era mai mult decât un vis pentru orice fată. Iar stagiatura la clinica exclusivistă îi depășea orice așteptare. Și totuși… singurul glas pe care îl putea auzi era al inimii. Cu toate riscurile, cu toată durerea pe care urma să i-o lase peste doar câteva zile. Va vedea atunci cum suportă. Și cât de pustiită va fi…

Se îndreptă în grabă spre încăperea în care Alex, legat la ochi, număra, sistematic, miile de secunde…

–Hyo-Ri! DMZ, Hyo-Ri. Cât de fericit sunt că ești aici.

Era și ea bucuroasă că poate fi lângă el, atât de bucuroasă încât se așeză imediat pe marginea patului și îl luă de mână. Alex simți până în măduva oaselor fiorul care îi străbătu, simultan, pe amândoi. Dar, oricât se bucura, ceva îi spunea că nu este totul în regulă, ea nu mai făcuse niciodată acest gest.

–Ce s-a întâmplat, Hyo-Ri? Tremuri ca un plop subțire sub vânturile tristeții.

–Nimic. Absolut nimic. Vreau doar să stau câteva minute cu tine. Să te pot privi atât de mult, încât să îți pot desena chipul, din memorie, și peste cincizeci de ani…

–Atunci vei fi de mult sătulă de chipul meu. Și nici măcar nu mi-ai văzut ochii vreodată… Dar insist să-mi spui ce se întâmplă, nu stă în firea ta să faci asta.

–Ce știi tu despre firea mea, Alex Robinson? Cât crezi că ai putut descifra în aceste săptămâni, de când ai dat buzna în viața mea și ai răsturnat tot ceea

ce mă ținea în picioare? Și ce va rămâne din această pădure de plopi, cum spuneai, pe care vânturile o vor smulge din rădăcini mâine sau poimâine?

Hyo-Ri aproape strigase aceste propoziții, într-o descătușare pe care nici ea nu o bănuise înainte de a intra și acum plângea zgomotos, fără nicio reținere. Alex se ridică în șezut și o strânse la piept, iar ea se lipi de el ca un prunc. Își auzeau, și acum, bătăile inimilor, suprapuse, contopite.

Ușa se deschise dintr-odată și Dong Min-Ah intră hotărâtă și deloc surprinsă, ca și cum ar fi urmărit toată scena de la început și acum considerase că este momentul să intervină. Hyo-Ri o auzi, dar mai rămase câteva clipe în brațele lui. Când se retrase ușor, se uită spre ea. Dong Min-Ah îi făcu un semn, iar când fata se apropie, îi spuse ceva. După care se așeză într-un fotoliu, părând hotărâtă să rămână și ea în încăpere.

Hyo-Ri se întoarse la patul lui și îl întrebă:

–Alex, vrei să scriem o ultimă scrisoare? Dar aceasta aș dori să mi-o adresezi mie, celei care te iubește.

–Hyo-Ri, prințesa mea, tocmai ai spus că mă iubești? Sper că nu ți-ai propus să mă ucizi azi, prin afecțiune. Dar, mai este cineva în încăpere?

–Nici nu contează. Aș putea ieși în Piața Triumfului și să strig acolo: Te iubesc, Alex Robinson!

–Iubita mea, ai vrea o scrisoare diferită, adresată ție!

–Da.

–Niciodată n-aș refuza să-ți îndeplinesc o dorință, Hyo-Ri, dar aceasta este imposibilă.

–Da…? Cum așa?

–Toate scrisorile de până acum au fost scrise pentru tine, în toate am scris, de fapt, doar ce simt față de tine, indiferent unde au fost ele trimise.

–Și totuși…

–Hai să scriem, de atâta timp dospesc în mine cuvintele…

Azi sunt îndrăgostit. Ce duminică în spitalul pustiu! Învârt ceasul întruna, când pe o parte, când pe cealaltă, mi-aș dori să-l tocmesc să-și amâne lucrarea. Plopii îngână de mult agonia verii și pustiirile din cuiburi, iar nările toamnei mă răzbat, aburind. Timpul nemilos și-a așezat ghilotina chiar în fața mea. Mii de păsări uriașe, gemene disperării, mă petrec sonor și mă împresoară. Prins în cătușe de ghips, trupul meu se zvârcolește până când, istovit, rămâne în urma mea și devine o lespede lungă, cât o umbră de toamnă… Atunci nădejdea se prăbușește și mă domolesc vânăt, ca o cătană atinsă de frică.

Tu te arăți, deodată, de mână cu ploaia, ca un vals lent, ca o mantie aburindă. N-am iubit ploile niciodată până acum. Doar mama spunea mereu: nu fi trist, ploile năprasnice vor veni mai târziu, atunci când implori vindecarea fără a fi suferind de ceva. Abia azi înțeleg…

În acel moment, Alex se opri. Nici Hyo-Ri nu mai scria. Simți, tremurând în așteptare, cum mâinile ei îl ating, se mișcă încet prin părul lui, zăbovesc acolo o vreme până când eșarfa care îi acoperea ochii alunecă încet în jos… Alex așteptase săptămâni întregi acest moment. O privi, uluit, secunde lungi, apoi începu să strige, cu ochii în lacrimi:

—Știam… Doamne, Dumnezeule, știam eu… Ești atât de frumoasă, Hyo-Ri…

Se uita la ea și nu știa ce să facă. Să o ia din nou în brațe și s-o țină la piept sau să o privească îndelung, ca într-o răzbunare dulce pentru zecile de zile în care ar fi dat orice ca să o poată vedea.

Din acel moment, Alex dicta mult mai rar, ca și cum textul anterior fusese cumva pregătit intens în mintea lui, iar acum se străduia să-și găsească cuvintele. Sau poate asta se întâmpla numai pentru că ochii nu i se mai puteau dezlipi de chipul ei, ca într-o hipnoză adâncă…

Degetele tale îmi caută părul și-l mângâie până când curcubeul mi se ridică din umeri. Ochii mei, ca o turmă de zimbri însetată îndelung, te întâlnesc, în sfârșit. Am așteptat atât de mult acest moment, mi l-am imaginat într-o mie de feluri. Îmi vine să strig de bucurie, mai puternic decât o orchestră solară venită din adânc, de unde se nasc cutremurele. Ești atât de frumoasă, și eu într-atât copleșit, că poate doar înfățișându-mi sufletul nud, îndrăgostit, aș putea celebra, fără sfială, cu tine la masa iubirii. Pentru asta, aș renunța oricând la straiele lui, ca la o scoarță de prisos, ce nici nu ar merita locuirea.

Rămâi aici, în brațele mele, să te pot înlănțui cu snopi de trifoi, înmiresmat și neostoit, și să te veghez cu flori de cicoare sălbatică! Să fiu străjerul care-ți leagănă visul, ca tu să poți intra fără teamă în orice noapte, așa cum tăcerea intră într-un clopot de smirnă. Rămâi, iubita mea, să te sărut cu toată ceata de buze fierbinți, până când tot mai mică se va vedea tâmpla lunii, tremurândă, ca o liturghie cu orgă.

Dong Min-Ah intuia ce urmează acestor declarații absolut incandescente. Dar, fără să o vadă și înainte ca ea să spună ceva, Alex o luă pe Hyo-Ri în brațe și o sărută. Pătimaș, lung, cu foamea celui care ținuse post negru săptămâni interminabile și grele. Iar ea se abandonă cu atâta dăruire încât, dacă ar fi fost lucidă, i s-ar fi făcut frică să nu-l sufoce cumva. Părea că nu se mai pot opri și că nu se mai satură unul de celălalt. Și totul era atât de intens, încât Dong Min-Ah suspina în colțul încăperii simțind de-a dreptul visceral tumultul lor.

*

Imediat după ce termină de adunat masa, Sunil primi permisiunea să plece spre Jaipur, trebuia să meargă din nou la spital. Ella savura tot mai mult gastronomia indiană, dar de această dată avea sentimentul că exagerase puțin și aprecie ca foarte utilă recomandarea lui Vijay de a face câțiva pași înainte de a relua înregistrările. Însă, după doar câteva minute, strigătele ei după ajutor înconjurau vârful muntelui. Și, înainte ca Vijay să înțeleagă ce se întâmplă, Ella ajunse, alergând, lângă el și îi spunea, îngrozită:

–Am fost mușcată de picior, cred că era un șarpe. Te rog, ajută-mă, fă ceva, mi-e frică de mor!

–Ești sigură, Ella? L-ai văzut?

—Da, dar nu mă întreba cum arată. Sunt încă în stare de șoc.

–Există, desigur, mulți șerpi în zonă, dar nu mușcă decât din instinctul de apărare, e posibil să-l fi călcat cu piciorul. Doamne, o să fie greu! Sunil tocmai a plecat, tu ai fost mușcată de un șarpe și aștepți ajutor de la un nevăzător!

Ella se îngrozi și mai tare. Abia atunci realiză gravitatea situației. În scurta ei documentare dinainte de a pleca din SUA, citise că din cei peste o sută de mii de oameni care mor în urma mușcăturilor de șarpe, jumătate sunt din India.

–Trebuie să intrăm în casă imediat, mai spuse Vijay. Acolo mă descurc mult mai bine. De altfel, primul lucru pe care trebuie să îl faci este să te întinzi pe pat și să rămâi liniștită. Este foarte important. În caz contrar, ritmul bătăilor inimii crește, circulația sângelui e accelerată și veninul pătrunde mai repede în sistemul circulator.

Ella reuși să facă exact ce i se spusese, deocamdată nu avea dureri mari. Vijay se îndreptă cu o siguranță surprinzătoare spre un dulap îngust și înalt, deschise unul dintre sertare și se întoarse cu un dispozitiv ciudat, spunând:

–Trebuie să încercăm o extragere a veninului, chiar dacă, de obicei, rezultatele sunt doar parțiale. Ține, te rog, această pompă cu vacuum. Funcționează simplu, te vei descurca singură. Poți vedea locul mușcăturii?

–Da, pot, se vede clar un punct înroșit.

–Chiar două, de fapt. Adică, așa ar trebui să fie. Acum poziționează pompa în așa fel încât să acopere ambele puncte și apasă cu putere pe picior. După ce simți că s-a armat, trebuie doar să retragi încet pistonul. Da, ai reușit?

–Cred că da. Acum, ce facem? Nu poți chema un doctor?

–Aș putea, dar până ar ajunge unul aici, cred că nu ți-ar fi de mare folos. Stai liniștită, am trecut și eu prin așa ceva. De atunci, nu doar că știu ce trebuie făcut, dar am și arsenalul necesar. Mai întâi îți voi da o fiolă de adrenalină, pe care ți-o vei injecta din nou singură. Asta ar trebui să ne scutească de eventuale reacții anafilactice sistemice dar, foarte important, îți va ajuta organismul să accepte și să asimileze serul pe care ți-l vei administra și de această dată tot tu.

–Ce fel de ser, Vijay? Ești sigur că știi ce faci?

–Da, sunt sigur. Altfel nu mi-aș permite să îți cer așa ceva. Este un ser care are la bază veninul a patru dintre cei mai veninoși șerpi care trăiesc în India. Este gândit ca un antidot universal, pentru că, de cele mai multe ori, oamenii nu știu dacă au fost mușcați de o cobră, un krait sau o viperă.

–Crezi că voi scăpa?

–Sunt convins. Am acționat în chiar primele minute după mușcătură, nu ar trebui să fie niciun risc. De altfel, în multe situații, șarpele eliberează venin puțin, sau chiar deloc, depinde cum a simțit că trebuie să se apere. Din păcate pentru tine, vei încheia înregistrările în aceeași costumație, nu cred că vei putea pleca de pe munte încă două-trei zile.

–Nu poate fi adevărat! Dar nu mă poate duce Sunil?

–Doar dacă mașina lui ar putea ajunge până aici. Dar să mergi pe jos atât de mult este imposibil. Cred că nici cu targa nu te-ar putea coborî pe potecile înguste și destul deabrupte.

–Incredibil…

–Aș vrea să îmi spui acum dacă între timp pielea din jurul celor două puncte ale mușcăturii s-a colorat.

–Da, nici nu observasem, răspunse Ella cu o voce care arăta din nou îngrijorare. A prins o nuanță de violet.

–Te rog să iei acest pix și să încercuiești cu grijă conturul celor două pete.

–Am încercuit. Dar cu ce ajută asta?

–Vom putea urmări dacă pata va crește sau va scădea. Dar între timp, trebuie să imobilizăm piciorul cu atele, de această dată împreună.

–Îți mulțumesc, cu toată recunoștința, Vijay. Mi-e greu să înțeleg cum faci toate aceste lucruri singur. E ca un exercițiu de supraviețuire.

–Uneori, chiar este.

–Și acum, ce facem?

–Ne întoarcem la înțelegerea inițială. Asta înseamnă că, dacă nu apare vreo urgență legată de starea ta, întrebările la care aveai dreptul astăzi s-au epuizat. Te simți în stare să mai înregistrăm?

–Da, cel puțin deocamdată. Dacă se schimbă ceva, te anunț. Hai să continuăm.

Capitolul 60

Când auzi telefonul, Ye-Jun aproape o luă la fugă spre el, uitând de toate încheieturile lui amorțite de numărul anilor.

Știa că trebuie să fie Hyo-Ri, nu vorbise cu ea de când plecase la Pyongyang și era foarte neliniștit. Se bucură ca un copil când îi auzi vocea.

–Hyo-Ri, cum ai plecat, ai și uitat de mine…

–Bunicule drag, niciodată n-aș putea face asta. Dar am avut nevoie de câteva zile până am îndrăznit să cer voie să te sun.

–Ce faci, comoara mea, cum te descurci acolo?

–Sunt… aproape în comă, bunicule. Niciodată nu am crezut că poți muri de fericire…

–Doamne, mă omori și pe mine! Ești atât de fericită?

–Da. Știu că toată fericirea mea se măsoară, precum viața unei muște efemere, în ore, dar acum simt că meritată. Că raiul este acolo unde ți-l faci, așa cum mi-ai spus tu mereu. Eu sunt în rai și te-am sunat să te bucuri cu mine.

–Mă bucur, Hyo-Ri, mai mult decât ți-ar putea transmite plasticul acestui aparat. Povestește-mi, ce s-a întâmplat acolo?

–De unde să încep? Pak Seong-Ho mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

–Stai, stai… Asta te face atât de fericită încât te-ai cocoțat în rai? N-aș fi crezut…

–Nu, bunicule, tu mă cunoști cel mai bine. Azi am primit cea mai frumoasă scrisoare de dragoste care s-a scris vreodată… Azi am stat în brațele iubitului meu și ne-am privit pentru întâia oară în ochi… Azi ne-am sărutat așa cum numai îngerii pot să o facă și am simțit că plutim împreună deasupra Pyongyangului…

–Hyo-Ri, trebuie să fie adevărat că te-ai transformat. Nu știu în ce, nu știu cum, dar nu te recunosc. Dacă, însă, ești fericită, eu, un bătrân neputincios, laud cu lacrimi numele Domnului care a îngăduit această minune. Totuși, cineva trebuie să fie și cu picioarele pe pământ.

–Nu astăzi, bunicule, nu astăzi…

–Ce i-ai răspuns lui Pak Seong-Ho?

–Încă nimic.

–Spune-mi, cu părinții tăi ai vorbit?

–Îi voi suna și pe ei. Dar ceea ce îți spun ție, nu pot spune nimănui. Și chiar simțeam nevoia să vorbim, acum, cât îmi vine să strig peste munții bruni de aici…

–Te rog să mă mai suni, de câte ori poți.

Ye-Jun închise telefonul cu ochii înlăcrimați. Se bucura sincer pentru ea, dar, spre deosebire de Hyo-Ri, reușea să se detașeze pentru a evalua consecințele celor întâmplate. Ceea ce îi spusese fata, prin comparația cu musca efemeră, a cărei viață durează cel mult 24 de ore, uneori chiar mai puțin, îl neliniștea profund. Asta însemna că eliberarea americanului intrase în linie dreaptă și va pleca foarte curând. Iar ea… Doamne, oare nu-și dădea seama că suferința ei va fi cel puțin pe măsura fericirii pe care o striga acum?

Apoi, povestea cu căsătoria? Fusese o glumă? Nu a insistat, ca să nu-i strice bucuria evidentă, dar lucrurile păreau foarte serioase. Dacă ar fi fost doar cu câțiva ani mai tânăr, Ye-Jun n-ar fi ezitat să plece la Pyongyang. Măcar să fie în preajma ei, atunci când apele vor începe să se tulbure. Bătrânul avea mare încredere în nepoata lui. Dar acum… urmau zile foarte dificile pentru ea, iar el era, așa cum îi și spusese, doar un bătrân neputincios…

Capitolul 61

Scena sărutului la care asistase și pe care, cel puțin într-o oarecare măsură, o îngăduise, o impresionase pe Dong Min-Ah și i se părea destul de evident că jocul trebuia să se apropie de sfârșit. Încheiase ultimele detalii ale negocierilor, trimisese și ultima scrisoare și era foarte mulțumită de rezultate. Dar era suficient. Lucrurile riscau, într-adevăr, să intre într-o zonă mai greu controlabilă în ceea ce privea planul ei pentru Hyo-Ri și Pak Seong-Ho. O chemă pe fată la ea încă de dimineață și o anunță, destul de sec:

–Americanul va fi predat în cursul zilei.

–Azi? Atât de repede?

–Pari surprinsă, dar eu te-am avertizat de câteva zile.

–Min-Ah, mi-ai spus că vrei să devenim prietene și că pot să-ți vorbesc deschis despre orice problemă.

—E adevărat, m-aș bucura să putem face asta.

–Știi că tovarășul maior mi-a cerut să mă căsătoresc cu el?

–Oooh! Nu știam. Felicitări, mă bucur pentru voi.

–Min-Ah, crezi că există vreo șansă să împiedicăm această căsătorie?

–Noi? Adică, aștepți de la mine să mă amestec înaceastă problemă? Nu am puterea, nici intenția de a face așa ceva.

–Spuneai că vrei să fii prietena mea…

–Este adevărat. Hai să-ți explic cum văd eu lucrurile și pe urmă vei putea aprecia singură dacă este atitudinea unui prieten sau nu. Ești o fată foarte frumoasă, Hyo-Ri. Ești tânără, ai o educație deosebită, chiar o carieră strălucită în față, ceea ce este un lucru rar printre soțiile demnitarilor din capitală. De cât timp crezi că ar fi nevoie ca cineva din această adunătură de profitori să pună ochii pe tine? Îți voi răspunde tot eu: probabil… câteva ore. Ești aici de numai câteva zile, dar la fiecare colț se vorbește deja despre apariția ta spectaculoasă de la recepție. Dacă încă nu te-ai trezit cu tot felul de avansuri, care de care mai respingătoare, este numai pentru că eu am avut inspirația fantastică de a te introduce în aceste cercuri într-o regie specială, pentru care ai putea să-mi mulțumești. Toată lumea crede că ești protejata tovarășului maior Pak Seong-Ho care, de atunci, nu mai este doar un personaj din provincie. Eu am ținut să deschid dansul împreună cu el tocmai pentru a transmite foarte clar acest mesaj, că statutul lui și, implicit

al tău, impun respectul tuturor. Cred că nici nu se putea broda mai bine traiectoria ta și că te așteaptă o viață cu totul specială în capitală. Cei de la Spitalul Ponghwa au fost de acord să te primească acolo, este o oportunitate la care nici nu cred că sperai acum câteva săptămâni. Sfatul meu este să te gândești foarte bine. Nu cred că cineva și-ar permite să neglijeze o astfel de cerere în căsătorie.

–Sunt convinsă că ai dreptate. Dar acum nu aș putea face acest pas, cred că mai degrabă aș muri…

–Hyo-Ri, de la tine aștept mai mult de atât. Scoate-ți din cap asemenea prostii. Te-ai gândit mai departe, în viitor? Dacă îl vei refuza pe el, cine știe pe cine va trebui să accepți?

–Min-Ah, îți mulțumesc pentru toate eforturile tale în ce mă privește. Voi avea nevoie de ceva timp ca să reflectez.

–Din păcate, nu cred că dispui de acest timp. Tovarășul maior spunea că așteaptă un răspuns înainte de plecarea americanului, nu?

Capitolul 62

Revenită în camera ei, Hyo-Ri își dădu seama că discuția cu Min-Ah o lăsase într-o stare de confuzie. Ultima propoziție a șefei cabinetului doi arăta clar că era bine informată despre discuția ei cu maiorul, chiar dacă spusese că nu știe de cererea în căsătorie. Hyo-Ri încă nu înțelegea. Ce interes să fi avut să o mintă? De ce să-i fi spus maiorul despre termenul pe care i l-a dat? Era o problemă personală, pentru ce s-o discute cu Dong Min-Ah? Sau fusese și de această dată urmărită și ascultată. Asta îi crea un sentiment de neliniște, nu atât pentru că ar avea de ascuns secrete importante, cât mai ales pentru perspectiva de a nu avea niciodată viață privată, de a trăi ca pe o scenă, fiind expusă permanent.

Însă era nevoită să accepte că Dong Min-Ah avusese dreptate. Cât ar fi rezistat presiunilor, poate chiar hărțuielii mai-marilor regimului? Dacă l-ar fi refuzat pe Seong-Ho, ar fi devenit clar, pentru toți, că nu este protejata lui și s-ar fi transformat imediat într-o țintă. Nu mai era la fel de convinsă că toate aranjamentele făcute de Min-Ah erau chiar o dovadă de prietenie, pentru că o minți se și, de altfel, la data recepției abia se văzuseră. Dar, probabil, era adevărat că efectul apariției regizate la recepție și, mai ales, al acelui dans al lor, o puseseră pe Hyo-Ri la adăpost, cel puțin o vreme.

Se hotărî să-l viziteze încă o dată pe Alex. Însă, ajunsă în fața ușii, întâlni un soldat care îi spuse că nu îi mai este permis să intre. Nu îi venea să creadă… Doar nu aveau de gând să îl trimită fără să-i dea ocazia de a-și lua rămas bun…

–Cine a dat această dispoziție? întrebă Hyo-Ri.

–Eu, se auzi în spatele ei.

Fata recunoscu vocea lui Dong Min-Ah, care era însoțită de maiorul Pak Seong-Ho. Dintr-odată, pentru Hyo-Ri devenise clar că nu-i va putea cere maiorului favoarea de a o lăsa să-l vadă pe Alex, de vreme ce părea să nu fie decizia lui. Dar faptul că veniseră împreună era suficient să o pună și mai tare în gardă.

–Hyo-Ri, trebuie să vorbesc cu tine, i se adresă maiorul.

–Acum? Nu suferă amânare?

–Nu. Voi pleca și eu în cel mai scurt timp, voi însoți echipa care îi transportă pe american și pe indian până în zona demilitarizată.

–Alex. Alex Robinson îl cheamă, ai înțeles?

–Pentru mine este lipsit de importanță numele lui. Ca și persoana lui, de altfel. Dacă nu exista interesul celor din sud pentru el, de mult discuția

noastră nu mai avea subiect. Dar să revenim la problemele noastre. Preferi să purtăm această discuție aici?

Hyo-Ri înțelese o dată în plus că, probabil, totul făcea parte dintr-un plan, altfel maiorul nu ar fi fost de acord să discute cele mai personale probleme de față cu altcineva. Și chiar dacă înțelegea perfect că oriunde ar fi discutat, nimic nu rămânea confidențial, prefera să tranșeze lucrurile față în față cu el, nu și cu Dong Min-Ah.

–Aș vrea să discutăm doar noi doi, dacă este posibil.

–Desigur. Totul se face cum dorești, trebuie să observi asta. Maiorul o însoți în camera ei, închise ușa și se așeză comod în fotoliu. Nu se grăbi să deschidă discuția, aștepta ca HyoRi să-i comunice decizia ei. Dar ea se prefăcea să nu știe care era subiectul:

–Despre ce vrei să vorbim, Seong-Ho?

–Nu mă așteptam să uiți de ieri până astăzi. Te-am rugat să te gândești la cererea mea și să îmi dai un răspuns înainte de plecarea americanului.

–Nu crezi că, pentru o astfel de decizie, timpul a fost prea scurt?

–Sunt decizii și mai importante care se iau într-un timp mult mai scurt. Deci, nu.

–Eu tot nu înțeleg de unde vine această grabă. Am putea amâna până te întorci de la Kaesong.

–Sunt mai multe implicații aici. Mi s-a cerut și mie să clarific lucrurile azi. De altfel, am înțeles că și la clinica Pongwha este așteptat răspunsul tău.

–Ți s-a cerut? Nu este o problemă care ne privește pe noi doi, a devenit o chestiune de stat?

–Poate m-am exprimat greșit. Aș pleca mult mai liniștit știind că acest capitol este încheiat.

–Nu cred că te-ai exprimat greșit. Dar cu siguranță nu așa arată cererea în căsătorie pe care am visat-o toată viața. Erai și tu în stare de mai mult.

–Doar nu ți-ai imaginat vreodată că voi îngenunchea în fața ta, ca în filmele siropoase ale capitaliștilor.

–De ce nu?

–Pentru că nu o voi face niciodată.

–Bine, dar ai măcar un inel?

–Nu. Cel puțin, nu acum.

–Nu cred că îți voi da niciun răspuns în aceste condiții. Hyo-Ri juca încă o dată, cu maiorul, cartea îndrăznelii.

Nu i se părea că ar avea ceva de pierdut și urmărea un plan nou, din care eliminase varianta de a-i cere maiorului vreo favoare. Trebuia să ajungă la rezultatul dorit în alt mod.

–Te sfătuiesc să nu abuzezi de răbdarea mea. Te-ar putea costa mai mult decât crezi.

–Seong-Ho, ai și tu puțină înțelegere pentru aceste detalii. Ce fată și-ar dori să fie cerută în căsătorie așa cum ai făcut-o tu și, mai ales, fără un inel?

–Fie. Nu știu ce iluzii îți faci, dar dacă te gândeai că asta îți oferă încă o săptămână, până mă voi întoarce eu la Pyongyang, te-ai înșelat. Merg chiar acum să iau un inel și voi amâna plecarea ambulanței cât timp va fi necesar. Pregătește-te, într-o oră sunt înapoi.

Partea a șasea. ELIBERAREA

Capitolul 63

Când soldatul venise să îl lege la ochi, Alex nu se mai bucură. Era pentru prima dată când se întâmpla asta, totdeauna așteptase cu mare bucurie eșarfa neagră. Știa că nu mai există nicio rațiune pentru a fi împiedicat să o vadă pe Hyo-Ri. De la acel sărut unic, aproape ireal, era în culmea fericirii și avea mereu în față chipul ei. Era mai frumoasă decât își imaginase în atâtea săptămâni în care singurele elemente permise fuseseră vocea și mirosul ei. Asta îl bucura foarte mult, că frumusețea ei interioară era în armonie perfectă cu înfățișarea.

Acum, însă, momentul de care îi fusese teamă mereu era foarte aproape. Poate chiar începuse. Alex avusese în această perioadă atâta timp, încât cu greu ar mai fi găsit vreun subiect care să aibă legătură cu el sau cu Hyo-Ri și la care să nu se fi gândit, să nu și-l fi imaginat. Era conștient că va pleca și că despărțirea de Hyo-Ri urma să fie încercarea supremă, că va fi mai dureroasă decât toate rănile din explozie. Și mult mai greu vindecabilă. Dar, oricât anticipase aceste clipe, tot nepregătit părea să fie. Își promisese, în mod imperativ, că nu va renunța la decență, la demnitate, că nu va plânge, nu va striga și nu va face nimic din ceea ce l-ar fi bucurat pe maior. Iar acum era atât de slab că îi venea să urle.

Se pregătea pentru ultima întâlnire cu Hyo-Ri. Știa că trebuie să fie puternic pentru ea, să îi dea puterea de a nu dispera, de a crede că, totuși, atâtea minuni se amestecau în viața oamenilor… Avuseseră un moment unic, pe care avea să-l simtă, efectiv, toată viața. Mai intens și mai plăcut decât tot ceea ce trăise până atunci. Dar, dacă avea să fie ultimul? Un glas îl readuse imediat la realitate. *E vocea maiorului*, își spuse Alex.

–Pregătește-te. Va trebui să amânăm cam o oră plecarea, dar nu cred să fie vreo problemă. Dacă cei din sud sunt interesați să vă preia, ne vor aștepta. Dacă nu, cu atât mai bine…

–Ultima dată când am vorbit cu tine ți-am spus că nu doresc să plec, iar tu ai fost uimit. Bănuiesc că de această dată nu mai sunt întrebat…

–Niciodată nu m-au interesat dorințele tale, decât în măsura în care mi s-a cerut asta. Din punctul meu de vedere, mai bine mureai tu în locul sergentului. Dar totul se va încheia curând.

–Astăzi voi fi predat?

–Da.

–Tot în zona demilitarizată?

–Acolo este granița, evident.

–Ai putea să îmi spui ce dată este azi?

–Este ultima zi a lunii octombrie.

Asta înseamnă o captivitate de vreo șapte săptămâni, socoti Alex.

–Pot s-o mai văd pe Hyo-Ri înainte de a pleca?

–Nu cred că ea dorește să te vadă. Vom întârzia plecarea pentru că trebuie să merg să cumpăr un inel, tocmai am cerut-o în căsătorie.

Răspunsul maiorului îl lovi pe Alex atât de puternic, încât simți că trebuie să își țină capul în mâini, ca să nu fie prins într-un vârtej amețitor. *Hyo-Ri nu mai dorește să te vadă. Hyo-Ri se va căsători cu mine*. Era atât de năucit de ceea ce îi spunea maiorul, încât nu putea articula niciun cuvânt. Chiar și acesta era surprins de pasivitatea americanului în fața acelei lovituri, pe care i-o aplicase cu o satisfacție nedisimulată.

Capitolul 64

Cât timp maiorul căuta un inel pentru ea, Hyo-Ri mai încercă o dată să intre la Alex. Însă, și acum, soldatul de la ușă o opri cu un gest ferm. Se întoarse în camera ei, extrem de dezamăgită. Nu se așteptase nici ea ca acel sărut care o purtase într-o lume senzorială fabuloasă avea să fie, practic, sărutul de adio. Nu se putea termina totul așa…

Pak Seong-Ho se întoarse mai repede decât se așteptase Hyo-Ri. Aducea cu el un inel cu diamant, pe care îl obținuse urmând indicațiile lui Dong Min-Ah. Se prezentă destul de țanțoș în fața ei și îi spuse direct:

–Sper că vei fi mulțumită. M-am străduit să-ți satisfac și acest capriciu, acum nu mai ai motive să te eschivezi.

–Nu este vorba despre niciun capriciu, nici nu mă eschivam. Este un minim de decență pe care un om cu educația ta trebuia să-l etaleze încă de la început.

–Hyo-Ri, sunt deja în întârziere. Hai să nu mai prelungim acest joc.

–Deci tu îl vezi în continuare ca pe un joc. Sper să nu fii uimit dacă, la timpul potrivit, voi proceda și eu la fel.

–Nu mai amenința, nu are niciun rost. Accepți cererea mea în căsătorie?

Hyo-Ri făcu o pauză lungă înainte de a răspunde. Se ura pe ea însăși pentru ceea ce urma să răspundă.

–Voi spune da, însă numai și numai în anumite condiții pe care, cu toată graba ta, va trebui să le discutăm acum. De altfel, nu cred să dureze mai mult de câteva minute.

–Despre ce este vorba? Nici nu știu de ce ar trebui să accept condițiile tale.

–Pentru că asta înseamnă căsătoria. Cât timp noi nuputem vorbi despre dragoste reciprocă, ceea ce ne rămâne este respect, armonie, susținere, înțelegere pentru dorințele celuilalt.

–Bine, nu suntem la ora de educație de cuplu. La ce te-ai gândit?

–Nu m-am gândit, pentru că nu mi-ai lăsat timp. Dar am știut totdeauna că există câteva lucruri legate de căsătorie la care nu pot renunța. Mai întâi, va trebui să discutăm serios despre ceremonia religioasă.

–Hyo-Ri, aduci în discuție numai detalii. Le las pe toate în seama ta.

–Nu sunt detalii. Dar, dacă spui că e așa, cu atât mai bine. Ne vom căsători în primăvară, în mai. Până atunci, vom rămâne așa, fiecare cu viața lui. Mă aștept să-ți ții promisiunea făcută la Kaesong și să nu fiu niciodată pusă în

vreo situație neplăcută din partea ta. De asemenea, iese din discuție orice relație fizică înaintea oficierii căsătoriei.

Bine, Hyo-Ri, oricum nu voi duce eu lipsă de așa ceva, se pare, își spuse maiorul în gând. Părea să îi convină amânarea cerută de ea. Până atunci, interesul lui Dong Min-Ah și-ar putea găsi o altă țintă și nu va fi nevoit să trăiascăduplicitar.

–Da, așa cum ți-am spus, sunt detalii. Deci, avem o înțelegere?

–Avem, dar nu o lua ca pe un angajament ferm din partea mea. La cel mai neînsemnat motiv pe care mi-l vei oferi, mă voi considera îndreptățită să renunț la acest inel, indiferent de consecințe.

–Perfect. Mă așteptam la altceva…

–Este problema ta. Dar am, totuși, o dorință.

–Aceea, specială?

–Nu, nici vorbă.

–Atunci?

–De fapt, am chiar două dorințe. Mai întâi, aș veni și eu la Kaesong. Dacă tu rămâi acolo o săptămână, este un prilej bun și pentru mine să trec pe acasă. Nici măcar nu mi-am adus lucrurile de care am nevoie.

–Aici poți găsi tot ce vrei, dar dacă ții să vii la Kaesong, probabil ai dreptate, acum e momentul. După ce vei începe activitatea la spital, va fi mai dificil. Pregătește-te repede, vei merge cu mine, cu mașina mea, în urma ambulanței. Și cea de a doua dorință?

–A doua nici măcar nu este pentru mine. Dar știu că n-o vei nesocoti, este o chestiune de onoare. Lee Min-Ho a lăsat un testament scris, care trebuie să ajungă la Alex. Nu afectează pe nimeni, în niciun fel, de aceea cred că poți face asta, să permiți să i-l înmânez.

–Frumoasă încercare, Hyo-Ri. Nu, nu voi permite să i-l înmânezi tu. Dar o voi face eu. Așa cum ai spus, este o chestiune de onoare care nu ne privește direct, deci nu ne afectează.

Hyo-Ri se agăța de orice, ca un naufragiat. Ar fi dat orice să-și vadă încă o dată iubitul. Însă maiorul dejuca toate încercările sale. Cel puțin, va pleca și ea spre Kaesong. Își dorea, fără îndoială, să se întoarcă acasă, dar îi ceruse maiorului asta în special ca să fie cu Alex până la capăt. Cine știe…

Luă o haină subțire peste cămașa de mătase și ieși din cameră, tocmai când doi soldați purtau spre ambulanță targa pe care era așezat Alex. Luată prin surprindere, Hyo-Ri scăpă un țipăt scurt, dar maiorul îi acoperi gura

imediat. Fusese, însă, de ajuns pentru ca Alex să o audă. Nu avea nicio îndoială că ea trebuie să fie. Începu să o strige, conștient fiind că este, foarte probabil, ultima șansă de a-i vorbi:

—Hyo-Ri, orice s-ar întâmpla, orice ți s-ar spune, să nu uiți că te iubesc mai mult decât îmi iubesc viața. Și că nu voi avea niciodată liniște până când ne vom regăsi. Voi veni după tine, Hyo-Ri, chiar dacă asta înseamnă să declar singur război acestei țări! Trebuie să crezi, Hyo-Ri. Dumnezeu face minuni zilnic. Hyo…

Durase câteva zeci de secunde până când veni un alt soldat care să oprească strigătele lui Alex. Maiorul nu se mișcase de lângă Hyo-Ri, dar făcea semne disperate să astupe cineva gura americanului.

Capitolul 65

De această dată, drumul între Pyongyang și Kaesong îi păru lui Alex mult mai scurt. La fel de adevărat este că și ambulanța era cu totul alta. Dong Min-Ah ceruse cea mai bună mașină din parcul de specialitate pentru a face impresie în fața celor din sud. La un moment dat, ambulanța opri și soldatul din dreapta coborî grăbit, îndreptându-se spre mașina maiorului. Acesta îi dădu câteva indicații, după care acceleră și plecă în viteză spre oraș. În acel moment, înțelegând că nu mai are nicio șansă să-l vadă pe Alex, Hyo-Ri începu să plângă din nou. *Poate plânge în voie,* își spuse maiorul. *De acum, totul s-a sfârși*t.

Ambulanța rămase oprită o vreme, Alex socoti că trebuie să fi fost mai mult de o oră. Dintr-odată simți cum targa lui se ridică și în câteva secunde era așezată din nou. Apoi, mașina se puse în mișcare, dar părăsi repede șoseaua pentru a se îndrepta spre zona cazărmilor albastre, acolo urma să aibă loc predarea. Ajunși acolo, îl dezlegară pe Alex la ochi. Cazarma în care avuseseră loc cele două explozii era acum intactă și identică cu celelalte. Alex simți o strângere de inimă. Și înăuntru totul era neschimbat. Patru soldați și un ofițer, sud-coreeni, așteptau în celălalt capăt al cazărmii. La semnul ofițerului, doi dintre soldați înaintară, prudent, până la mijlocul încăperii, ducând un pat modern, pe roți. Cei din nord ajunseseră și ei cu targa acolo, erau față în față. Mai întâi fu eliberat Vijay Kumar. Călătorise în aceeași ambulanță cu Alex, în cabină, fără să știe unul despre celălalt.

Înainte de a-l muta pe Alex, maiorul se apropie de el și, după ce îi înmână plicul cu testamentul lui Lee Min-Ho, îi spuse în șoaptă, însă foarte tăios:

—Americanule, uită că ai fost în această țară. Uită tot ce este legat de noi. Și, credincios cum pari, roagă-te să nu mai ajungi aici niciodată. A doua oară nu vei mai fi la fel de norocos.

Alex ar fi vrut să-i răspundă la fel de dur. Se opri, însă, în ultimul moment. În starea lui, n-ar mai fi suportat să-l audă pe maior vorbind despre Hyo-Ri ca despre viitoarea lui soție. Și era sigur că asta ar fi urmat. Așa încât își pironi privirea rece în fundul ochilor maiorului, ca și cum ar fi vrut să-i pătrundă până în creier. Apoi zâmbi larg, de parcă avea toate motivele să se arate bucuros. Știa că pe maior îl va durea mai mult zâmbetul său decât orice replică verbală.

Odată preluat de soldații sud-coreeni, Alex crezu că totul se încheiase și vor pleca imediat. Urmă însă un schimb de replici între ofițerul din sud și Pak Seong-Ho. Acesta făcu un semn și soldații care îl purtaseră pe Alex ieșiră grăbiți din cazarmă. Se întoarseră în mai puțin de un minut, ducând cu ei un fel de ladă lungă. Părea să fie lada pe care stătuse targa lui, în ambulanță, Alex își amintea că o observase imediat ce îi dezlegaseră eșarfa neagră de la ochi. Ceilalți doi soldați sud-coreeni luaseră lada cu mare grijă, aproape cu

un soi de respect. În acel moment, totul se limpezi și în mintea lui. Era, cel mai probabil, trupul lui Lee Min-Ho, repatriat acum, odată cu el… Dar i se părea straniu că nu simțise niciun fel de miros.

De la Kaesong nu făcuseră decât vreo zece minute, probabil, și dacă trupul fusese cumva pregătit pentru transport, era posibil să nu simtă mirosul. Cel puțin, sud-coreenii aduseseră atât o ambulanță, cât și o mașină funerară.

Un fior rece, morbid, îi străbătu coloana vertebrală. Fusese adus deasupra trupului sergentului, cel viu deasupra celui mort. Parcă anume pentru a nu-l lăsa să uite că testamentul lui intra deja în executare. Încă o încercare cu totul neobișnuită căreia trebuia să-i facă față. Când ambulanța porni, Alex își aruncă încă o dată privirea înapoi, spre pădurile de pin peste care amurgul se așeza cu tristețe. Se gândea că e ultima dată când avea să le vadă.

Capitolul 66

Se înserа deja când mașinile se apropiau de Seoul. Luminile metropolei ofereau imagini spectaculoase, însă deja aproape nevăzute pentru Alex. Nu scosese niciun cuvânt pe drum, înclinase doar capul de două-trei ori la întrebările neutre ale ofițerului. Ești OK? Dacă ai nevoie de ceva, orice, poți să ceri, da? Nu îi trebuia nimic. Ceea ce își dorea el nu putea primi de la ei, oricât de atenți și binevoitori ar fi fost. Nici cu Vijay Kumar nu schimbase vreo replică. Indianul văzu starea lui și arăta decența de a nu-l deranja în niciun fel.

Ambulanța opri în fața unei clădiri mai mici, retrasă undeva în fundul curții spitalului militar. Abia acolo, la despărțire, îl îmbrățișă pe Vijay și își luară bun-rămas, promițându-și, reciproc, că se vor mai întâlni. Soldații îl așezară cu grijă într-un salon situat la parterul clădirii și, imediat, își făcură apariția două femei în halate. Una dintre ele îl întrebă ce dorește să mănânce, iar cealaltă dacă ar fi necesară vreo investigație mai urgentă, care nu putea aștepta până a doua zi. Alex refuză politicos mâncarea, le spuse că se simte relativ bine, dar resimte oboseala zilei și ar prefera să se odihnească. Totuși, în măsura în care este posibil, și-ar fi dorit mult să sune acasă. Una dintre femei ieși repede din salon și se întoarse după câteva clipe, ținând în mână… telefonul lui.

–Am primit instrucțiuni să vi-l înmânez imediat ce ajungeți, tocmai ca să puteți suna. Este încărcat, pregătit pentru a fi folosit.

–Vă mulțumesc, sunteți foarte amabile.

Alex luă telefonul și apelă grăbit numărul lui Anthony. Acesta răspunse cu o emoție pe care vocea lui nu o putea ascunde, chiar dacă știa de câteva ore că la Seoul totul era pregătit pentru primirea lui Alex.

–Băiete, te-ai întors din vacanță?

–Salutare și ție. Sau vouă, mi se pare că sunt pe speaker, nu?

–Așa este, iubire, confirmă Olivia. Ce faci, povestește-ne, cum te simți? Unde ești?

–Același sistem de întrebări în cascadă… Nu s-a schimbat mare lucru pe acolo…

–S-ar părea că ești bine dispus. Deci?

–Sunt la Seoul, abia am ajuns. Mă simt… destul de bine, fizic. Am un picior în ghips și câteva răni cărora de mult nu le mai dau nicio atenție.

–Doar… fizic te simți bine? Ce s-a întâmplat?

–Nu știu dacă pot găsi dispoziția necesară pentru a discuta acest subiect, Anthony. Vă rog să aveți răbdare.

–Noi cunoaștem acest cuvânt mai bine decât oricine de pe aici. Deși cred că și tu ai exersat îndelung răbdarea, acolo.

—E adevărat. Cu siguranță nu așa cum vă imaginați voi, dar e adevărat, am făcut-o.

–Credeam că asta e cea mai fericită zi din viața ta. Am pregătit șampania, să sărbătorim.

–Puteți sărbători, fără îndoială. Dar eu nu am făcut altceva decât să schimb un spital cu altul. Iar cea mai fericită zi din viața mea a fost ieri, nicidecum astăzi.

–A, ieri ți-au spus că vei fi eliberat…

–Nici vorbă. Abia azi-dimineață am aflat.

–Alex, nu mai înțelegem nimic, interveni și Olivia. Dar singurul lucru important este că ești liber…

–Liber? De ce tot vorbiți despre libertate? Ce înseamnă să fii liber? Poate însemna, oare, să poți să faci ceea ce îți dorești? Atunci, aflați că eu aș fi dorit să rămân acolo…

Anthony și Olivia erau fără cuvinte. Nu pricepeau nimic din ce le spunea Alex, nu aveau niciun sens cuvintele lui. Mai vorbise așa, fără noimă, o singură dată, în adolescență, când avusese febră foarte mare și delira. E posibil să fi fost drogat în toată perioada aceea? Să fi rămas cu ceva sechele de pe urma exploziilor?

După ce închise telefonul, lui Alex începu să-i pară rău că lăsase discuția să degenereze. Părinții lui nu meritau să fie tratați astfel, fără îndoială. Luă din nou telefonul și le trimise un SMS scurt: *Îmi pare rău că v-am necăjit, vorbim mâine.*

Capitolul 67

Tânăra îmbrăcată într-un superb costum alb stătea de ceva vreme pe scaunul așezat la marginea patului. Deși se grăbea și era nerăbdătoare să discute cu Alex, îl lăsase să se trezească singur, fără să îl deranjeze în vreun fel. Dar, chiar când el deschidea ochii și încerca să înțeleagă ce se întâmplă, auzi o voce cunoscută și întoarse repede capul spre ușă.

–Bine ai revenit, prietene. Mă bucur foarte mult să te revăd și, chiar dacă este o expresie pe care o putem auzi destul de des, de puține ori a fost mai adevărată decât acum.

Profesorul Sean Miller se apropie de pat și îl îmbrățișă.

–Sean, cu mare drag te salut și eu.

–Domnișoară, numele meu este Sean Miller. Să știți că nu am fost niciodată un om lipsit de maniere, cu atât mai puțin în fața reprezentantelor sexului frumos. Mi-am permis să intru și să mă adresez lui Alex nu doar din bucuria de a-l vedea, pe care aș fi, totuși, în stare să o țin în frâu, dar eu voi termina în două-trei minute discuția cu el și știu că dumneavoastră veți avea nevoie de mai mult timp. De asemenea, ceea ce îi voi spune eu nu reclamă niciun fel de intimitate și mă voi retrage repede, în așa fel încât conversația dumneavoastră cu el să beneficieze de cadrul mai intim de care are nevoie. De aceea, cu scuzele de rigoare, vă rog să îmi dați voie să-i spun că, din acest moment, bucuros și mulțumit, consider că pot declara închisă conferința internațională de achiziții publice.

–Vă înțeleg și totodată apreciez delicatețea demersului dumneavoastră, domnule Miller, îi răspunse tânăra, într-o engleză foarte curată.

–Sean, prietene, nu cred că m-ai așteptat pe mine pentru a închide conferința. Îi cer și eu scuze domnișoarei, înțeleg că o voi cunoaște după plecarea ta. Să nu îmi spui că ai rămas mai bine de șapte săptămâni la Seoul, în așteptarea mea.

–Aș minți dacă nu aș recunoaște că am fost câteva zile acasă, la Miami. Dar să știi că am fost aici pe tot parcursul negocierilor și doar atunci când am fost asigurat că ele sunt finalizate și că eliberarea ta este o certitudine mi-am permis să plec. O vreme, de altfel, am fost în compania tatălui tău.

–Anthony a fost aici???

–Da, este un bărbat pe cinste, Alex, e un privilegiu că l-am cunoscut. Dar nu mai abuzez de răbdarea reprezentantului Ministerului Apărării. Îmi iau bun-rămas aici. E vremea să mă întorc acasă, misiunea mea chiar s-a

încheiat. Alex, noi vom păstra, desigur, legătura. Ți-o prezint acum pe domnișoara Kwan Jin-A. Sunt convins că, într-un anumit fel, vă cunoașteți chiar foarte bine.

Alex era atât de surprins, încât strânse mâna profesorului Sean Miller fără să fie conștient ce se întâmplă, iar acesta ieși, discret, chiar dacă nu i se mai adresase vreun cuvânt de salut. Alex o privea pe Jin-A cu un amestec de curiozitate și compasiune și o găsea de o eleganță desăvârșită în costumul alb, care accentua foarte bine atitudinea ei sobră. Încă nu se simțea capabil să spună ceva, nici nu știa cum să abordeze conversația cu ea. Jin-A făcu primul pas:

–Îți cer și eu scuze că am venit atât de devreme încât nu a avut nimeni timpul necesar să te anunțe cu privire la vizita mea. Cred că ne putem spune pe nume, nu? Am considerat că este un moment potrivit să ne cunoaștem, pentru că ministerul trebuia oricum să trimită pe cineva la tine. De aici plec la funeraliile lui Min-Ho.

–Sunt plin de tristețe pentru pierderea lui. Astăzi va fi îngropat?

–Va fi o incinerare, așa cum și-a dorit. Totul foarte discret, nu se dorește ca presa să afle despre faptul că nu mai este în viață, cel puțin deocamdată.

–Jin-A, îmi pare sincer rău. Aș fi dorit să particip și eu. Dar, oricât de nepotrivit este momentul, te rog să iei în considerare că va trebui să discutăm câteva aspecte extrem de importante, Min-Ho a lăsat un fel de testament. Așa a cerut, să îl citim împreună și ne-a desemnat pe amândoi să ducem la îndeplinire ultima lui dorință.

–Voi reveni mâine, astăzi nu mă simt în stare, chiar dacă sunt nerăbdătoare să aflu tot ceea ce vi s-a întâmplat acolo.

–Bine. Te rog să primești, încă o dată, condoleanțe. Este o zi de mare tristețe și pentru mine.

Capitolul 68

În ceea ce le spusese Alex cu o zi înainte părinților, că nu se întâmplase altceva decât să schimbe un spital cu altul, exista, oricât de neverosimil părea, un sâmbure mare de adevăr, din punctul lui de vedere. La Pyongyang fusese tratat în cu totul alte condiții decât la Kaesong, iar aici, la spitalul din Seoul, deși în libertate și înconjurat cu multă grijă, nu se simțea deloc mai bine. Îi venea foarte greu să accepte că nu va mai aștepta, înfrigurat, să fie legat la ochi înaintea clipelor pline de magie pe care i le aducea Hyo-Ri.

Gândul că s-ar putea să nu o revadă niciodată îi aducea în minte momentele acelea de coșmar din copilăria fragedă, când izbucnea dintr-odată în plâns, iar Anthony și Olivia se agitau neliniștiți în preajma lui fără să înțeleagă ce se întâmplă. Îi fusese totdeauna frică de moarte și avusese o perioadă în care se gândise la asta foarte intens. Oricât de lungă ar fi fost moartea, trebuia să fie ceva și după ea. Dar imaginea lumii care își continuă, impasibil, traseul fără ca el să mai facă parte din peisaj îi crease atunci stări de convulsie și accese de plâns incontrolabile. Trecuseră luni bune până când avusese tăria să le spună din ce cauză plângea. Nici nu mai ținea minte cum se încheiase totul. Dar trecuse. Așa, ca o etapă, ca un episod.

Se gândi să-i sune, apoi își dădu seama că în SUA lumea încă dormea. Se bucură, oarecum, când ușa se deschise și o asistentă veni la pat și îi spuse:

–Bună dimineața. Profesorul doctor Yoon Jae-Sung dorește să facă o examinare întreagă a stării dumneavoastră de sănătate.

–O examinare întreagă? Asta ar trebui să însemne completă, detaliată sau ce?

–Da, completă, cred. Este posibil ca unele expresii să nu fie foarte corecte, eu încă învăț pe limba engleză.

–Este perfect, eu aș da orice să vorbesc așa coreeana.

–Sunteți amabil. Pot să întreb ceva până vin colegii să vă poarte?

–Desigur.

–Despre scrisori. Cine le scrie? Alex nu știa ce poate spune și ce nu. Încercă să se eschiveze:

–Sunt frumoase?

–Sunt… pentru plâns. Ziua întreagă.

Îi zâmbi fetei. Tocmai apăruseră doi brancardieri care îl luară, aparent, cu pat cu tot și ieșiră cu el. Îl așezară cu grijă pe platforma unui aparat ciudat care, din câte știa Alex despre tehnica medicală, aducea cu un RMN. Asistenta îi spuse că nu trebuie să se miște și îi puse niște căști la urechi, în

care se auzea încet muzică ambientală. Apoi platforma începu să alunece spre interiorul unei capsule plină de leduri și camere, cum văzuse în filmele de ficțiune. Se gândea că poate, totuși, doar lui, care nu mai făcuse astfel de investigații, i se părea că tehnica medicală de care dispuneau sud-coreenii era atât de avangardistă. Oricum, era foarte impresionat.

Profesorul studiase cu mare atenție imaginile preluate.

Ceva părea să îl contrarieze.

–Când a avut loc accidentul?

–În data de 4 septembrie.

–Nu văd urmele operației la tibie. Cine te-a îngrijit?

–Un medic… rezident, stagiar sau cum s-o fi numind.

–Nu este posibil. Cum să lași o astfel de fractură pe mâinile unui începător? Nu pot să cred…

–Era singura persoană cu ceva cunoștințe medicale de acolo, răspunse Alex.

–Cu ceva cunoștințe medicale? Tinere, piciorul tău arată mai bine decât l-aș fi operat eu! Celelalte răni, în schimb, deși acum se prezintă bine, au fost cusute destul de stângaci. Aproape aș spune că par capsate, chiar dacă nu știu cine ar mai face azi așa ceva.

–Chiar au fost capsate, domnule profesor. Pe viu. Nu exista nicio altă soluție.

–Sunt impresionat, cine a făcut toate astea este chiar priceput. Starea ta este destul de bună, însă aș recomanda să mai porți această pijama de ghips cel puțin vreo două săptămâni. În rest… cred că ești un băiat puternic, altfel nu te-ai fi refăcut atât de bine.

Capitolul 69

Ziua încă nu-și dezvelise miezul când Alex se întorcea în salon. Concluziile profesorului Yoon îl bucurau, evident. Înțelegea, încă o dată, cât de bine reușise să gestioneze Hyo-Ri situația neavând, practic, la dispoziție niciun fel de dotări și îngrijindu-l în condiții spitalicești de-a dreptul caraghioase. Și el o asemuise cu doctorul Mengele!

Și-ar fi dorit să poată participa la mica ceremonie funerară a sergentului. Era dator să-și aducă aminte toată viața, în toate momentele fericite sau dramatice care urmau, că acestea sunt posibile doar pentru că Lee Min-Ho se aruncase în ajutorul lui, protejându-l cu corpul său și plătind acest act eroic, în final, cu viața sa. Chiar și întâlnirea marii iubiri părea să fi fost posibilă doar în urma acestui sacrificiu imens.

Acum, oricât de greu îi venea și oricât de mult și-ar fi dorit să nu fie nevoit să treacă prin asta, urma să afle ce conținea testamentul lui Min-Ho. Era mai mult decât împlinirea dorinței unui muribund, era o datorie de care el, un om de onoare, nu se putea exonera sub nicio formă. Era chiar nerăbdător să o revadă pe Jin-A și să rezolve cât mai repede misterul. Abia apoi ar putea căuta soluții pentru a o regăsi pe Hyo-Ri. Trebuia să existe ceva, altfel totul devenea zadarnic… Însăși viața.

Dacă, la prima lor întâlnire, Jin-A avusese ocazia să întârzie oricât cu privirea în direcția lui, în timpul conversației cu Sean Miller, acum era rândul lui Alex să o privească atent, fără însă ca gestul său să devină ostentativ. Era și de această dată îmbrăcată în alb și imaginea ei de ansamblu dădea o impresie puternică de eleganță, nu doar vestimentară.

Jin-A începu să citească testamentul lui Min-Ho imediat după ce ajunsese în salon. Erau și ea, și Alex, foarte nerăbdători să-i afle conținutul. Textul, scris de Hyo-Ri în coreeană, nu era foarte scurt și trebuia tradus.

Jin-A, dacă citești aceste rânduri înseamnă că eu voi fi eșuat în tentativa mea de a duce mamei tale gâsca sălbatică[35]… Îmi pare foarte rău, eram atât de aproape… Alex nu știe, desigur, ce este cu această gâscă, așa că îi vei explica tu.

Indiferent ce ți-ar spune ea, tu, Alex, să știi că pentru Jin-A căsătoria este esențială[36]. O consideră cea mai mare schimbare în viața unui om, uniunea perfectă și în echilibru al celor două elemente ale lumii, femininul Yin și masculinul Yang. Iar acum, eu am pus-o într-o situație dificilă.

Alex, cu gravitatea sacră a omului care este pe punctul de a păși dincolo de linia acestei dimensiuni, îți cer să te duci și să o cauți pe Jin-A. Să încerci să dai o șansă legăturii care se va crea între voi prin scrisorile trimise de aici. Eu cred că voi trebuie să fiți împreună. Și să nu te consideri dezlegat de acest legământ decât în momentul în care ea va spune în mod limpede că nu

dorește să se căsătorească cu tine. Dar nu poate fi mai devreme de o sută de zile. La noi există o vorbă pe care bătrânii încă o consideră lege nescrisă a mariajului: după căsătorie, timp de trei ani, soţii trebuie să fie orbi, alţi trei ani să fie surzi, iar încă trei ani să fie muţi… Nu este altceva decât un mod de a-i învăța să fie răbdători unul cu altul, adunând în cei nouă ani foarte multă înţelepciune. Eu nu îți cer să ai răbdare nouă ani. Îți cer doar o sută de zile, în schimbul vieții pe care o voi pierde pentru că am încercat să te ajut pe tine, după cum singur ai spus.

Și, dacă vafivreodată săvăcăsătoriți, vă rog să nu uitați că eu mi-am dorit mereu să urmăm ceremonia lângă podul Banpo, în amurg, în momentul de echilibru dintre lumină și întuneric…

O sută de zile, Alex. O sută de zile, Jin-A. Doar atât…

*

–Nu pot să cred… N-am mai auzit niciodată așa ceva. Ce fel de testament este acesta, Vijay?

–Cel pe care Lee Min-Ho l-a dictat lui Hyo-Ri, după ce a smuls promisiunea lui Alex că îl va onora.

–Inimaginabil…

–Tu cum te simți? Ești mult mai puternică decât pari. Sunt rare cazurile în care mușcăturile șerpilor veninoși să nu fie însoțite de alte simptome, de la furnicături și transpiratie până la amețeli ce pot duce la pierderea conștienței.

–Sper că nu ești dezamăgit că nu am leșinat, îl tachină Ella. Dar nu continuă pe același ton. În cele nouă zile de când înregistrau, îl văzuse mereu sobru și distant și,dacă percepția ei era corectă, atitudinea lui semăna mai degrabă cu o reacție de apărare, de protecție.

–Sunt bine, dar cu siguranță numai datorită intervenției tale salvatoare. Câte chipuri ascunzi, Vijay Kumar? Ai vreo latură feminină?

–Ce vrei să spui?

–Mai ieri te asemănam cu Șeherezada, azi m-ai îngrijit ca un fel de Hyo-Ri.

Fără să primească vreun răspuns, Ella izbucni:

–What the fuck? Tu nu te înveselești niciodată?

–Ți-aș putea răspunde că latura mea feminină este direct proporțională cu masculinitatea ta. Doar știi că atât ascultătorul Șeherezadei, cât și pacientul lui Hyo-Ri erau bărbați.

–Deci, ai, totuși, simțul umorului, dar a fost nevoie de o înjurătură ca să îl trezesc.

–Nu mai avem chiar atât de mult de înregistrat, dar cred că vom continua doar mâine.

–Păi… cât să mai fie… o sută de zile.

–Cred că ceva s-a întâmplat și cu Sunil. Trebuia să fi ajuns demult. Cât este ceasul?

–Aproape șase.

–Înseamnă că se va înopta curând, sigur s-a întâmplat ceva, niciodată nu a întârziat. Stranie zi… Măcar dacă am putea s-o încheiem cu bine. Nu cred

că mă voi descurca să îți servesc cina, decât dacă te mulțumești cu câteva fructe.

–E mai mult decât suficient, Vijay.

Capitolul 70

Alex luă telefonul cu un gest foarte reținut. Trebuia să sune acasă dar… cum le va spune? Deși aveau o relație cu totul aparte, Alex nu fusese niciodată tipul copilului care face confidențe părinților. După adolescență, cu atât mai puțin. Niciodată nu discutase cu ei probleme care, credea el, țin de intimitatea fiecăruia. Nici Anthony, nici Olivia, dar nici vreun prieten apropiat nu se puteau lăuda că ar fi aflat de la el despre primul sărut, despre fiorii sau decepțiile unei relații. Existau, desigur, semne destul de vorbărețe care îi trădau stările și, de cele mai multe ori, acestea nu scăpau ochiului foarte pătrunzător al Oliviei. Dar Alex fusese mereu mai mult decât discret, iar acum, la 27 de ani, ieșise total din zona confesiunilor intime cu părinții săi. Și totuși…

Anthony și Olivia ascultau povestea lui, suficient de detaliată, aproape fără să respire. Li se părea că totul seamănă cu un scenariu de film și nu puteau înțelege cum se aranjaseră lucrurile în așa fel încât Alex al lor să fie prins într-o asemenea aventură. Când acesta le povesti felul în care Min-Ho își pregătise ieșirea din lume cu acel scenariu neverosimil, pozițiile lor se diferențiau substanțial:

—Nici nu cred că poate fi vorba despre așa ceva, Alex. Ce-ți cere el depășește orice închipuire și nu cred că vorbim despre ceva care poate fi înfăptuit. Cu siguranță fata aceea este în stare să-și poarte singură de grijă și nu are nevoie de amestecul tău în viața ei. Îmi pare rău pentru el, îl vom păstra în memoria noastră cu recunoștință pentru actul lui, dar ceea ce spui pare desprins dintr-o telenovelă. Trebuie să te întorci cât mai repede acasă.

–De această dată greșești, Olivia… Nu cred că voi putea neglija dorința lui, chiar dacă și eu, la început, am avut aceeași reacție.

–Alex, interveni Anthony, eu înțeleg foarte bine ce spui și sunt de acord cu tine. Și eu îmi doresc să te întorci cât mai repede și să-ți reiei viața, de acolo de unde ai lăsat-o, dar…

–Asta nu mai este posibil, Anthony. Cum s-o reiau? Unde am lăsat-o? Crezi că totul poate fi exact ca și înainte, că putem șterge ultimele două luni din memoria noastră, ca și cum nu ar fi existat? Hai să spunem că noi am reuși să facem asta, chiar dacă, în ceea ce mă privește, este absolut imposibil. Dar ceilalți? Ar putea și ei să primească un burete cu care să șteargă toate evenimentele recente? L-am putea aduce înapoi pe Lee Min-Ho, ca să se poată căsători cu Jin-A? Dar Hyo-Ri? Ce credeți că ar trebui să se întâmple cu Hyo-Ri?

–Nu știu… Ce este cu ea? Te-a îngrijit, este extraordinar, dar în ce fel i-a schimbat asta viața și nu ar putea continua?

–Nu v-am povestit, încă, partea cea mai grea…

Și reluă povestea, cu vocea tremurând progresiv, la fel de detaliat ca și în prima parte… Scrisorile, tulburătoarele întâlniri cu Hyo-Ri, încercările ei nereușite de a-l îndepărta, intervențiile maiorului, sărutul acela nepământesc, apoi despărțirea – ca o condamnare pe viață… Când ajunsese la final, părea obosit, ca după un efort peste puterile lui.

În telefoane, timp de câteva secunde, nu se auzi nimic, în afară de gâfâitul sacadat al lui Alex. Erau, toți trei, copleșiți. Prima își reveni, și acum, Olivia:

–Iubire, trebuie să fii tare. Îmi pare foarte rău să aud acest deznodământ. Vei veni acasă și vei vedea că, încet-încet, viața va reveni la normal.

–Olivia, ești mama mea și te iubesc foarte mult. Dar ce spui acum este o absurditate. Viața mea nu va mai fi niciodată normală fără Hyo-Ri.

–Alex, băiete, când am intervenit în discuție îți spuneam că eu, spre deosebire de Olivia, te înțeleg și sunt de acord cu tine în problema sergentului și a fetei, dar m-ai întrerupt și a urmat această fulminantă saga de dragoste. Pe care o înțeleg la fel de bine. Eu cred, ca și tine, că ești dator cu cele o sută de zile. Nu este un preț prea mare pentru ce a făcut băiatul acela, înțeleg că era mai tânăr decât tine…

–Da, așa este, avea 24 de ani…

–Deci, hai să spunem că rămâi acolo încă trei luni…

În telefon se auzeau sunetele de dezaprobare pe care Olivia nu putea sau nu dorea să le ascundă…

–Dar pe urmă ce vei face? Poate vei rămâne cu fata…

–Sper să nu ai dreptate, Anthony. Sunt conștient de datoria mea morală, dar nu cred că aș putea merge până acolo. Nu voi renunța niciodată la Hyo-Ri.

–Iar eu voi fi mereu alături de tine. Și, iată, suntem doi.

Dar, oare, nu prea puțini pentru a cuceri Coreea de Nord?

–Tu râzi acum, știu ce încerci să faci. Nu știu ce va fi, Anthony. Dar, cu siguranță, voi găsi ceva. Încă am în față o sută de zile…

–Și, uite așa, participarea ta la conferință se va transforma într-un fabulos an sabatic coreean. Și, totuși, dacă Hyo-Ri se căsătorește, cum spuneai…

–Nu poate face asta. Hyo-Ri mă iubește așa cum o iubesc și eu. Trebuie să fi fost doar o încercare disperată a maiorului de a mă descuraja.

Capitolul 71

Toată povestea spusă lui Anthony și Oliviei fusese, de fapt, doar o repetiție pentru ziua următoare. Alex încă se lupta cu ultima bucată de gimbap când Jin-A se ivi în ușa salonului și îl salută zâmbind. Ca și cum singura preocupare a celor din spital era să-l îngrașe cu orice preț, toate porțiile de mâncare păreau *extra-large* și soseau cu precizia metroului controlat de computer.

Tânăra era mai puțin încordată decât în ziua precedentă, când amândoi fuseseră atât de copleșiți de textul testamentului lui Min-Ho, încât se despărțiseră fără ca vreunul dintre ei să poată spune vreun cuvânt. Observă că adusese cu ea un ziar, pe care îl făcuse sul și îl ținea la piept cu un gest plin de grație. Așteptă, politicoasă, ca infirmiera să ia cu totul măsuța de servire la pat și să părăsească încăperea.

Cu răbdare, cu multă pasiune în unele pasaje, dar și cu o descriere mai amplă, mai elaborată a acelor elemente care o priveau direct pe Jin-A, Alex o puse pe fată la curent cu întreaga succesiune de evenimente. Când auzi pentru prima dată numele lui Hyo-Ri, Jin-A tresări aproape imperceptibil. Însă, în momentul în care deveni sigură că este vorba despre una și aceeași persoană pe care o avusese în față la Kaesong, îl întrerupse pe Alex și îi povesti, la rândul ei, scurta incursiune peste graniță. Nu-i venea să creadă că se aflase la doar câteva case distanță de locul în care fuseseră ei ținuți și că persoana pe care o întâlnise acolo era chiar cea care îi îngrijise logodnicul. Pentru el nu era cea mai mare surpriză, sperase tot timpul ca indiciul pe care îl strecurase în scrisori să fie înțeles și să ajute în vreun fel la rezolvarea problemei. Își aducea acum aminte că de multe ori chiar se întrebase dacă existase vreun efect al acelei indicații…

Când ajunsese la partea… romantică a istorisirii, Alex era mai fâstâcit decât îi stătea în fire. Trebuia, încă o dată, să vorbească despre lucruri care aparțineau doar inimii lui și nu le expunea cu ușurință. Însă nu putea ascunde nimic din ceea ce simțea pentru Hyo-Ri în fața celei cu care urma să petreacă următoarele… cel puțin o sută de zile. Și asta nu doar din dorința de a fi sincer și neprefăcut, cât mai ales pentru ca Jin-A să înțeleagă singură, fără ca el să fie nevoit s-o spună, că inima lui nu-i aparține, indiferent de promisiunea făcută lui Lee Min-Ho.

La rândul ei, Jin-A căzuse de mult pe gânduri și, uneori, părea să nici nu mai fie foarte atentă la cele spuse de Alex. Îl recunoștea foarte bine pe Min-Ho în toată atitudinea protectoare cu care acesta își construise testamentul. Mereu îi spusese că el, ca militar, jurase credință și devotament țării însă primul ei locuitor era Jin-A, de aceea siguranța ei era principala misiune pe care și-o asumase. Totul trebuia să fie foarte simplu, și din perspectiva ei. Sau, cel puțin, așa ar fi fost înainte de primirea scrisorilor. Scrisorile… Cuvintele acelea preapline de viață, de dragoste, o bulversaseră în câteva

rânduri și ceva se schimbase în ea. Era un sentiment nou și incitant, ca și cum în locuința ei ar fi descoperit o încăpere despre care nu știuse nimic și acum nu-și mai putea înfrâna dorința de a o explora în detaliu. Iar ultima scrisoare o intrigase atât de mult, încât o citise de zeci de ori, o noapte întreagă, trăind și retrăind și ea toată tulburarea pe care o acumulase Alex după ce o văzuse pe Hyo-Ri.

Acum începea să înțeleagă sursa acelei energii fantastice și se rușina, în sinea ei, că își lăsase mintea invadată de gândul că scrisoarea îi era adresată ei, deci… și mesajul trebuia să fi fost tot pentru ea… Ziarul pe care îl adusese era cel care publicase ultima lui scrisoare. Atâta vâlvă în jurul unei știri de presă nu mai văzuse de la protestele uriașe împotriva președintei Park Geun-Hye, în 2016[37]. Se gândise, inițial, să-l provoace pe Alex la o discuție despre acea scrisoare, o răscolise prea tare. Acum, însă, se simțea stingherită în fața pasiunii cu care el îi dezvăluia dragostea uriașă pentru Hyo-Ri și a precizării, foarte explicite, că ea fusese adevăratul destinatar al scrisorii. Alex nu pricepea în mod clar trăirile fetei și prefera să rămână în așteptare, fără să spună ceva. Nu exagerase cu nimic vorbindu-i despre Hyo-Ri, chiar dacă o făcuse cu patimă și fără să arate vreo secundă distanța pe care, în general, cel care povestește o întâmplare trecută deja, o afișează. Era exaltat, vorbea plin de patos și ochii îi străluceau puternic. În mod paradoxal, însă, ceva în mintea lui Jin-A părea să funcționeze pe principii inversate și, în loc să dea comenzile firești de blocare a fluxului emoțional în fața unei dovezi evidente a iubirii lui pentru Hyo-Ri, ea se dovedea fascinată de felul în care el vorbea, de pasiunea care striga din ochii lui și… îl privea cu o admirație aproape suspectă.

Își reveni, însă, destul de repede și ceru permisiunea de a se întoarce a doua zi, motivând că trebuie să ajungă la academie. Însă, pentru a doua oară, pleca mult mai tulburată decât venise și avea nevoie de un răgaz pentru a-și limpezi gândurile.

Capitolul 72

Dacă la Kaesong și Pyongyang timpul cursese greu în toate zilele, exceptând momentele în care Hyo-Ri era prin preajmă, Alex sperase că aici lucrurile vor sta cu totul altfel. Și asta deoarece exista o diferență care putea schimba totul: avea acces la orice mijloc de informare. Internetul, în primul rând. Având internet, putea fi ca și acasă. Și totuși, zilele îi păreau atât de lungi, încât își se gândi că toată povestea despre timpul care s-ar fi comprimat și curge acum cu viteză superioară trebuie să fi fost doar născocirea cuiva care nu trecuse prin Coreea de Nord și, probabil, nu așteptase niciodată nimic. Alex butonase telefonul până când degetele, obosite, refuzau să-l mai asculte. Vizionase două filme, accesase pe rând toate site-urile care îi veniseră în minte și, cu toate aceste, abia reuși să ardă câteva ore…

Nici nopțile lui nu mai semănau cu cele din urmă cu câteva luni. Nu mai reușea să adoarmă, indiferent la ce stratageme ar fi recurs, el, despre care Olivia spunea că, uneori, adormea înainte de a-și trage și cel de-al doilea picior în pat! Cel mai mult îi lipsea cea care făcuse nu doar suportabile, ci pline de vrajă, zilele lui în captivitate. Îi era dor de Hyo-Ri, atât de dor încât se simțea răvășit la gândul că aveau să fie despărțiți… nici nu îndrăznea să socotească până când…

Ziua scăzuse foarte mult, se însera devreme la început de noiembrie. Jin-A sosi la spital abia după apusul soarelui. Alex o așteptase nerăbdător și își spunea în gând, fără nicio urmă de amuzament, că nu schimbase doar spitalul, ci și femeia pe care o aștepta. Încă nu se simțeau deloc în largul lor unul cu celălalt. Ea se străduia să ascundă cum știa mai bine mugurii sentimentelor ce izbucneau, în timp ce pentru el Jin-A reprezenta, oricât de indecent și blamabil ar fi părut, primul și cel mai dificil obstacol.

Era din nou foarte elegantă, purta un pardesiu strâns în talie pe care, după ce îl salută pe Alex, îl lăsă în cuier și rămase într-o rochie albă, pe corp.

–Bună, Jin-A. Ce faci, cum te simți azi?

–Mai bine, acum. Dimineață am avut ceva dureri și cu greu am reușit să rămân la cursuri până la final.

–Îmi pare rău să aud asta.

–Îmi place să cred că sunt o femeie puternică. S-a mai întâmplat să simt astfel de dureri, dar cred că sunt firești, la modul în care am neglijat alimentația și la nivelul de solicitare din ultima perioadă.

–Mă bucur că ai venit. Azi nu a intrat nimeni pe la mine, în afara celei trimise să mă ucidă…

–Ce spui? Cine a fost trimis să te ucidă?

–Da, nu știai, nu-i așa? Aici sunt într-un pericol mai mare decât în țara vecină și comunistă. Aici se încearcă asasinarea mea prin supraalimentare.

Jin-A zâmbi, însă foarte reținut. Alex continuă:

–Aș ajunge obez în câteva zile dacă aș mânca tot ce mi se aduce.

–Eu am auzit altceva. Mi s-a spus că mănânci puțin, cât un copil în primul deceniu de viață. Nu este normal și, dacă tendința va persista după o perioadă rezonabilă de adaptare, vor dispune analize suplimentare.

–Tu vorbești serios, se pare. Nici atâta nu aș mânca, dacă femeia aceea nu ar fi atât de insistentă.

–Am înțeles că te-au cântărit zilnic și, chiar dacă ești departe de plaja de subponderabilitate, se pare că ai pierdut din greutate constant. Singurul progres, deloc neglijabil, într-adevăr, este posibilitatea de a te deplasa singur. Am fost chiar bucuroasă să aud că ai început să fii independent.

–Cea mai complicată problemă căreia a trebuit să-i fac față nu a fost durerea, suferința fizică, ci chiar această dependență, imobilitatea. Iar când mă ajungeau nevoile fiziologice, eram disperat, de fiecare dată, în special la Kaesong. Dar cred că trebuie să găsim un subiect mai… atractiv. Eu ți-am spus cam toată povestea mea, cu toate detaliile, dar despre tine știu numai ceea ce mi-a spus Min-Ho.

–Subiect mai atractiv? Eu? Nu știu ce aș putea să îți spun.

–Voi afla pe parcurs, nu? o întrebă Alex, dorindu-și cu disperare un răspuns negativ.

–Probabil.

–Pot să te întreb eu ceva, de vreme ce tu dorești să rămâi un mister?

Jin-A zâmbi încă o dată, la fel de reținut, și aprobă din cap.

–Am observat că în fiecare zi te-ai îmbrăcat în alb.

–Este ținuta de doliu, mă gândeam ca măcar acum, la început, să o port. Cât de repede vine iarna și…

–Am înțeles, deci doliu în alb.

–Da. Ai auzit de Kong Fu-Zi?

–Nu cred.

–Eu cred că da, doar că puțin… altfel. Confucius[38].

–Da, știu câte ceva despre el și despre sistemul filozofic pe care l-a fundamentat și care a devenit adevărată religie pentru o bună parte a Asiei.

Dar destul de puțin. Îmi amintesc că încuraja căutarea simplității, a purității, a smereniei, dar totul bazat pe puterea gândirii critice și a moralei. Are legătură cu doliul în alb?

–Da. Ascunderea tristeții și, în general, a sentimentelor a fost totdeauna un titlu de laudă pentru noi, încă din perioada pătrunderii confucianismului.

–Am înțeles, îți mulțumesc pentru clarificare.

–Aș dori și eu să deschid o discuție care pleacă de la un subiect public în vogă, dar poate intra adânc în zona intimității. Ultima dintre scrisorile tale… Am înțeles de la început că Min-Ho a scris doar prima scrisoare. Celelalte erau în mod clar din altă categorie. Dar ultima… e un strigăt.

–Este adevărat tot ce ai spus. Inclusiv că scrisoarea mea este un strigăt. Nu știu ce aș putea adăuga, ieri ți-am povestit totul…

–Era un strigăt de iubire, unul de disperare sau de adio?

–Ție cum ți s-a părut?

–Părea unul de iubire absolută, dar credeam că, în condițiile în care tocmai plecai…

–Am început să dictez scrisoarea fiind legat la ochi. Dar a doua parte este scrisă imediat după ce am văzut-o pentru prima dată pe Hyo-Ri și înainte de a o săruta.

–Înțeleg… Și acum, ce ai de gând?

–Asta depinde numai de tine, Jin-A.

–Nu. Nu te întreb despre ceea ce depinde de mine, ci de intențiile tale.

–Ce-aș putea răspunde? Sunt conștient că îi datorez lui Min-Ho măcar atât…

–Cât, Alex? Asta era întrebarea. Cât îi datorezi? El ne cerea să dăm o șansă relației noastre. Nu te văd deloc entuziasmat de această perspectivă. Nici eu nu știu cum ar trebui să procedez. Dacă ar fi să țin cont de dorința lui, ar trebui să te muți, chiar de acum, la mine.

Alex nu se aștepta la o lovitură atât de directă. Jin-A continuă, afișând un sentiment de mare stăpânire de sine:

–Însă, după tot ce mi-ai povestit, știu că ți-aș face o mare nedreptate, insistând să stai cu mine o sută de zile, când gândul tău zboară în fiecare secundă în altă parte…

–Nu știu dacă sunt și alte opțiuni…

–Dacă aș crede că tu și Hyo-Ri mai aveți vreo șansă, ți-aș spune în chiar acest moment că ești liber, că voi nesocoti tot planul lui Min-Ho și nu aș considera că greșesc în vreun fel. O fi fost ultima lui dorință, dar mă privește și pe mine în egală măsură, deci ar trebui să am un cuvânt de spus.

Fața lui Alex se lumină din nou.

–Jin-A, eu am socotit că nu îmi voi face niciun plan legat de Hyo-Ri decât după ce se va fi încheiat acest capitol… Dar, pe urmă, cu siguranță voi găsi ceva, nu voi putea renunța la ea niciodată.

–Eu, însă, mă îndoiesc că vei mai intra vreodată în Coreea de Nord. Iar plecarea ei de acolo este și mai puțin probabilă.

–Nu înțeleg foarte bine unde conduci discuția…

–Alex, ne cunoaștem prea puțin ca să ne dăm seama ce este posibil și ce nu. Eu îți fac o propunere pe care o consider onestă.

–Aștept cu nerăbdare s-o aud.

–Du-te acasă.

–Ce să fac? Ce este asta? O glumă? Tu propui singura variantă inacceptabilă, pe care eu o exclud din start.

–Repet, du-te acasă. Deja lipsești de câteva luni și părinții tăi ar fi cu siguranță bucuroși să te vadă. Am și eu nevoie de ceva timp pentru a rezolva unele probleme personale. Du-te și gândește-te la un plan pentru tine și Hyo-Ri. Iubirea voastră merită această șansă. Dar aș dori să te întorci înainte de sărbători. Dacă în această perioadă poți concepe un plan viabil, care să îți ofere o posibilitate cât de mică de a fi împreună cu Hyo-Ri, eu nu voi sta în calea voastră. Dacă nu, vom îndeplini dorința lui Min-Ho, acordându-ne cele o sută de zile, pe care, însă, le vom socoti începând de astăzi, chiar dacă tu vei fi plecat.

–Jin-A, ești un spirit nobil și te voi respecta totdeauna pentru asta. Îți mulțumesc, găsesc că propunerea ta este mai mult decât onestă.

Alex întinse brațele pentru a o îmbrățișa, iar ea se ridică de pe scaun și îl cuprinse, la rândul ei, în brațe.

–Drum bun. Nu voi mai veni să te văd. Am obținut acceptul guvernului de a-ți oferi un bilet de avion dus-întors cu tot pachetul destinat persoanelor cu dizabilități. Când vei fi pregătit să pleci, sună-mă. Vei fi ajutat să ajungi la aeroport.

–Plec chiar astăzi, dacă se poate.

–Nu fi chiar atât de entuziasmat, bineînțeles că azi n-ai cum să pleci, ziua este ca și trecută. Voi face tot ce pot ca demersurile să dureze cât mai puțin, dar probabil va fi nevoie de câteva zile. Și, încă ceva, foarte important. Trebuie să semnezi actele din această mapă.

–Credeam că ne-am înțeles că asta va veni, eventual, mult mai târziu…

–Iar glumești cu lucrurile serioase? Este decontul pentru asigurarea pe care profesorul Sean Miller a făcut-o pentru toți aceia dintre participanții la conferință care au făcut excursia în DMZ. Până te întorci din SUA, sper că vei avea la dispoziție banii.

–Banii? Câți?

–Suficienți cât să nu trăiești cu senzația că, în următorii câțiva ani, vei fi un întreținut.

–Jin-A… îți mulțumesc cu toată recunoștința.

–Pe care va trebui să o aduci înapoi, aici. Eu te voi aștepta.

Capitolul 73

În sfârșit… sângele începea să se înfierbânte și să se pună altfel în mișcare. Gestul făcut de Jin-A i se părea, într-adevăr, special și produsese chiar o schimbare de optică cu privire la persoana ei. Se dovedise înțeleaptă și plină de înțelegere, chiar altruistă, acceptând includerea timpului pe care el îl va petrece acasă în calculul celor o sută de zile. Deja îi suna altfel, *cele o sută de zile*, ca și a doua domnie a lui Napoleon…

Era, pentru prima dată de la despărțirea de Hyo-Ri, foarte bucuros. Aproape fericit, fredona întruna o melodie, chiar dacă nu reușea să-și amintească titlul ei sau autorul. Va pleca acasă. Își va revedea părinții și, fără îndoială, zilele acelea incredibil de multe din care trebuia să scadă cu răbdare, vor trece mai repede. Dar cel mai prețios sentiment venea din oportunitatea oferită de Jin-A de a se gândi în voie la un plan. Unul care să i-o readucă pe Hyo-Ri. La cât de mare îi era dorința, era imposibil să nu găsească ceva. Doar avea la dispoziție o lună întreagă să se gândească la asta.

Jin-A avusese dreptate, formalitățile se întinseseră pe trei zile lungi, grele, abia suportabile. Însă acum totul era pregătit și, după exact 77 de zile, se afla din nou la Incheon, așteptând îmbarcarea. Nu mai călătorise niciodată la clasa business. Serviciile erau ireproșabile și transformau cele aproape 15 ore de zbor într-o experiență mult mai ușor de suportat.

Pe traseul de la New York până acasă, Anthony, și mai ales Olivia, îl țineau încorsetat când cu întrebări, când cu neobositele predici părintești. Erau destul de întristați din cauza deciziei lui de a se întoarce la Seoul, dar hotărâți să se bucure cât mai mult de timpul pe care îl vor petrece împreună.

–Ce vei face cu serviciul, Alex? Până acum nu am discutat despre asta, îl întrebă Anthony.

–Voi vedea. Zilele următoare voi trece pe la primărie. Oricum, trebuie să înțelegeți că nici serviciul, nici altceva nu mă va reține aici. M-aș bucura să stabilim acum aceste coordonate și să nu mai discutăm pe tema asta cât timp voi fi acasă.

–Tu chiar ești hotărât să te întorci în Coreea? insistă Olivia.

–Șidesud, și de nord. Trebuie doar săgăsesco posibilitate.

Încă de a doua zi, Alex se trezi devreme și îl strigă pe Anthony:

–Te rog, nu te supăra, trebuia să vorbesc cu tine înainte de a pleca la serviciu. Mai ai ceva concediu pe acest an? Dacă vrei să mă ajuți, acum ar fi un moment foarte bun.

–Alex, sigur că vreau să te ajut. Dar nu cred că aș putea lipsi în această perioadă de la serviciu decât, poate, în caz de urgență. Despre ce este

vorba?

–Va trebui, așa cum am spus, să ajung pe la primărie. Asta poate fi în orice zi, nu am stabilit o dată anume. Dar aș vrea să merg în fiecare zi la biserică.

–Cred că am putea rezolva asta și după-amiaza, nu? Când mă întorc de la serviciu. Voi veni cu tine.

–Da, cred că este bine așa.

Anthony nu îi spusese nimic, dar era destul de uimit de noua lui atitudine. Ceva se schimbase, dar ceva profund. Alex nu era nici înainte ateu, dar era încă într-o perioadă de căutare, destul de des întâlnită la tinerii de vârsta lui. Să fi depășit, oare, după experiența coreeană, această etapă aflată mai degrabă sub influența agnosticismului? Îl citase de mai multe ori pe Einstein, în discuțiile lor: … *să încercăm să penetrăm secretele naturii cu mijloacele noastre limitate și vom constata că, în spatele tuturor legilor și conexiunilor perceptibile, rămâne ceva subtil, intangibil și inexplicabil. Venerarea acestei forțe, care depășește tot ceea ce putem înțelege, este religia mea. Din această perspectivă sunt, de fapt, un om religios.*

Capitolul 74

Mintea are o abilitate de-a dreptul perversă de a da timpului o elasticitate atât de mare. Când zboară cu viteze *pentru care încă fizicienii nu au stabilit formule clare, când intră într-un slow-motion care te poate duce la disperare,* își spunea Alex, alternând stările cu o rapiditate care săpa, harnică, până la rădăcina speranței. În prima zi trecuse, așa cum, de altfel, se aștepta, printr-un neîntrerupt ceremonial în care toate rudele apropiate, prietenii, colegii se străduiseră să lase impresia unei empatii totale cu povestea pe care el o repeta, aproape mecanic. Dar a doua zi se încuiase în camera lui, fără să mai accepte niciun deranj și ieșea foarte rar de acolo. Mânca puțin și doar atunci când Anthony îl anunța că pot pleca la biserică se vedea o sclipire scurtă în ochii lui.

După o săptămână în care zilele erau ca și trase la indigo, simți pentru prima dată colții deznădejdii. Renunțase să mai meargă la biserică, sub impresia unei acute crize de timp. Nu reușea să construiască nimic, orice ipoteză începea prin a fi genială, după care își dovedea impotența practică în mod evident. Avea din ce în ce mai des momente în care dorul de Hyo-Ri și spectrul incapacității de a găsi o soluție îl făceau să plângă, furios și resemnat deopotrivă. Următoarele două săptămâni trecură exact la fel și, cu cât se apropia momentul întoarcerii la Seoul, cu atât creștea și irascibilitatea lui. Olivia era atât de afectată, încât avea impresia că toată casa devenise un templu al disperării.

–Alex, nu poți continua în acest fel. Te vei distruge, și odată cu tine suferim și noi. Trebui să îți găsești cumva liniștea.

–Nu găsesc… nu înțeleg de ce nu pot găsi nimic… N-aș fi crezut niciodată.

–Ce s-a întâmplat cu credința ta? Ne-ai spus că acolo ai simțit că a fost voia lui Dumnezeu să vă întâlniți, nu aveai nicio îndoială. Și bătrânul acela înțelept, de la care ai luat convingerea că Dumnezeu face minuni zilnic…

–Dumnezeu a uitat de mine!

–Să nu mai spui asta niciodată. Dacă tu nu crezi, cum te-ai putea aștepta ca Hyo-Ri să mai creadă? Și, dacă ea nu mai crede, pentru ce te-ai da tu peste cap să ajungi înapoi la ea? Când te-ai întors, am crezut că Dumnezeu a intrat definitiv în viața ta.

–E adevărat ce spui, acolo chiar credeam. Nu știu dacă sub influența lui Hyo-Ri sau numai pentru că, în ciuda tuturor semnelor și evidențelor, simțeam că așa trebuie să fie, să fim…

–Azi-noapte am visat zăpadă. Era nins peste tot și noi ne plimbam bucuroși pe aleile din parc. Dar erau înghețate și foarte alunecoase…

–Ce crezi că înseamnă? E bine?

–Mai mult bine. Trebuie să privești viața cu ochi mai fermi, să nu vadă că ți-e frică de ea. Dacă ai luat o decizie, du-te cu tot curajul înainte.

–Da, ești de acord să plec?

–Nu-mi lași multe opțiuni, nu-i așa? Știam de mult că ziua desprinderii este inevitabilă. La urma urmei, că ar fi în Coreea, că ar fi oriunde altundeva, tot urmează să pleci… Dar du-te cu credință. Nu doar când îți merge bine. Fără condiții, fără îndoieli. *Apropiaţi-vă de Dumnezeu, iar El se va apropia de voi!*

–Îți mulțumesc, Olivia. Chiar m-ai ajutat.

În ultima săptămână, Alex se arătase mai echilibrat. Mergea din nou la biserică și se ruga, mai mult pentru Hyo-Ri, pentru puterea ei de a rezista, decât pentru dorințele lui. Ochii îi erau triști, în continuare, dar nu mai era atât de evidentă disperarea. Părea că se amestecase acolo și o doză de resemnare, chiar dacă el spunea în continuare că nu va renunța niciodată. Însă trebuia să accepte că, cel puțin deocamdată, întoarcerea în Coreea nu înseamnă Hyo-Ri, ci Jin-A. Și că îi mai rămâneau vreo două luni în care să hotărască, sau mai degrabă să învețe, să-și accepte noua matrice a existenței.

Partea șaptea. JOCURILE OLIMPICE

Capitolul 75

Pregătirile pentru Crăciun transformaseră Seoulul într-un tărâm de basm, cu foarte vizibile influențe americane, dar și europene. Alex fusese puțin surprins, la început, dar nu și după ce Jin-A îi spusese că numărul creștinilor se apropia deja de douăzeci de milioane în toată țara.

–Douăzeci de milioane? E mult sau puțin?

–Mai bine de o treime din Coreea de Sud.

–Și ce faceți voi, de Crăciun, Jin-A? Sau, mai degrabă, spune-mi ce vom face noi de Crăciun?

–Pentru mine, Crăciunul înseamnă mai înainte de orice, Nașterea Domnului. Aș vrea să mergem la biserică, dacă ești de acord, împreună cu părinții mei, care vor veni la Seoul pentru doar câteva ore. În rest, putem face orice ne dorim, cu atât mai mult cu cât sunt trei zile libere în acest an.

–Obișnuiți să faceți daruri?

–Da, împodobim chiar și bradul. Totul poate fi ca și la voi, în SUA. Străzile sunt aglomerate, tot orașul este, așa cum vezi deja, împodobit cu decorațiuni și lumini colorate, restaurantele sunt pline, iar în centrele comerciale abia poți intra în această perioadă. Se amenajează patinoare, sunt foarte multe concerte în aer liber.

–Și toate astea pentru doar o treime din populație?

–Pentru coreenii necreștini, Crăciunul nu înseamnă altceva decât o zi liberă, ca multe altele.

–Dar cursurile voastre, la academie, nu se întrerup, voi nu aveți vacanță?

–Nu, nu există așa ceva. Noi urmăm un masterat, dar suntem deja angajații ministerului. Deci putem vorbi, eventual, despre concediu. La început am crezut că voi reuși să petrec mai mult timp cu tine, doar asta era și ideea, până la urmă. Dar acum, înaintea jocurilor olimpice, totul este mult mai dificil.

–Da, uitasem, spionajul electronic și atacurile informatice… Spune-mi, e atât de greu ce faci tu acolo?

–Uneori. De ce mă întrebi?

–Am senzația că ai slăbit de când am plecat.

–Uite cine vorbește…

–Ultima grijă pe care am avut-o eu în ultimul timp a fost greutatea. Pentru mine e o perioadă foarte grea, Hyo-Ri…

Alex se opri, rușinat de gafa care îi scăpase.

–Doamne, Jin-A, te rog să mă scuzi..

–Cu greutatea sunt de acord. Sănătatea, însă, ar trebui să primeze, îi răspunse ea, cu multă stăpânire de sine.

–Da, spun și eu, uite cine vorbește… Se pare că nici apele tale nu sunt mereu foarte limpezi.

În ultimii ani, în luna decembrie, Alex intra mereu într-o stare aparte. Știa, fără îndoială, că totul era de natură comercială, că însăși spiritul Crăciunului pe care-l clamau toți era prezent mai mult la televiziune decât în sufletele oamenilor, dar nu i se părea esențial. Și asta pentru că tot asaltul acela mediatic, inclusiv filmele pe care în restul anului le detesta, găsindu-le aproape siropoase, în decembrie îi creau o sensibilitate sporită. Aștepta Crăciunul mult mai pozitiv, se simțea mai bun. Credea convins că acesta ar trebui să fie efectul final, chiar dacă el se revendica tot mai puțin din sărbătoarea religioasă.

Acum, însă, încerca să se pregătească pentru cel mai trist Crăciun pe care-l avusese. Își spunea, cu autoironie amară, că oricine s-ar fi simțit la fel dacă ar fi avut bani, s-ar fi aflat într-o lungă vacanță în țara în care superlativele planetare deveniseră obișnuite și ar fi avut alături o fată superbă, din mai toate punctele de vedere…

Era convins că dacă Min-Ho ar fi anticipat povestea de dragoste dintre el și Hyo-Ri nu i-ar fi cerut sub nicio formă să rămână cu Jin-A o sută de zile. Și nu din cine știe ce considerente morale. Dar i-ar fi fost și lui foarte clar că perioada de probă pe care o imaginase era absolut inutilă în acele zile. Poate mai târziu, cândva, Jin-A ar fi avut șansa ei. O mai privi o dată, lung, spunându-și: *iată, într-adevăr, o femeie superbă,* căreia nu i-aș putea reproșa decât un singur lucru: nu este Hyo-Ri!

Capitolul 76

Singurul moment în care Alex reușise să iasă, pentru foarte puțin timp, din starea de apatie din ajun fusese cel în care își despachetaseră darurile. Jin-A îi pregătise o pereche de cizme din piele, foarte frumoase, și îi spusese că în mod simbolic, darul ei avea o cu totul altă conotație decât aceea de a-i da papucii. Dimpotrivă. Se îngrijise să nu rămână desculț atunci când va veni Yakwanggi[39]. Alex o vedea pentru prima dată râzând.

–Deci voi aveți un hoț de papuci care bântuie casele în ajunul Anului Nou?

–Da, dar nu peste o săptămână. Practic, noi sărbătorim anul nou și acum, dar și în februarie, la Seollal[40].

Alex îi adusese din Nebraska un suman tradițional din stofă de lână, brodat manual, care îi venea foarte bine. Darul lui o entuziasmă foarte tare pe Jin-A. Nu mai văzuse așa ceva și se bucura ca un copil. Părea, dintr-odată, o altă femeie, afișând bucuria fără nicio reținere. Se aruncă în brațele lui, într-un gest aparent de recunoștință, și îl sărută pe buze. Alex o strânse la piept, dar nu răspunse sărutului ei. Totuși, Jin-A nu se retrase imediat, rămase așa câteva secunde, ca și când ar fi încercat să fixeze momentul, să-l poată imprima nu doar în mintea ei, cât mai ales în a lui.

–Te rog să mă ierți, Jin-A. Nu-ți pot cere să mă înțelegi…

–Cred că această haină superbă este exact cu un număr mai mare decât măsura mea, deci te vei fi raportat la altcineva când ai ales-o. Dar îți mulțumesc, m-am bucurat s-o primesc. Dintre toate celelalte momente, mai mult sau mai puțin festive, din zilele următoare, unul îl impresionase foarte tare pe Alex. Cel din ziua de Crăciun, de la biserică. Era copleșit, nu se așteptase la așa ceva. Știa că cea mai mare biserică creștină din lume era acolo, la Seoul, dar Jin-A îi spusese că frecventa o biserică mai mică. Ce înseamnă o biserică mică văzuse acasă. La ei, atunci când era plină, biserica aduna cel mult două sute de credincioși. Aceasta însă i se părea gigantică, trebuie să fi fost câteva mii de oameni prezenți în acea zi, iar totul se desfășura într-o ordine desăvârșită, în liniște, cu un respect și o decență care îl făceau să se simtă mic de tot. Înainte de începerea rugăciunii putea crede că se află într-o sală de conferințe.

Fiecare participant care nu vorbea limba coreeană primise căști și beneficia de interpretare în limba engleză.

Când toată biserica începu să se roage cu pasiune pentru reunificare, Alex era atât de emoționat, încât simți lacrimi grele rostogolindu-i-se din ochii umezi. Ar fi strigat și el, cu toată ființa, dacă ar fi putut. Instinctiv, privi spre

Jin-A, care tocmai închidea ochii fixați exact în direcția lui. Însă buzele ei păreau să murmure altceva decât toți ceilalți.

Fusese o experiență grozavă. Jin-A îi spunea că zilnic, dimineața foarte devreme, înainte de a merge la serviciu, pot fi văzuți mii de oameni mergând spre biserici, iar serviciile divine se oficiază în multe lăcașe de cult de mai multe ori pe zi. Se gândea, dintr-odată, dacă există vreo legătură între ascensiunea fulminantă a acestei țărișoare, devenită putere mondială într-un timp incredibil de scurt, și credința pe care o arătau acești oameni. Trebuia să fie…

Totuși, se simțise stingher în marea de oameni care se ruga. Era și înălțător, și copleșitor, însă avea senzația că Îl simțise pe Dumnezeu mai aproape acolo, în biserica aceea mică de acasă, unde totul devenea mai intim. Mai personal.

Capitolul 77

Cu cât deschiderea Jocurilor Olimpice de iarnă era mai aproape, cu atât Jin-A se dovedea mai prinsă în problemele serviciului. Alex era sigur că ea slăbise și mai mult și avea, uneori, bănuiala că munca nu este altceva decât un refugiu pe care fata îl găsise în acea perioadă. Lucrurile mergeau mai bine între ei, dar într-un tipar specific mai degrabă relației dintre doi prieteni.

Jin-A îi povestea cum Coreea de Sud făcuse eforturi uriașe pentru crearea infrastructurii necesare. Dorința de a performa în organizarea olimpiadei i-a costat peste 2,3 miliarde de euro, ceea ce, pentru Alex, nu însemna altceva decât o sumă, una abstractă. Rezultatele, însă, erau palpabile și spectaculoase. Nu doar construirea satului olimpic și a celor șase centre competiționale noi, cât mai ales linia de tren de mare viteză, care lega acum Aeroportul Internațional Incheon de centrul olimpic de la PyeongChang, i se părea de domeniul fantasticului. Construiseră cei peste de 160 de kilometri de cale ferată în timpul în care în altă țară n-ar fi fost gata nici planurile. Însă Jin-A era mult mai încântată de roboții folosiți pentru întărirea securității și se lăuda ca un copil cu roboțeii antitero la a căror programare contribuise și ea.

În ziua deschiderii jocurilor era mai veselă și insistase ca Alex să o însoțească la festivitate, promițându-i o surpriză.

Ceremonia de deschidere i se păruse lungă, participau peste 90 de țări. Punctul culminant al ceremoniei fusese, fără îndoială, defilarea delegațiilor celor două țări coreene, împreună, sub Drapelul unificării. Jin-A îl apucă de mână și îi spuse:

–Ar trebui să te simți foarte mândru. Aceste jocuri nu vor rămâne în istorie pentru organizarea impecabilă la care noi am muncit enorm, totdeauna la ediția următoare spectacolul va fi mai frumos, probabil. Dar participarea, la unele probe, a echipei coreene unificate, nord și sud, a uimit lumea și este doar consecința tratativelor purtate pentru eliberarea ta.

–Ce spui, Jin-A? Când Anthony mi-a povestit ceva legat de olimpiadă, nici măcar nu eram suficient de atent, credeam că sunt fabulații. Cine să fie dispus la atâtea concesii pentru eliberarea unui american?

–Nu știu dacă acesta este singurul mobil al deschiderii pe care președintele Jung a dorit să o arate. Poate și la presiunea vicepreședintelui vostru, prietenul lui Sean Miller, pe care îl poți vedea destul de aproape.

–Nici nu pot să cred. Și cine este în spatele americanului?

–Femeia? Este sora liderului nord-coreean.

–Și surpriza pe care mi-ai promis-o?

–Imediat după ceremonie. Mă gândeam că poate ai vrea să cunoști pe cineva dintre celebritățile de aici. Aș putea obține o întrevedere scurtă.

–Am avut mereu o admirație aparte pentru una dintre marile voastre campioane, Yu-Na Kim. Crezi că esteposibil?

–Dacă aș avea o porta-voce și aș striga acum că tu ești autorul scrisorilor publicate în ziarele din Seoul, s-ar goli imediat arena olimpică și toți ar da buzna să te cunoască.

–Glumești, nu-i așa?

–Nu, deloc. Și Yu-Na Kim, care va aprinde imediat torța olimpică, nu face, nici ea, excepție.

–Sunt foarte impresionat că o voi cunoaște, dar nu cred că este vorba despre scrisori cât despre meritele tale, care îți dau posibilitatea să faci acest gest.

–Eu, în schimb, nu sunt surprinsă deloc. Din câți sportivi celebri, din toată lumea, s-au adunat azi aici, tu îți doreai dintotdeauna să cunoști o coreeancă. Și se mai spune că destinul este imprevizibil…

Capitolul 78

Prima zi a săptămânii începea fără promisiuni mari.

Jin-A se încuiase în baie și rămăsese acolo mai bine de o oră, fără să răspundă. Când ieși în grabă, lui Alex i se păru că nici măcar machiajul atent nu reușea să ascundă urmele plânsului. Nu o mai întrebă nimic, era și el destul de abătut. Mai erau doar cinci zile până la Anul Nou Lunar, sărbătorit, de obicei, atunci când apare a doua lună nouă după solstițiul de iarnă, și doar trei zile până când, așa cum socotise el, se împlineau cele o sută de zile.

–Vrei să mănânci cu mine, Jin-A? Măcar așa voi ști că nu vei răbda foame și astăzi, toată ziua.

–Nu cred că am timp pentru asta.

–În ultimele zile te-ai întors mereu mai târziu. Cât crezi că vei rezista așa? Nu spune că până la finalul jocurilor olimpice, pentru că este încă departe.

–Alex, grija ta îmi dă un sentiment atât de plăcut. Îți promit că îmi voi schimba întreg programul. Tu ce vei face azi?

–Nu mare lucru. Mă gândeam să merg la biserică și apoi să te aștept.

–Voi fi și astăzi la PyeongChang, toată ziua.

–Dar te simți bine?

–Desigur. Poate, totuși, o îmbrățișare ar ajuta.

Se cuibări în brațele lui și, după ce îl strânse cu o putere pe care Alex nu i-ar fi bănuit-o, se îndepărtă încet. Dar până să își retragă și el brațele, îl mai cuprinse o dată, la fel de puternic, apoi își luă grăbită haina primită de la el, de Crăciun, și plecă înainte ca el să-i vadă iar ochii plini de lacrimi.

Se arăta încă o zi lungă, pe care să o petreacă singur. Orașul era un furnicar imens, fiecare zonă îi părea mai aglomerată decât o văzuse vreodată. Se gândea că și aici, ca și în SUA, toată lumea trecea printr-un stres fără margini pentru ca totul să iasă bine la sărbători. Oamenii, pe care îi admirase pentru veselia de pe fețele lor, se încovoiau acum sub greutatea sacoșelor pline. Vedea surprins cum toți plăteau cupoane-cadou pe care să le ofere celor dragi, ca și cum inspirația de a alege ceva era un exercițiu prea dificil, accesibil doar pentru câțiva, aleși.

Când ieși de la biserică, deși era încă devreme, se simțea obosit. Nu mai vorbise de ceva timp cu cei de acasă, așa că se așeză la o terasă încălzită și comandă un ceai de ginseng cu aloe, apoi o apelă pe Olivia.

–Bună dimineața, iubire. Sau ce-o fi pe acolo.

–Este chiar după-amiază. Ce faceți, cum sunteți?

–Noi, la fel. Dar tu? Pentru tine îmi fac griji, nu pentru noi.

–De ce să-ți faci griji? Sunt bine, atât de bine cât aș putea fi.

–Ai mai slăbit, nu-i așa? Se vede pe fața ta.

–Vezi, de aceea nu-mi plac mie apelurile video. Poate că am slăbit, dar foarte puțin. Nici n-aș putea altfel, sunt într-un mediu concurențial.

–Și fata aceea slăbește întruna? Nu ți-e milă de ea?

–Ba chiar îmi este. Dar nu știu ce aș putea face.

–Să știi că matematica este la fel și în limba engleză. Și noi tot socotim aici zilele rămase…

–Cred. Sunt foarte confuz. De-a dreptul dezorientat. Visul tău cu zăpadă multă a fost doar o născocire care să mă încurajeze să mă întorc, nu-i așa?

–Nu, n-aș face niciodată glume despre visele mele.

A fost…

–Demult, nu? A fost demult…

–Ți-am spus mereu că visele mele nu sunt profețiile lui Nostradamus. Nici acelea nu s-au împlinit toate. Dar eu cred în mesajele pe care le primesc, să știi. De atunci am mai visat o dată zăpada, însă amestecată.

–Cum amestecată?

–Și curată, abia ninsă, dar și murdară. Nu știu foarte bine să îți tălmăcesc visul, altfel te sunam eu de câteva zile. Oricum, nu poate fi nimic rău. Cea necălcată ar trebui să însemne un nou început, sau măcar o nouă perspectivă. Dar cea murdară este semn de vinovăție, de nedreptate…

–Poate că nu toate visele tale sunt legate de mine. Cine știe ce-o fi însemnând, chiar pentru voi. Eu am văzut zăpadă aici doar când am fost la PyeongChang, la olimpiadă.

–Ai grijă de tine și, mai ales, păstrează-ți speranța.

Anthony îți transmite toată dragostea lui.

–Și eu vă iubesc, pe amândoi.

Alex ar mai fi rămas în oraș, era cam devreme să se întoarcă acasă. Își luă un ziar tipărit în limba engleză și începu să-l răsfoiască. Aproape toate articolele de pe primele opt pagini erau despre jocurile olimpice. Decizia privind participarea comună a Coreei de Sud și Coreei de Nord la ceea ce se numea deja *Olimpiada* Împăcării era considerată de lumea întreagă ca fiind

una istorică. Ca și propunerea Coreei de Sud de a forma o echipă feminină de hochei pe gheață comună, care a fost acceptată de nord. Cele două state și-au stabilit chiar și un loc comun de cantonament, într-o stațiune din Coreea de Sud.

Foarte multe comentarii vizau ceremonia de deschidere, la care, așa cum observase și Alex, președintele sud-coreean și vicepreședintele american au stat unul lângă celălalt, în loja oficială. Chiar în spatele lor s-a aflat sora liderului nord-coreean. Toată lumea a urmărit cu interes și emoție intrarea în arenă a delegației unite a celor două Corei și aprinderea torței olimpice, care a fost purtată de două sportive coreence, una din nord și una din sud.

A doua zi, președintele Jung și liderii delegației nord-coreene au luat împreună un prânz tradițional coreean la care, din nou, șefa delegației nord-coreene a atras toată atenția. Aceasta i-a transmis președintelui Jung, din partea fratelui său, o invitație de a merge la Pyongyang.

Ea arătase, încă o dată, că stăpânește perfect arta manipulării. Jin-A, care cunoștea, în mare, cursul operațiunii, îi explicase și lui Alex cât de bine plănuise nord-coreeanca totul și cât de bine se folosise de exploziile din care maiorul Pak obținuse pentru ea cei trei prizonieri. Practic, deși nu avea să se afle niciodată, capturarea lor a influențat istoria recentă a celor două țări, prin deschiderea fără precedent arătată lumii la olimpiadă. Cu toate acestea, Alex, deși fusese găzduit în palatul de la Pyongyang, o văzuse pentru prima dată abia aici, doar cu o zi în urmă, la deschiderea jocurilor…

Pentru întoarcere luă un taxi, își simțea piciorul obosit. Se gândea că atât slujba de la biserică, dar și convorbirea cu Olivia ar fi trebuit să-i aducă o mai bună dispoziție, pe care mai mult o mima, cu gândul că Jin-A merita să-l găsească într-o stare pozitivă în aceste ultime zile. După care… habar nu avea ce va face.

Se înnoptase deja când primi mesajul ei, îi spunea că va ajunge foarte târziu. Se gândi să o sune, dar de multe ori, în misiune, ea nu putea să-i răspundă. Când, însă, trecu de ora 22:00, începu să se îngrijoreze. Îi trimise și el un mesaj, la care primi răspunsul destul de târziu, după o jumătate de oră. *Ajung imediat*, afișa ecranul telefonului pe care-l învârtea, sistematic, în mână. Mai liniștit, Alex îi pregăti patul, după care se retrase în camera lui. Lăsase deschisă ușa, să știe când va veni și răsuflă ușurat când auzi zgomotul cheii în yală. Era și el surprins că își făcuse mai multe griji decât de obicei. Fata nu aprinse lumina, folosind doar telefonul pentru a vedea să-și lase hainele pe cuier.

–Este totul în regulă, Jin-A?

Răspunsul ei era un da, însă încet și abia deslușit. Este, probabil, obosită, își spuse Alex. Lumina telefonului se stinse și, după câteva foșnete, se lăsă liniștea. I se păru că aude, foarte fin, pașii ei pe covorul gros, apoi plapuma

se dădu la o parte și îi simți trupul, rece ca gheața, lipindu-se de al lui. Alex se retrase brusc și îi spuse:

–Jin-A, te rog, nu face asta.

O auzi, imediat, începând să plângă tare, ca într-o descătușare pe care n-o mai putuse controla.

–Hai, rămâi puțin, încălzește-te.

Și o luă în brațe, masând puternic tot corpul ei înghețat. Abia după câteva minute, când părea să-și revină încet, vocea ei și cuvintele strecurate printre suspine și oftate, îl înghețară complet:

–DMZ, Alex…

Capitolul 79

Celei mai minunate dintre nopți, aceea în care s-au regăsit și, pentru întâia oară, li s-a îngăduit fericirea supremă de a se bucura în voie unul de celălalt, ar fi trebuit să îi urmeze o dimineață la fel de minunată. Și, era, într-o oarecare măsură. Dar Hyo-Ri avea, încă de la primele lui mângâieri, ochii plini de lacrimi. Alex aștepta cu multă răbdare ca ea să înceapă să-i povestească, aveau atâtea să-și spună… Dar și în privirea lui se amesteca bucuria imensă a revederii cu un soi de teamă pentru ceea ce va urma să audă. Habar nu avea ce se întâmplase, cum ajunsese Hyo-Ri în pat lângă el, dar cu privire la absența lui Jin-A avea presimțiri nu tocmai liniștitoare.

Hyo-Ri nu reușea, încă, să îi vorbească. Ieși din dormitor, dar se întoarse foarte repede, ținând două plicuri în mână. Îi întinse unul dintre ele, îndemnându-l, din ochi, să citească. Scrisoarea era pregătită de mult și Hyo-Ri sperase întruna că, într-un fel sau altul, va găsi o cale de a i-o trimite.

Iubitul meu… pacient,

Am pus în această scrisoare toată bucuria și durerea, mulțumirea și tristețea care mi-au stăpânit sufletul de la sărutul nostru și până acum. Cu multă putere a înzestrat Domnul un trup atât de firav, încât să poată duce greutatea rămasă în urma ta la Pyongyang. Și totuși, îl rugam în fiecare zi să-mi adauge mie și greutățile tale. Dacă mi s-ar fi cerut un autoportret, m-aș fi inspirat din povestea lui Atlas ținând în spate pământul.

Tot timpul am știut că cioplim amândoi un castel de gheață. Că poate fi sublim, aproape desăvârșit, dar va rezista până la primele raze mai calde ale soarelui. M-am străduit să stau departe de tine, dar m-ai chemat înapoi. Ți-am spus că sunt urâtă, dar tu m-ai îndrăgit și mai mult. Când am mers la recepție cu maiorul, ai fi renunțat la un braț doar să poți valsa o dată cu mine. Nici chiar atunci când ți-a spus că mă voi căsători cu el nu ai făcut un pas înapoi. Cât de ușor ne-ar fi fost acum… Și totuși, eram atât de fericită că ți-am spus că te iubesc, încât nu știam să fi făcut ceva mai bun în toată viața. M-au sfâșiat, pe rând, interdicția de a ne lua rămas bun, neputința de a te mai vedea la Kaesong, unde te-am însoțit nevăzută în ultima zi, dar mai ales nopțile interminabile în care te auzeam rostindu-mi numele așa cum nu l-a rostit nimeni, niciodată…

După plecarea ta, am rămas câteva zile acasă. Ți-am spus mereu despre bunicul meu că este un sfânt. Nu am exagerat niciodată. Acum, însă, este mai adevărat ca oricând. Nu a suportat să mă vadă suferind și s-a stins repede, rugându-l pe Dumnezeu să se îndure de mine, în chiar săptămâna când eram la Kaesong. Am fost încă o dată răvășită și am crezut că, rămasă chiar fără niciun sprijin, mă voi prăbuși definitiv. Dar puterea sădită în noi este mai mare decât am crede.

M-am întors la Pyongyang și am început să lucrez în spital. Toți pacienții mei se numeau Alex și toți semănau perfect cu tine. Le citeam în fiecare zi scrisorile tale până când le știau, și ei, toți, pe de rost. Erau atât de încântați încât plecau acasă cu părere de rău. Iar eu plângeam în fiecare zi și lor le spuneam că doar bucuria mă îndeamnă s-o fac.

Cu Dong Min-Ah, șefa cabinetului doi, mă vedeam aproape zilnic. Ea și sora liderului suprem formează ceea ce aici este numit Duetul. Se pare că toată povestea cu participarea la olimpidă este doar prima etapă a unui plan teribil, în care l-au atras și pe Pak Seong-Ho și care va avea ca finalitate schimbarea regimului. De când am aflat, cu totul întâmplător, m-am simțit mereu în primejdie.

Dong Min-Ah era mereu în preajma lui Pak Seong-Ho și, uneori, mult mai aproape decât s-ar fi cuvenit. Îmi devenise clar că între ei este altceva decât relația profesională și că interesul ei pentru căsătoria mea cu maiorul trebuie să fie foarte mare. De altfel, acesta a pomenit de câteva ori că i se cere să facă acest pas, chiar dacă știu sigur că și el și-l dorește. Pentru mine, însă, deși ajunsesem un simplu pion pe care ei îl mutau cum aveau nevoie, toată povestea înseamnă un as în mânecă. Voi vedea cum îl pot folosi mai bine atunci când va veni timpul.

Mi-era atât de dor de tine și de bunicul, încât mă simțeam ca un orfan abandonat de toată lumea. Și pustiirea devastatoare mă obliga să fac orice, doar să nu am timp liber. Să nu am răgazul pentru a mă gândi la tine. Era singura mea șansă de a rezista, de a-mi păstra cumpătul.

Seong-Ho știa că are o datorie morală față de mine și că, într-o zi, va primi o cerere pe care nu mi-o va putea refuza. Am fost de multe ori tentată să uzez de acest avantaj, dar mereu mi-am spus că, atunci când o voi face, trebuie să fie ceva important. Acum venise momentul. I-am spus proaspătului colonel că îmi doresc să fac parte, ca medic, din delegația care va participa la jocurile olimpice. Pak Seong-Ho a fost extrem de surprins. La început, nici nu a vrut să audă. Știa că nu există decât un singur motiv pentru care mi-aș putea dori să ajung acolo. Dar am insistat suficient de mult, iar el spune mereu că este un om de onoare. Nu i-a fost foarte greu să obțină această favoare de la Dong Min-Ah, care nu oferă nimic gratuit. Și care, fără îndoială, i-o fi promis că mă va supraveghea personal la PyeongChang.

Jin-A îmi spunea că ai fost cu ea la ceremonia de deschidere, deci mă puteai vedea… Și că ai observat-o în tribună pe sora liderului suprem. Se pare că ea va fi campioana olimpică absolută, singura care a știut să facă bine jocurile. Răpirea voastră, extragerea, cum au numit-o ei, nu a avut alt scop decât declanșarea negocierilor care să îi asigure ei plasarea în centrul atenției întregii lumi. Cât de bine a reușit! Și cât de recunoscătoare îi sunt…

Continuarea o vei afla, probabil, de la Jin-A. Am scris această scrisoare la îndemnul ei, pentru situația în care nu te voi mai vedea niciodată. N-aș vrea să-ți mai spun că te iubesc. Mi-aș dori, dimpotrivă, să te eliberez de povara gândului la mine. Dar sunt a ta pentru totdeauna, chiar dacă niciodată nu voi ști cum ar fi fost…

P.S.

Azi-dimineață am adăugat aceste câteva rânduri. Ce clipe nepământești am putut trăi în această noapte! Mi-am strigat fericirea atât de mult și de ascuțit, încât să o poată auzi și bunicul meu și să cânte împreună cu mine.

Acum, însă, mă rog fierbinte ca Dumnezeu, cel ce face cu adevărat minuni în fiecare zi, să îngăduie fericirea noastră așezată pe multă durere șisacrificiu. Când vei citi scrisoarea lui Jin-A, vei înțelege.

DMZ, Alex… Pentru totdeauna. Hyo-Ri.

Capitolul 80

Imediat ce Alex termină de citit scrisoarea, Hyo-Ri i-o luă din mână și îi intinse cel de-al doilea plic atât de repede, încât să nu îi lase timp pentru a spune ceva. Își dorea să treacă cât mai repede peste momentul ce avea să urmeze, știind că și lui îi va fi foarte greu. Plicul conținea scrisoarea lui Jin-A, anunțată deja:

Alex drag,

Am auzit mereu că totul în viață e ciclic. A venit vremea ca și tu, cel care ai trimis cele mai frumoase scrisori publicate vreodată, să devii destinatar. Cel mai greu lucru pe care l-am făcut în toată viața mea este să scriu aceste rânduri. Sper să duc totul la bun sfârșit, așa cum trebuie.

Mai sunt doar două zile din cele o sută pe care Min-Ho mi le-a trimis în dar. Am petrecut cu tine aproape o sută de zile… o bucată de viață. Scurtă, e adevărat, dar cât de lungă, totuși… Această perioadă incredibilă a fost exact ca și gâsca sălbatică despre care vorbea el în testament. Cu multe pene albe, dar și multe pene sure ori castanii.

M-am întrebat mereu dacă sunt nedreaptă față de Min-Ho, dorindu-mi atât de mult să fiu cu tine. Și asta s-a întâmplat, abia acum recunosc, încă din momentul în care am înțeles că scrisorile nu vin de la el. Mi se pare și acum greu de înțeles cum poate cineva să te cucerească doar prin cuvinte, fără să-l cunoști. La fel de inexplicabil ca și situația în care ajungi să te îndrăgostești de cineva fără să-i poți vedea fața. Dar viața s-a încăpățânat să ne arate nu doar că este posibil, ci că se întâmplă chiar mai des decât am putea crede.

Totul a început la prima ta scrisoare. Până atunci, eu și trăirea romantică eram ca și dreptele paralele, părea că niciodată nu ne-am putea întâlni. Am început să mă simt ca și frumoasa din pădurea adormită, pe care au trezit-o cuvintele pline de magie pe care tu ai știut atât de bine să le găsești. Ar trebui, probabil, să recunosc că, și în cazul meu, ca în atâtea altele, și presa a jucat rolul ei. Copilă plină de candoare, am fost stimulată și de reacția fabuloasă a oamenilor față de povestea care mă situa în chiar centrul ei. Următoarele scrisori m-au tranformat total, am devenit, încet, altă persoană.

Apoi, ai apărut tu. Te așteptam cu teamă și nesiguranță, dar îmi doream mai mult decât orice să te cunosc. Ultima dorință a logodnicului meu a fost de o noblețe supremă. Nimic pentru el, totul pentru mine. Ziua în care am citit amândoi testamentul lui a fost cea în care mi-am promis, solemn, că voi face și eu un astfel de dar. Nici nu puteam bănui atunci cât de repede urma să se întâmple.

Dar tu nu ai venit singur. Ai adus cu tine și prima clepsidră. Niciodată nu am urât curgerea timpului ca acum. Cu cât îmi doream mai mult să stau cu tine, cu atât mai multe obstacole se îngrămădeau în fața mea. Oricum, îmi era foarte greu să văd cum te usuci pe picioarede tristețe, de dor. Și, totuși, nu de dorul meu… M-am refugiat aproape total în muncă. Nu doar pentru că era nevoie de mine. Însă doar așa puteam să-mi duc la împlinire planul. Încă înainte de a vă căuta la Kaesong, cu echipa de medici, eu am cerut ca, la repartizarea țărilor pe care urma să le supraveghem fiecare, să-mi fie alocată Coreea de Nord. Credeam, de atunci, că ar fi foarte bine să pot urmări tot ce ar avea legătură cu ei. De fapt, cu voi. Când am primit lista participanților nord-coreeni la jocurile olimpice de iarnă, am fost atât de șocată, încât am rămas la serviciu până spre miezul nopții. Nu puteam crede că Hyo-Ri era între cei care urmau să ajungă la PyeongChang. Hyo-Ri a ta, Hyo-Ri care l-a îngrijit pe Min-Ho, Hyo-Ri care te bântuia ca o fantomă în fiecare minut… Nu aveam nicio îndoială că este ea. O văzusem la Kaesong, dar nu era doar asta. De câteva zile, o presimțire îmi ocupa o bună parte din minte. Așteptam un semn, știam că trebuie să apară ceva, dar nu știam ce…

Perioada în care tu ai plecat acasă, în SUA, la rugămintea mea, afostuna foartedificilă. Amefectuat un set complet de analize la Seoul, iar rezultatele erau în așa măsură de negative, încât mi s-a recomandat să cer imediat o a doua opinie. Și nu oriunde. Am zburat și eu în SUA și am repetat analizele la Centrul

M.D. Anderson al Universității din Texas, unul dintre liderii în îngrijirea cancerului. Și de această dată, rezultatele au fost clare și mi s-a pus în față spectrul celei de-a doua clepsidre, însă una cu mult mai înspăimântătoare: aveam cancer de pancreas în fază finală și cel mult încă patru luni detrăit…

Am înțeles repede că Hyo-Ri era semnul pe care îl așteptam. Nu mai aveam mult timp. Am căutat-o cu toată hotărârea, am găsit-o destul de repede și am cerut sprijinul generalului Choi, de la academie. Am obținut aprobarea pentru a solicita un control individual pentru toată delegația nord-coreeană. Așa am avut șansa să discut numai cu ea, preț de vreo zece minute. I-am spus ceea ce vreau să fac, dar cred că nici nu mă auzea, mă întreba întruna despre tine. A înțeles, într-un târziu, și am stabilit o nouă întâlnire la grupul sanitar de sub tribuna a doua. Cel mai greu mi-a fost să o conving pe ea. Era atât de hotărâtă să refuze, încât am simțit, de mai multe ori, că totul se vanărui. Dar am reușit, în final. Am făcut-o să înțeleagă că onestitatea nu îi va aduce, de această dată, nimic bun. Eu eram, oricum, condamnată…

Cred că, deja, poți bănui ceea ce urmează. Ne vom întâlni, pentru ultima dată, abia după căderea întunericului. Ne vom schimba hainele, ne vom îmbrățișa plângând și… vom pleca fiecare pe noul său drum. Va fi,

probabil, una dintre cele mai spectaculoase evadări din Coreea de Nord. Unică, aș crede eu, având în vedere că este, de fapt, o substituire. Cine să mai accepte să ia locul unui fugar nord-coreean?

Aș vrea să nu plângi, citind aceste rânduri. Aș vrea… dar te cunosc deja destul de bine. A fost dorința mea și am convingerea că am făcut ceea ce trebuie. Cât de mult te-o fi iubind Dumnezeu pe tine, încât să ne cheme la el pe amândoi, pe Min-Ho și pe mine, doar pentru ca tu să poți fi fericit…

Și acum, pentru că tot sunteți amândoi obișnuiți deja cu asta, vă transmit ultima mea dorință, testamentul meu:

1. În cursul zilei de mâine vă va căuta notarul la care am făcut contractul de donație. Apartamentul din Sinsa-Dong vă aparține. Voi veți decide dacă rămâneți acolo sau nu. L-am plătit integral înainte de a vi-l dona, cu sprijinul ministerului care, dată fiind situația mea, a fost de acord să îl achite.

2. Să rămâneți unul lângă celălalt, cu atât mai aproape. cu cât despărțirea voastră a fost mai grea.

3. Să vă iubiți totdeauna așa cum o faceți acum.

4. Nu aveți voie să vă întristați niciodată, gândindu-vă la mine.

Va trebui să îmi îndepliniți aceste dorințe, altfel vă voi bântui toată viața. Și nu uitați, va trebui să organizați ceremonia de căsătorie, așa cum își dorise Min-Ho, lângă podul Banpo, în amurg, în momentul de echilibru dintre lumină și întuneric…

Kwan Jin-A

Epilog

La mai puțin de o săptămână de la încheierea olimpiadei, o știre apărută în toată presa scrisă din Seoul îi atrase în mod special atenția lui Hyo-Ri. Cu mâinile tremurând, luă ziarulși i-l întinse lui Alex, spunând:

—Știam, eram sigură că așa se va întâmpla…

Articolul, de numai câteva rânduri, îl făcu și pe el să simtă un fior de gheață trecând prin tot corpul:

Un mic vas a fost detectat în ape la nord de Baengnyeong, o insulă situată în apropierea graniţei maritime dintre cele două Corei, potrivit unei surse guvernamentale citată de agenția de presă sud-coreeană Yonhap. Un comandant al armatei nord-coreene, însoţit de un civil, a dezertat în Coreea de Sud, trecând Marea Galbenă.

*

Lumina flăcărilor din șemineu crea o atmosferă stranie în casa mică, dar foarte cochetă a lui Vijay. Cel puțin sub imperiul acestei impresii era Ella atunci când acesta își încheie povestea coreeană. Devenise, pe parcursul ultimelor capitole înregistrate, foarte melancolică, ceea ce nu-i stătea în fire. Dar acum, la sfârșit, era de-a dreptul copleșită. Așteptase, așa cum știa că se întâmplă în general în poveștile de dragoste, un *happy-end*. Se bucura pentru Alex și Hyo-Ri. Dar detesta, efectiv, alegerea de a o sacrifica în acest fel pe Jin-A.

–Vijay, suntem doar noi doi aici. Nu ne aude nimeni. Hai să găsim o cale de a o salva pe acea tânără cu totul remarcabilă.

–Eu am precizat de la început că toate faptele sunt reale.

–Dar e atât de trist… Și de sublim, în același timp… Am observat, totuși, că personajul Vijay Kumar a dispărut din poveste oarecum abrupt și nu ai mai relatat nimic despre el. Ce i s-a întâmplat?

–Nimic. S-a întors acasă. A vorbit de vreo două ori cu Alex la telefon, o dată înainte de sărbători și o dată după Jocurile Olimpice de Iarnă.

–Va fi un mare succes acest serial, cred că va ține ocupată pagina cinci vreo două luni de zile.

–Pagina cinci?

–Da, este, prin tradiție, cea mai râvnită poziție din ziar.

Dar ce urmează, ce planuri ai pentru viitor?

–Unul singur. Să mă odihnesc în această noapte. Cu atât mai mult cu cât și întrebările tale s-au epuizat. Noapte bună.

–Crezi că ar fi posibil să întețești puțin focul? Simt că se răcește în cameră.

Vijay nu răspunse. Ieși din cameră și lipsi doar două-trei minute. Mai puse câteva lemne în șemineu și veni să mai așeze o pătură peste Ella. Se aplecă puțin să o învelească. În acel moment, ea simți ceva lovind-o peste șold, ca un obiect în cădere. Se uită repede prin pat, dar nu văzu nimic. *Cine știe, m-o fi atins el, din greșeală*, își spuse.

–Îți mulțumesc, Vijay! Pentru grijă, pentru ospitalitate, dar mai ales pentru excepționala poveste pe care mi-ai spus-o în aceste zece zile de neuitat. Noapte bună!

Trecuseră vreo două ore, după aprecierea ei, fără să reușească să adoarmă. Rămăsese cu ochii deschiși, urmărind dansul flăcărilor profilat pe tavan. La un moment dat, văzu o lumină slabă, undeva în pat, lângă picioarele ei. Se ridică încet ca să ajungă cu mâna dreaptă în locul unde văzuse lumină și

atinse ceva, un obiect plat, asemănător unui telefon. Nu era al ei, pe acela îl lăsase undeva la căpătâiul patului, la încărcat. *Aha, deci asta m-a lovit mai devreme*. *Să fie telefonul lui Vijay?* Știa că IPhone dezvoltase o serie de terminale destinate nevăzătorilor, scrisese un material despre ele, după o documentare destul de amplă. Probabil și alți producători ofereau astfel de modele dedicate. Dar pe acesta îl recunoștea, chiar la lumina palidă a focului, era un telefon din noua gamă Note al celor de la Samsung. Un telefon… normal. Afișa chiar un mesaj necitit, din care, nefiind deblocat ecranul, putea să vadă doar prima parte a textului: *Am aterizat*. Urmat de simbolul *inimii*.

Deja devenea iritată. Mai reuși să se abțină câteva minute, după care șopti, cu o voce care ar fi trebuit să se audă și din camera alăturată, ușa fiind deschisă:

–Vijay… Vijay, dormi?

–Nu. Dar nu cred că e trecut de miezul nopții și întrebarea ta depășește din nou cadrul înțelegerii noastre.

–Vijay… Hai să terminăm acest joc. Poți considera că, din momentul în care am încheiat înregistrarea, timpul pe care îl împărțim este privat, dezbrăcat de corsetul contractual. Acum suntem doi oameni pe care întâmplarea, să spunem, îi obligă să rămână împreună o noapte, iar tu, gazdă amabilă și manierată, trebuie să suporți o discuție cu mine, oaspetele tău. Și nu va fi o discuție simplă, pentru că toate întrebările pe care mi le-am reprimat timp de zece zile, au dospit, au crescut și stau să explodeze.

–OK, dacă tot nu putem dormi… hai să vedem, ce întrebări te frământă…

–Spune-mi de ce locuiești aici. Când am aflat că trebuie să plec în India, m-am gândit la orice: că voi fi primită în vreun mic palat, de către urmașul unui rajah care, din plictiseală, scrie povești; cum la fel de bine puteam ajunge într-un cartier sărac, în care familia ta compusă din 22 de persoane mă va primi cu urale; că va trebui să mă strecor desculță printre vacile și maimuțele care încurcă circulația pe vreun drum plin de praf, sau că voi rămâne extaziată în fața bucuriei voastre de a trăi, despre care mi-au povestit toți prietenii mei care au vizitat India. Dar nicio secundă nu am crezut că voi urca muntele pe jos, ca spre un templu hindus și voi ajunge mușcată de șerpi veninoși pentru a fi salvată de un tânăr – prea sobru pentru vârsta lui, aproape ursuz uneori – care trăiește singur ca un pustnic aflat la senectute.

–Să nu te simți ofensată, dar răspunsurile mele vor fi mult mai concise decât întrebările tale. Sper că asta nu mă face o gazdă detestabilă. Am dorit

un loc retras. Și acesta este într-atât de izolat, încât nimeni, în afară de Sunil, nu a trecut pe aici.

–Nu răspunsurile scurte te fac nesuferit, ci născocirile cu care ai înlocuit adevărul. Nu-i așa, Vijay? Sau ar trebui să îți spun Alex?

Niciun sunet nu străbătu întunericul, dinspre camera alăturată. Ella continuă:

–Cel puțin, văd că ai decența de a nu nega.

–De când știi?

–De când știu ce? Cine ești, sau că vezi mai bine decât mine, care port ochelari pentru că am, într-adevăr, nevoie de ei? Am avut unele bănuieli încă din prima zi, când ai răspuns la întrebările pe care nu le-am pus, deși le aveam în minte, așa cum ai reușit să deduci. Mi-ai spus că, da, putem să ne spunem pe nume, doar suntem de aceeași vârstă. Nu știu câți dintre nevăzători mi-ar putea ghici vârsta așa cum ai făcut-o tu. Apoi, cât timp m-ai trimis să văd împrejurimile împreună cu Sunil, ai reușit să așezi o masă după toate regulile gastronomice, ceea ce i-ar fi fost imposibil unui nevăzător în doar câteva minute. Am devenit și mai bănuitoare când mi-ai spus că vrei să te supui unui tratament cu celule Stem. Mi-am propus și eu, la un moment dat, această terapie, dar am renunțat, afecțiunea mea fiind încă minoră. Dar am aflat că, deși progresul cercetărilor este uriaș, se pare că încă sunt departe de a reda vederea unui orb. Mai târziu, mi-am consolidat bănuielile, în episodul de după mușcătura șarpelui, când m-ai salvat (și oricât de înverșunată aș fi, pentru asta îți mulțumesc încă o dată). M-ai întrebat despre mușcătură și, atunci când eu am spus că este vizibil un punct roșu, tu m-ai corectat, spunând: *chiar două*. Și chiar așa era. Dar certitudinea că vezi am primit-o în această noapte când am constatat, surprinsă, că folosești un telefon mobil, și categoric nu unul destinat nevăzătorilor. Ce scop a avut această prefăcătorie?

–Mai multe. Dar, pentru tine, pentru ziar, ar trebui să conteze doar încercarea mea de a crea un val suplimentar de compasiune în rândul cititorilor, la întâlnirea cu o poveste spusă de un fost prizonier în Coreea de Nord care și-a pierdut vederea. Este în avantajul ziarului, eu mi-am încasat, oricum, onorariul.

–Da, este și în avantajul nostru, de aceea va rămâne așa.

–Recunosc că ai fost foarte perspicace. Și despre identitatea mea, cum ți-ai dat seama?

–Mi s-a părut un pic straniu că povestea, despre care știam că relatează doar fapte reale, este spusă de cineva care aproape că nu a participat la evenimente. Pentru că, să recunoaștem, rolul lui Vijay Kumar este unul minor, ca al unui personaj introdus ulterior. De aici a pornit totul. Profesorul Sean Miller a confirmat șefilor mei, în urmă cu două zile, că a fost vorba despre un singur participant la conferința din Seoul care a dispărut în DMZ: un tânăr american. Atunci mi-am dat seama că și engleza ta, categoric americană și nu britanică, trebuia să fi fost un indiciu clar. Dar au fost și alte elemente care au condus la această concluzie.

–Mă surprinzi în continuare, Ella Madison.

–Am înțeles că ai introdus în poveste un al treilea prizonier doar ca să poți obține un rol pentru indian, martor al aventurilor prin care trece Alex Robinson. Dar au existat unele scăpări. Când s-au trimis primele scrisori, ai spus că Vijay Kumar nu avea cui să dea de veste că este în viață și a trimis o scrisoare primarului din Jaipur. Prima mea oprire a fost la primărie. Așa cum mă așteptam, nimeni nu știe ceva legat de această poveste. În același timp, colegii mei au făcut o mică investigație și în Nebraska, la primăria din Lincoln. Despre Alex Robinson, tânărul de mare perspectivă, participant la conferința de la Seoul, în mod cu totul surprinzător, nu se mai știe nimic de aproape trei ani. Ultima dată a trecut pe acolo însoțit de tatăl său și le-a povestit întâmplările coreene.

–Așa este, de atunci n-am mai fost în SUA.

–Am aflat, de asemenea, că părinții tăi locuiesc, de numai câteva luni, în Jaipur și, din când în când, te vizitează chiar aici, pe munte. Dacă despre Anthony ai spus, în povestea ta, că se trage din Transilvania, originile indiene ale Oliviei nu sunt menționate nicăieri. Tocmai de aceea, cred, trăsăturile tale… mixte m-au derutat, încă din prima zi. Iar despre scrisori, ce s-ar putea spune? Puteam jura că tu ești autorul lor din momentul în care te-am provocat, insinuând că sunt prea… cuminți, iar reacția ta a fost cea așteptată. Însă am colindat aproape toate bibliotecile din Jaipur și nu am găsit niciun volum de versuri scrise de Vijay Kumar. Au fost, în schimb, mai norocoși aceiași colegi din redacție, la Biblioteca Benett Martin din Lincoln, unde sunt inventariate trei volume ale autorului Alex Robinson.

–Sunt realmente impresionat.

–Și, nu în ultimul rând, atunci când te-am întrebat, la un moment dat, dacă este frumoasă Hyo-Ri, tu mi-ai răspuns: *superbă*. Însă din povestea ta reiese că Vijay nu a văzut-o niciodată, doar Alex a avut această oportunitate.

–Da… mi-a scăpat, efectiv.

–Probabil că totul a fost determinat și de atitudinea ta, încă din prima zi te-ai cocoțat pe o poziție dominantă, pe care eu am acceptat-o doar formal. Și, totuși, lipsea o verigă, una mare. Nu aveam niciun argument atunci când venea vorba despre Hyo-Ri. Unde ar putea fi Hyo-Ri? Cu toate bănuielile mele care se transformaseră în certitudini, aș fi plecat acasă fără să spun nimic dacă nu aș fi văzut mai devreme mesajul pe telefonul tău. *Am aterizat.* Și semnul inimii. Mai clar de atât nici nu putea fi. Am înțeles repede că aș fi rămas oricum aici peste noapte, sub un pretext sau altul, deoarece Sunil nu a întârziat, nu s-a rătăcit, nu i s-a întâmplat nimic. A fost trimis să o întâmpine pe Hyo-Ri. Doar mi-a spus în prima dimineață, la hotel, că trebuia să mai aștepte pe cineva la aeroport în zilele care urmau.

–Dacă aș ști că gestul meu nu ar părea cinic, aș aplauda cu putere. Ești un reporter pe cinste, Ella. Aproape totul este așa cum ai dedus.

—*Aproape* doar? Îmi scapă ceva?

Bărbatul nu răspunse. Dacă nu ar fi beneficiat de avantajul întunericului, i-ar fi fost imposibil să ascundă tristețea care-l fulgerase dintr-odată.

–Poate cel mai mult te-a trădat vocea, tremurul de neconfundat cu care ai pronunțat de fiecare dată numele ei. Deși, dacă percepția mea a fost corectă, cel puțin la fel de tulburat mi-ai apărut și în episoadele de final, când o descriai pe Jin-A. S-ar putea să mă înșel. Pentru că, dacă în ceea ce privește faptele, m-am descurcat mai ușor, tot ceea ce ține de stările tale înseamnă un capitol aparte, încă misterios, care nu s-a devoalat complet în mintea mea. Îți spuneam, când am deschis discuția, că am avut, în permanență, sentimentul de a fi în compania unui tânăr prea sobru, aproape ursuz. Este oarecum derutant, în fond am înregistrat o poveste de dragoste cu *happy-end*, fără să mai punem la socoteală faptul că ai vândut-o pe o grămadă de bani. Și, fără să pot explica de ce, și în acest moment am aceeași senzație.

Nici de această dată nu primi vreun răspuns.

–Totuși, oricât m-am străduit, lipsesc câteva piese din acest puzzle: nu prea aveai de unde să știi despre drumurile lui Pak Seong-Ho la Pyongyang și despre aventurile lui acolo. Mai e și finalul apoteotic, peste care ai aruncat, din nou, spectrul fatidic al maiorului, pardon, al colonelului…

–Cred că ți-ai câștigat dreptul să știi. Îți voi spune, dar numai după ce îmi dai cuvântul tău că povestea coreeană va rămâne exact în forma înregistrată, fară adăugiri ori modificări. Țin mult la aceasta.

–Deși nu mai văd niciun argument pentru care personajul Vijay Kumar să fie păstrat, dacă asta este dorința ta, OK, ai cuvântul meu… Alex.

–Hyo-Ri a reușit să strecoare, în căptușeala uneia dintre trusele medicale, jurnalul lui Pak Seong-Ho. Se gândise că, în anumite circumstanțe, acele informații ar putea să îi ofere oarecare avantaje, inclusiv ca monedă de schimb pentru libertatea ei.

–Jurnal care, cu siguranță, conține multe alte date și informații ce nu aveau voie să iasă din Regatul Pustnic. Oooh, da, da… Iar el a evadat, venind după… viitoarea soție, sau după jurnal? Sau a fost trimis să-l recupereze… Sau…

–Cred că, din acest punct, îți vei hrăni singură imaginația, Ella Madison. Și, oricare va fi concluzia ta, va fi cel puțin parțial adevărată.

–Dar… jurnalul? L-ai citit, fără îndoială. Ce conține?

–Este uluitor. Dar nimic din ceea ce este consemnat acolo nu face obiectul contractului nostru. Cel puțin, nu încă. Noapte bună…

În acel moment, ușa se deschise larg, iar în lumina lunii se profila în prag silueta unei femei, care căuta cu mâna întinsă întrerupătorul. Pe față nu i se putea descifra nicio umbră de uimire, în momentul în care lumina se aprinse și ochii ei, mari și luminoși, se fixaseră pe direcția patului din care Ella Madison o privea ca pe o stafie. Dar, oricât de stupefiată s-ar fi crezut în acel moment americanca, șocul adevărat o izbi abia când femeia misterioasă, de o eleganță desăvârșită, își spuse, cu vocea caldă și suavă, numele.

Note

1. În traducere, farfurie; în trecut, termenul se referea la masa oamenilor bogați; în prezent, definește un platou cu mai multe compartimente, pe care se găsesc, în general, sortimente de pâine, orez, legume, iaurt, desert etc.

2. Băutură pe bază de iaurt.

3. A fost creată în 1953, în urma acordului de armistițiu dintre cele două state coreene; are o lungime de 250 km și aproximativ 4 km lățime, funcționând ca o zonă-tampon și este cea mai militarizată frontieră din lume.

4. International Public Procurement Conference - Conferința Internațională de Achiziții Publice.

5. Cu peste 120 de izvoare de apă termală, Budapesta este cunoscută drept capitala apelor termale.

6. Zona Comună de Securitate de la Panmunjom, singurul loc de la frontieră în care trupele celor două țări stau față în față, la distanță de doar câțiva metri.

7. Numele sub care era cunoscut orașul Kaesong în timpul cât a fost capitala regatului Koryo; în prezent, sub numele Songdo, Coreea de Sud dezvoltă un oraș inteligent pe o insulă artificială în apropiere de Incheon.

8. Cotidian american, ziarul cu cea mai mare distribuție din SUA.

9. În traducere, Palatul Vânturilor, cel mai cunoscut reper din Jaipur.

10. În traducere, Poarta Lunii.

11. Sistemul de clase sociale dezvoltat în Coreea de Nord, numit Songbun, împarte societatea în trei grupuri. Nucleul loial este constituit din cei privilegiați. Celelalte două grupuri sunt formate din cei indecișI și cei ostili. Împărțirea este făcută pe baza informațiilor despre fiecare individ și membrii familiei sale și stabilește unde pot locui aceștia, unde pot merge la școală și unde pot munci.

12. A fost constituită în anul 2002, ca o dezvoltare economică bazată pe cooperarea între cele două țări. Peste 120 de firme din sud și-au deschis unități de producție acolo, angajând mai bine de 50.000 de muncitori nord-coreeni și beneficiind astfel de avantajele forței de muncă low-cost. Pe fondul creșterii tensiunilor între cele două guverne, după mai multe întreruperi ale activității, în special în anul 2013, parcul industrial a fost închis în 2016.

13. Coreea de Nord este numită în presa internațională The Hermit Kingdom, adică Regatul Pustnic, țara fiind complet izolată, marea majoritate a populației neștiind ce se întâmplă dincolo de granițe;

denumirea a fost folosită prima dată în secolul 18 cu referire la peninsula coreeană, care a căutat să se izoleze, în încercarea de a opri declinul în care se afla.

14. Josef Mengele, medic german care a efectuat experimente inumane pe evreii deportați. A fost supranumit Îngerul morții.

15. Mare centru comercial, situat la 20 km de districtul central de afaceri din Washington DC, în care se află sediul central al ziarului USA Today.

16. În traducere, Casa Albastră, este reședința președintelui Coreei de Sud.

17. Oraș aflat la poalele Munților Taebaek, la 180 km est de capitala țării, Seoul; a găzduit Jocurile Olimpice de Iarnă din 2018.

18. În traducere, Fântâna Curcubeului în Lumina Lunii, fântână arteziană întinsă pe ambele laturi ale podului etajat Banpo, lung de aproape 1,5 km.

19. Una dintre reședințele de vară ale familiei conducătoare, un complex de clădiri folosit în special pentru vacanțe, dar și pentru petreceri restrânse cu membrii importanți ai nomenclaturii; include câteva case de oaspeți, o sală pentru recepții și grădini foarte bine întreținute, în jurul mai multor lacuri.

20. Sloganul sub care s-au derulat Jocurile Olimpice de Iarnă de la PyeongChang.

21. Regele Sejong (1397–1450) a domnit 32 de ani, perioadă considerată Epoca de Aur a Coreei; în anul 1443 a creat hangul, alfabetul folosit pentru scrierea limbii coreene.

22. Este considerat primul sistem de încălzire prin pardoseală din lume.

23. Centrul de convenții și expoziții situat în districtul Gangnam.

24. Conform clasificării făcute de Consiliul Internațional al Aeroporturilor.

25. Pyongyang International Film Festival.

26. Cunoscut și ca Jocurile de masă Arirang, festivalul este faimos în lume pentru conținutul ideologic abordat, dar și pentru nivelul artistic și audiența uriașă.

27. Roman, una dintre capodoperele lui Stendhal, publicată în anul 1839.

28. Coreeanul pe care Guinness World Records îl menționează cu cel mai mare IQ înregistrat vreodată, estimat la 210.

29. Insulă în mijlocul râului Taedong, care străbate capitala Coreei de Nord.

30. Reședința principală a liderului nord-coreean, cunoscută ca Reședința nr. 55.

31. Film american, în care personajul principal se naște bătrân și întinerește, cu trecerea anilor.

32. Expresie trivială foarte prezentă în limbajul curent în SUA, care în general nu se traduce literal, cea mai utilizată formulă fiind: ce mama dracului!

33. Cartier din Seoul unde își au sediul foarte multe instituții de învățământ.

34. Spital exclusivist pentru membrii de partid de rang înalt, a cărui existență este secretă.

35. Există o tradiție conform căreia mirele îi dăruiește mamei miresei, înainte de nuntă, o gâscă sălbatică; aceste păsări se împerechează pe viață, iar darul simbolizează făgăduința mirelui că va avea grijă de soția lui toată viața.

36. Coreea de Sud este în colaps demografic, iar intermedierea căsătoriilor a devenit prioritate națională și este finanțată de stat; atât de greu găsesc femeile un soț bun, încât vârsta medie la care ele se căsătoresc se apropie de 30 de ani, dar multe dintre ele rămân necăsătorite.

37. Milioane de persoane au luat parte la manifestații, cerând demisia președintei sud-coreene, implicată într-un scandal de corupție.

38. Filozof chinez, a cărui învățătură a generat apariția confucianismului, ideologia oficială a monarhiei chineze, răspândită rapid în Coreea, Peninsula Indochina și Japonia, deși cel numit maestrul gândirii nu a lăsat nicio lucrare scrisă.

39. Potrivit unei legende din folclorul coreean, Yakwanggi fură pantofii oamenilor în ajunul Anului Nou; pantofii simbolizează calea către un obiectiv, iar pantofii furați înseamnă că cel păgubit nu mai are mijloacele necesare pentru a-și îndeplini dorințele.

40. În traducere, prima zi; este Anul Nou Lunar în calendarul tradițional coreean; marchează luna nouă a anului, deoarece calendarul este bazat pe mișcările lunii.